GAYLE KASPER
„CASĂ DE PIATRĂ!”

HERE COMES THE BRIDE

Traducător: Mihnea Columbeanu
Editura Alcris

Arăta ca un bărbat care-şi câştiga existenţa frângând inimi…

Lenjeria intimă a lui Nick Killian era la fel de provocatoare ca zâmbetul lui, şi-a spus Fiona Ames când chiloţii de mătase au sărit din valiza lui deschisă, răspândindu-se peste tot caruselul de bagaje! Venise la Las Vegas pentru a-şi convinge tatăl să nu se însoare cu mătuşa lui Nick, fără a se aştepta nicio clipă să-şi găsească un aliat în impetuosul avocat de divorţuri. Dar, după ce şedinţele strategice prelungite până noaptea târziu au început să inspire o aventură dezlănţuită, avea să-i poată dovedi Fiona lui Nick că dragostea lor nu era un miraj?

Mai torid decât deşertul la ora amiezii, acest roman clocotitor demonstrează din nou deosebitul talent al lui Gayle Kasper de a crea personaje cuceritoare care se îndrăgostesc orbeşte.

Accentul lui tărăgănat şi sexy şi promisiunile sale seducătoare o făceau să se teamă pentru

inima şi virtutea ei – dar când oare fusese păcatul mai savuros?

— Există vreo posibilitate de a o şterge de la o serată din-asta de-ale lui Winnie?

Drept răspuns, Nick zâmbi ştrengăreşte.

— Nu credeam să mi-o mai propui vreodată…

Fiona ar fi vrut să se întoarcă la hotel, să facă un duş lung şi să se vâre în pat. Voia să uite de toate, şi de nuntă, şi de Nick. Dar, după expresia de pe chipul lui, se vedea că avea cu totul altceva în minte.

Gândul de a se strecura în aşternut alături de Nick îi făcea inima s-o ia razna. Simţi cum i se usca gâtul. Adierea uşoară a deşertului, care o răcorise toată seara, părea să se fi transformat dintr-o dată în dogoarea unui cuptor încins. Era convinsă că obrajii îi ardeau ca focul, numai gândindu-se la ceea ce-ar fi putut face bărbatul acela cu trupul ei.

Alungă gândul, încercând să judece raţional.

— Nu la asta m-am referit. Şi-n plus, tu nu poţi să pleci – Winnie contează pe tine.

Nick aruncă o privire spre Winnie, care sporovăia veselă cu un grup de prieteni, ţinându-şi mâna pe braţul lui Walter.

— N-au să ne simtă lipsa, spuse el.

— Dar Camille? Abia a ajuns acasă…

— Nici ea n-o să moară de dorul nostru.

— Facem pariu?

Cuvintele îi scăpaseră pe negândite, iar Fiona

şi le regretă în clipa când văzu sprâncenele lui Nick înălţându-se cu curiozitate.

— Mm?

Reacţia lui monosilabică ascundea o întrebare clară.

Fiona se încruntă.

— Dacă plecăm, cine ştie ce concluzii o să tragă pe seama noastră…

Nick zâmbi, cu o expresie asemănătoare cu cea de când Fiona îl văzuse prima oară – înconjurat de acel roi al muierilor fascinate de lenjeria intimă pe care el şi-o strângea de pe caruselul de bagaje.

— Şi ce concluzii ar putea fi alea…?

— Păi, ăă… cele evidente…

Fiona îşi legănă mâna prin aer, evaziv, cu speranţa că acest răspuns avea să pună capăt amuzamentului tot mai intens al lui Nick.

Nicio şansă.

— Cele evidente? Vrei să spui, că o tulim ca să facem dragoste, fierbinte şi cu patimă?

— Ar putea trage o asemenea concluzie…

Converaţia nu-i plăcea deloc, iar Fiona îşi dorea s-o fi putut lua de la început. Ar fi avut grijă s-o orienteze în altă direcţie. Ar fi aruncat o remarcă veselă, un comentariu indiferent, ceva care să nu poată da naştere la interpretări greşite.

— Atunci, poate ar fi bine să nu lăsăm ca o concluzie atât de interesantă să se irosească de pomană…

Fetelor din Las Vegas:
Barb, Diane, Ethel şi Shannon

Capitolul 1

Fiona Ames stătea aşezată pe valiză, în mijlocul sălii de preluare a bagajelor din aeroportul McCarran din Las Vegas, transpirând în costumul alb de lână, în aşteptarea mijlocului de transport stabilit.

Şi atunci îl văzu.

Scruta mulţimea de douăzeci de minute, întrebându-se cum ar fi putut recunoaşte un om pe care nu-l mai văzuse în viaţa ei. Nu cunoştea decât câteva semnalmente vagi şi generale – înalt, brunet şi arătos. Dar când inevitabilul se produse, când văzu valiza de piele bej deschizându-se pe caruselul de bagaje şi împrăştiindu-şi conţinutul, bănuiala i se transformă în certitudine.

Printre cele câteva cămăşi sobre şi un uscător de păr se rostogolise un maldăr de lenjerie intimă bărbătească din mătase, în culori ţipătoare.

Fiona îşi mută privirea, sperând ca posesorul valizei să nu corespundă cu descrierea bărbatului cu care trebuia să se întâlnească.

Când se uită din nou, văzu că îşi făcuse speranţe deşarte.

Totuşi, ar fi trebuit să se aştepte, având în vedere felul cum începuse ziua.

Fu nevoită să-i admire aplombul – sau poate

doar nesimţire să fi fost? – cu care îşi adună chiloţii sexy, răspunzând netulburat la zâmbetele privitoarelor din jur. Câteva dintre admiratoare păreau gata-gata să-i ofere cheile lor de la hotel – iar el părea la fel de dispus să le accepte.

Poate că se înşela. Poate că nu acela era omul cu care urma să plece de la aeroport. Dar, când bărbatul îşi închise la loc fermoarul valizei şi se întoarse, uitându-se prin terminal cu ochii lui albaştri, Fiona ştiu că pe ea o căuta.

Dintr-o dată, lâna albă a costumului deveni şi mai călduroasă.

Era chipeş, în stilul acela dur, suplu, păcătos, care prindea femeile în mreje. Pielea bronzată îl făcea să arate decadent, ca şi cum n-ar fi avut de făcut altceva mai ambiţios decât să stea toată ziua tolănit pe marginea piscinelor. Capetele firelor de păr castaniu îi erau decolorate de soare şi zburlite, cârlionţându-se ştrengăreşte peste gulerul cămăşii.

Îi observă croiala elegantă a costumul deschis la culoare şi se întrebă dacă pe dedesubt purta o pereche de chiloţi la fel de fistichii. Şi-l imagină pe o insulă tropicală, cu o frunză de palmier unduindu-i-se seducător peste…

Mai bine să nu se gândească.

Nu se afla în Nevada ca să-şi închipuie ce purta acel bărbat peste… bronz. Venise la nunta tatălui ei, o nuntă programată pentru a doua zi – doar dacă nu cumva reuşea ea până atunci să găsească o cale de a contramanda ceremonia.

Dar de această problemă putea să se ocupe mai târziu – după ce ajungea la hotel şi-şi scotea hainele călduroase şi dresul căruia îi fugise un fir, undeva deasupra oraşului Denver.

Totuşi, ştia că dacă nu voia să se coacă de căldură afară, în aşteptarea unui taxi, Domnul Sexy îi oferea cele mai sigure şanse. Fiona trase adânc aer în piept, pentru a-şi face curaj, şi porni spre el.

— Domnul Killian? Nick Killian? întrebă ea, apropiindu-se.

Bărbatul ridică o sprânceană neagră, măsurând-o cu privirea lui speculativă.

— Domnişoara Ames?

Avea un glas scăzut, sigur de sine şi seducător – la fel ca aspectul lui. Vorbea cu un accent uşor tărăgănat, al cărui erotism o aţâţa pe Fiona până-n măduva oaselor.

— Eu sunt Fiona Ames.

Zâmbetul acela periculos îi apăru din nou pe buze.

— Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi. Am avut un mic, ăă… accident, cu bagajul…

— Am văzut.

În acel moment, caruselul încheie încă un tur, aducând încet spre ei o fâşie îngustă de material, imitaţie de leopard. Fiona ar fi preferat să nu ia în seamă jenantul obiect, dar din păcate Nick îl văzuse şi el.

— E al dumneavoastră, cred, spuse ea.

Nick nu făcu decât să zâmbească, încet şi

sexy. Hotărâtă să nu lase mătasea bălţată să mai facă încă un tur, în ochii tuturor – cel puţin atâta timp cât ea şi Nick stăteau unul lângă altul – Fiona se aplecă şi culese obiectul de pe carusel.

Nick nici măcar nu avu bunul-simţ de a se preface jenat, arătându-se doar amuzat, iar Fiona îşi dădu seama că o lăsa intenţionat să stea în mână cu articolul de lenjerie intimă. Zâmbetul de pe chipul lui îi dădea senzaţia că i-ar fi ţinut mâinile pe trup, nu doar pe chiloţii aceia pestriţi.

— Poftiţi, spuse ea, împingând articolul de mătase spre mijlocul lui – pentru a-şi regreta imediat gestul. Sub cămaşa bleu, abdomenul lui Nick Killian era tare ca piatra, exact aşa cum şi-l imaginase.

— Mulţumesc, răspunse Nick, cu un zâmbet şi mai larg. Asta-i perechea mea favorită.

Chiloţii de mătase se mai balansară între ei un timp – un timp care Fionei i se păru cât o veşnicie – până când Nick şi-i îndesă în sfârşit în buzunarul sacoului.

— Întotdeauna roşeşti aşa? o întrebă, ridicându-i bărbia cu un deget.

Fiona nu avea obiceiul să roşească şi habar n-avea ce-o apucase tocmai acum. Poate pentru că-i atinsese seducătoarea lenjerie…? Indiferent de motiv, n-avea niciun chef să recunoască.

— E din cauza căldurii. Am să mă obişnuiesc, răspunse ea, cam repezit.

Îşi luă valiza de curea şi începu s-o tragă pe rotile, îndreptându-se spre cea mai apropiată

ieşire.

Zâmbind, Nick îşi luă şi el valiza şi o urmă. Dacă-i plăcuse roşeaţa din obrajii tinerei femei, şi mai mult îi plăcea legănatul obraznic al şoldurilor ei, în fusta aceea albă şi strâmtă. Sexy, *foarte* sexy, decretă în sinea lui.

Îşi abătu direcţia gândurilor. Fiona Ames nu era nici pe departe genul de femeie cu care se obişnuise el. Prea rasată pentru gusturile lui. Totuşi, îl intriga…

Părul ei roşu ca o flacără era strâns într-un coc la spate, din cauza căldurii, fără îndoială, dar mai multe şuviţe refuzaseră să stea cuminţi şi îi fluturau în jurul feţei. Nick se întrebă dacă nu cumva la fel îi era şi personalitatea – închisă, stăpânită, dar şi cu o parte care refuza orice constrângere. Perspectiva unei asemenea combinaţii îl întărâta – poate chiar mai mult decât ar fi fost cazul.

Apropiata nuntă se anunţa mai interesantă decât se aşteptase Nick.

În adâncul inimii, se îndoia că Walter Ames era bărbatul potrivit pentru mătuşa lui. Winnie susţinea că se îndrăgostise la prima vedere, dar Nick nu credea în mofturile astea.

Nu credea în dragostea de niciun fel.

Poate că, dacă n-ar fi lipsit atât de mult din oraş în ultimele câteva luni, ar fi putut preîntâmpina dezastrul. Oricum, jurămintele încă nu fuseseră depuse.

Ajunseră pe trotuar. Nick îi făcu semn

şoferului care-l aştepta şi, când limuzina trase la bordură, îşi ajută drăgălaşa însoţitoare să urce.

— Sper că nu ţi-e incomod să mă laşi la hotel, spuse ea, aşezându-se.

Tivul fustei i se ridică delicios, cu vreo două degete. Iar Nick observă că-i fugise un fir. Urmări linia în susul piciorului, până dispăru sub materialul alb. Imediat îşi abătu privirea, care părea hotărâtă să continue pe acelaşi drum, în susul coapsei.

— Winnie m-a rugat să te duc cu bine la hotel şi să mă asigur că te cazezi fără probleme. Noroc că am sosit în acelaşi timp. Ai avut o călătorie plăcută?

— Da, minunată.

Fiona nu adăugă că-şi petrecuse aproape fiecare moment al zborului întrebându-se ce putea face în legătură cu tatăl ei şi neaşteptatele lui planuri de nuntă. Fiona nici măcar nu ştiuse că în viaţa lui exista o femeie, până în aceeaşi dimineaţă, când îi primise telefonul prin care o invita la ceremonie.

Întrucât viitoarea mireasă era mătuşa lui Nick, prefera să nu abordeze subiectul cu el. Probabil că Winnie era o femeie foarte drăguţă. Fiona nici nu-şi închipuia altceva, dar nu voia ca tatăl ei să facă o greşeală care l-ar fi putut costa fericirea. Îl iubea prea mult ca să îngăduie aşa ceva.

Walter Ames nu putuse veni s-o aştepte la aeroport, fiind prea ocupat cu proba smokingului, aşa că o lăsase în grija omului aşezat acum lângă

ea – un bărbat al cărui farmec o răvăşea până-n adâncul sufletului.

Se rezemă de spătar, picior pese picior, încercând să nu-i ia în seamă prezenţa.

Cele câteva zile de vacanţă îi puteau prinde bine. Avea încredere în Elaine că se ocupa de toate în lipsa ei. Erau prietene bune, iar Elaine era proprietara studioului fotografic de lângă micul magazin de antichităţi al Fionei. Îi promisese să preia corespondenţa şi să le explice clienţilor că Fiona plecase cu treburi de familie.

Fiona nu se aşteptase ca *familia* ei să-l includă şi pe bărbatul din limuzină, care acum o făcea să se simtă încurcată ca o adolescentă la prima întâlnire. Avea douăzeci şi nouă de ani, trecuse cu mult de stângăciile din liceu, dar bănuia că pe lângă unul ca Nick Killian nu era mai mult decât o puştoaică neştiutoare.

După ce suferise o logodnă ratată, învăţase să fie mai prudentă. Adam Parker o rănise, o rănise *rău,* iar Fiona nu avea intenţia să se mai lase călcată în picioare. Poate că n-ar fi stricat să-i dea acelaşi sfat şi tatălui ei. Ce ştia el despre Winnie? Putea fi o femeie în stare să-i frângă inima.

Iar Fiona n-ar fi suportat aşa ceva.

Poate că inimile frânte erau o caracteristică a familiei lor. Era gata să parieze că şi Nick Killian putea frânge destule. Avea acel aer al aventurierului care le-iubeşte-le-lasă, plus o pereche de umeri laţi cât toate zilele şi un zâmbet care-i promitea oricărei femei Luna de pe cer.

— Tot timpul e aşa de cald aici? întrebă ea, năduşind în arşiţa care, tare se mai temea, nu era numai efectul deşertului.

— Nu suntem la Boston, dacă la asta te referi. Dar îi voi cere şoferului să regleze instalaţia de aer condiţionat, se oferi Nick.

— Mulţumesc.

Fiona se îndoia că avea să-i fie de prea mult folos. Nick stătea atât de aproape, încât îi simţea coapsa musculoasă lipită de a ei. Iar de acolo nu mai avea de făcut decât un mic salt de imaginaţie până la provocatoarea lui lenjerie intimă.

Încercă să-şi spună că nu-i păsa nici dacă erau boxeri verzi cu picăţele roz – dar ştia că nu era tocmai adevărat…

— Sper că ţi-ai adus ceva mai subţire pentru diseară, spuse Nick. Dacă nu, în hotel sunt vreo două magazine.

— Diseară? îl întrebă Fiona, întorcând capul spre el, cu o sprânceană ridicată. Ce e diseară?

— Tatăl tău nu ţi-a spus?

După câte se părea, în ultima vreme tatăl ei nu-i spunea cam multe…

— Ce să-mi spună?

— Suntem invitaţi la Winnie, la cină. S-a gândit că ar fi plăcut să… facem cunoştinţă.

Ochii Fionei se dilatară. O cină de familiarizare – era firesc ca planurile să includă şi aşa ceva. În fond, aveau să devină… o familie. Totuşi, sperase ca în seara aceea să-şi întâlnească tatăl fără martori.

Avea să-i pună destule întrebări.

— Nu… nu sunt sigură că pot veni, se bâlbâi ea.

Nick zâmbi.

— N-avem încotro. Winnie ne aşteaptă. La opt fix.

Fiona se rezemă de spătar, înţelegând că nu avea cum să scape de invitaţie. Şi încă nu era pregătită s-o cunoască pe Winnie. Nici să petreacă prea mult timp în compania tulburătorului ei nepot.

Limuzina se înscrise în traficul aglomerat de pe Strip, iar Nick începu să-i arate Fionei principalele cazinouri care străluceau sub soarele fierbinte al deşertului.

— A, uite c-am ajuns, spuse el, când în sfârşit cotiră pe aleea hotelului. Hai, să rezolvăm cu cazarea.

— Cred că mă descurc singură, zâmbi Fiona cu o politeţe forţată, întinzându-i mâna. Îţi mulţumesc că m-ai adus.

Nick îi luă mâna, cu o atingere intimă ca o îmbrăţişare. Fiona simţi căldura senzuală care emana din el, ameninţarea a tot ceea ce avea de oferit. Sugera păcat, seducţie şi nopţi fierbinţi, toride…

Ştia că era o fantezie periculoasă. Dar Fiona era femeie – iar Nick Killian avea un stil aparte de a o face să fie cât mai conştientă de acest lucru.

Desprinzându-şi mâna dintr-a lui, coborî din limuzină şi porni spre uşa rotativă, lăsându-l pe

Nick lângă şoferul care descărca bagajele.

Nick o privi cum se îndepărta. Pe buze i se ivise un zâmbet enigmatic. Nu aşteptase cu nerăbdare cina mătuşii – dar acum, începea să se răzgândească.

Fiona Ames îi înfierbânta sângele într-un fel cum de mult n-o mai făcuse nicio femeie. Recunoştea existenţa unui anumit pericol, dar Nick nu se temuse niciodată să se apropie prea mult de flacără.

După ce făcu un duş şi dormi mult mai puţin decât ar fi avut nevoie, Fiona îşi căută în garderobă cea mai răcoroasă rochie pe care şi-o adusese. Alese una de in alb, fără mâneci, cu un decolteu mai amplu decât îşi dăduse seama înainte. În timp ce-şi trecea un deget peste piept, se pomeni întrebându-se cum avea s-o găsească Nick.

Ce-o apucase, s-o intereseze părerile lui? O făcea s-o treacă toate năduşelile – iar rochia asta, cel puţin, era subţire. Îşi puse doi cercei rotunzi de aur, aplică puţin ruj despre care vânzătoarea îi spusese că se potrivea perfect cu părul ei roşcat, şi studie efectul în oglindă.

Oare Nick îşi spunea că ar fi fost plăcut să sărute o asemenea gură…?

„Las-o baltă”, îşi zise. „Mai bine să nu ştii.”

După ce străbătu holul aglomerat, Fiona ajunse la intrarea în hotel tocmai când vechiul Buick al lui Walter Ames sosea pe aleea circulară.

Tatăl ei venise în deşert cu câteva luni în urmă, declarând că nu mai suporta iernile din New England. Fiona ştia că, de fapt, se simţise singur. De când murise mama ei, cu trei ani în urmă, Walter nu-şi mai găsise liniştea. Însă mutarea lui neaşteptată la Las Vegas o luase prin surprindere.

O surpriză la fel de mare ca nunta programată pentru a doua zi.

Deschise portiera maşinii şi se aşeză lângă el.

— Fetiţa mea! o întâmpină Walter, îmbrăţişând-o.

În pofida iritării, Fiona se bucura sincer să-l vadă. Îi inspiră parfumul familiar.

— O, tată, ce dor mi-a fost de tine!

— A fost nevoie să mă-nsor, ca să te-aduc aici!

Nunta. Trebuia să discute, dar Fiona îşi spuse că putea să mai aştepte. Voia să se asigure că tatăl ei o ducea bine. Bine cu adevărat.

— Ce-ai mai făcut, tată? îl întrebă. Văd că ai stat cam mult la soare… constată ea, începând să-i cojească pielea de pe nas.

— Poate am întrecut puţin măsura… Dar soarele îmi face bine. De fapt, nu m-am mai simţit atât de minunat de ani de zile.

— Mă bucur să aud.

— Ai s-o placi pe Winnie, Fiona. Abia aştept s-o cunoşti, urmă tatăl ei, cu un zâmbet încântat, dacă nu chiar puţin prostesc.

Era un om îndrăgostit, situaţie care o îngrijora pe Fiona. Trase aer în piept.

— Tată, în legătură cu nunta asta…

— Lasă, nu-ţi face griji, Fiona. Toate pregătirile sunt în regulă. Nu ai altceva de făcut decât să apari şi să-i urezi tatălui tău fericire.

— Nu la asta m-am referit, tată. Fericirea ta e cel mai important lucru pentru mine, crede-mă…

N-avea să fie deloc o discuţie uşoară, dar trebuia să încerce, să-l facă să asculte de glasul raţiunii. Poate că acum avea singura şansă de a-l convinge să mai aştepte, să se gândească pe îndelete, să nu se repeadă orbeşte.

— Atunci ce e, Fiona? o privi el întrebător, cu o cută adâncită între sprâncenele cărunte. Credeam că te bucuri pentru mine.

Fiona oftă, privind spre o marchiză cu tuburi de neon, lungă cât un cvartal întreg, care lumina toată strada. Se gândea la căsnicia părinţilor ei. Durase treizeci de ani, un mariaj tradiţional, de modă veche, cum rareori se întâlnea şi cum îşi dorea şi Fiona. Dar o asemenea iubire avea nevoie de timp ca să se nască şi să se formeze.

— Mă bucur pentru tine, tată, spuse ea cu toată convingerea de care era în stare.

— Ei bine, o clipă am avut altă impresie.

Walter coti spre un şir de munţi care se vedeau în depărtare, la apus, lăsând în urmă luminile multicolore de pe Strip.

Fiona mai făcu o încercare.

— Tată, ce ştii despre Winnie? Are rude?

La telefon îi spusese foarte puţin. Fiona nu aflase despre viitoarea lui soţie decât numele şi faptul că avea un nepot care purta lenjerie bălţată.

Walter frână la un stop, aruncând o privire spre ea.

— Da, are rude. O familie foarte iubitoare…

Apoi, în timp ce pornea din nou, reluându-şi drumul spre vest, continuă:

— Şi-a pierdut soţul acum câţiva ani. E singură… La fel ca mine…

Aceste cuvinte o făcură pe Fiona să simtă un junghi de durere. În fond, Walter o avea pe ea. Şi amintirile soţiei lui. Amintiri ale unei vieţi minunate. Oare avea nevoie de mai mult? De o persoană ca Winnie?

— Dar copii? Winnie are copii?

— Are o fată, cam de vârsta ta. Nu va putea veni la nuntă, însă. Lucrează undeva în India, sau la Istanbul, sau… nu prea ştiu. Şi apoi, mai este şi nepotul ei, Nick, desigur.

Nick. De parcă Fiona l-ar fi putut uita!

— Tată, ştiu că ţi-ai făcut deja toate planurile, dar nu crezi că ar fi bine să mai aştepţi, să te gândeşti mai mult, să fii sigur că…? Că sunteţi amândoi pregătiţi?

Nu se putea îndura să spună: „… că vă iubiţi?” În fond, nu avuseseră destul timp pentru asta.

— De ce atâta grabă?

— Grabă? Fiona, când ajungi la vârsta mea, nu ştii câţi ani ţi-au mai rămas de trăit. Graba devine esenţială.

Fiona îl privi lung, îngândurată. Părul lui, cândva arămiu, încărunţise acum aproape ca argintul, dar era încă des şi bogat. Ochii căprui îi

erau strălucitori, iar mintea la fel de ageră. Avea şaizeci şi cinci de ani, nu era tocmai un moşneag. De ce să se agaţe de viaţă ca şi cum ar fi fost cât pe ce să-şi dea ultima suflare?

— Sper să fii amabilă în seara asta, Fiona. E foarte important pentru mine.

Fiona îşi frecă tâmplele îndurerate.

— Ştiu, tată.

Vechiul Buick ajunse într-un cartier cu alei înfrunzite, ca o oază în mijlocul deşertului, ale cărui curţi verzi erau stropite de aspersoare.

Casa lui Winnie ocupa o suprafaţă destul de întinsă şi era albă şi primitoare, dar Fiona se temea să intre. Tocmai îşi spunea că mai degrabă ar fi pornit desculţă prin deşert, când apăru o femeie învăluită în volane purpurii, vaporoase. Pe braţul drept îi zăngăneau câteva brăţări indiene de argint.

— Deci, ea e fiica ta! exclamă Winnie. E fermecătoare, Walter. Ce bine-mi pare că te cunosc, Fiona! Cum a fost zborul?

Continuă să turuie în timp ce o conducea spre uşă, fără a-i lăsa timp să răspundă la nicio întrebare înainte de a se şi avânta cu următoarea. Fiona nu-şi putu stăpâni un zâmbet la adresa acelei femei mici şi însufleţite ca o zvârlugă, abia acum înţelegând cum reuşise să-l ameţească pe tatăl ei. Probabil că Walter încă nu se dezmeticise.

— De ce nu mi-ai spus cât de încântătoare e fiica ta, Walter? îl mustră Winnie, după care se înălţă pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz.

Walter se înroşi ca focul. Spre deosebire de Winnie, nu era un om al efuziunilor sentimentale, iar Fiona, recunoscând că extremele se atrag, se întrebă cât timp aveau să reziste împreună.

Casa era la fel de bătătoare la ochi ca şi stăpâna ei. Toate camerele erau pline de culori vii, pe cât de diferite, pe atât de asortate.

— Astă-seară luăm cina pe marginea piscinei, anunţă Winnie, conducându-i. Sper că-ţi plac frigăruile de miel cu crudităţi, Fiona. Le-am ales anume pentru tatăl tău, ştiu că se dă în vânt după ele.

Fiona făcu ochii mari, surprinsă. Tatăl ei nu mânca niciodată miel, iar dacă mama ei i-ar fi pus în faţă o salată de crudităţi, s-ar fi uitat la ea ca la felu' paişpe.

— A, da, e mâncarea lui favorită, spuse ea, aruncând o privire întrebătoare spre Walter.

— Fii drăguţă, Fiona, îi şopti el, încruntându-se scurt.

— Nicholas a şi venit, continuă Winnie. E atât de plăcut că ne adunăm aici familiile, tare-aş mai dori să fi putut veni şi Camille, dar ea e plecată, lucrează în sălbăticiile din India.

Fiona n-ar fi avut nimic împotrivă să fi fost şi ea în sălbăticiile din India, în acel moment. O urmă pe Winnie spre piscină, unde îl văzu pe Nick frigând chebapul de miel. Ţinea un pahar într-o mână, cu cealaltă învârtea frigăruile şi arăta la fel de neruşinat de chipeş ca la aeroport.

— Cred că pe Nicholas l-ai cunoscut deja,

comentă Winnie, cu un gest spre provocatorul ei nepot.

— Ne-am cunoscut, mătuşică, spuse Nick.

Lăsă frigăruile şi veni spre Fiona, cu zâmbetul acela leneş şi ironic arcuindu-i colţurile buzelor. În lumina scăzută din curte părea şi mai bronzat. Îşi luase o bluză polo neagră şi o pereche de pantaloni crem strânşi pe coapsele musculoase, cu cel mai nedorit efect asupra echilibrului interior al Fionei. Încercă să-şi spună din nou că nu era decât clima deşertului. În câteva zile avea să se adapteze.

Nick îl salută politicos pe Walter, apoi o privi din nou, măsurând-o de sus şi până jos.

— Nicholas, ce-aştepţi ca să-i pui Fionei ceva de băut? îl îndemnă Winnie. Iar tu, Walter, mă poţi ajuta să aduc farfuriile şi tacâmurile.

Şi plecă împreună cu el, lăsându-i pe Fiona şi Nick singuri.

— Cu ce să te servesc? întrebă el, arătând spre un băruleţ pregătit lângă colţul piscinei.

— Un scotch, răspunse Fiona.

Nu mai gustase niciodată aşa ceva, dar simţea că în seara aceea avea mare nevoie.

— Scotch să fie, confirmă Nick, deşi nu fără a o privi un moment, surprins de preferinţa ei. Apoi se întoarse şi porni spre bar.

Era un bărbat arătos, nu încăpea nicio îndoială. Şi atât de viril, inclusiv…

Nick se întoarse spre ea, cu paharul în mână, tocmai la timp pentru a-i observa direcţia privirii.

Cunoscutul lui zâmbet se ivi încet pe buze. Se apropie şi, aplecându-se spre ea, îi şopti încet la ureche:

— Ăştia de-acum sunt imitaţie de tigru.

Capitolul 2

— Poftim?

— Lenjeria mea de corp. Imită blana de tigru. În caz că te… întrebai.

Nick o văzu roşind din nou. N-ar fi trebuit să se distreze atâta pe socoteala ei, dar nu se putea stăpâni. Bujorii aceia din obraji arătau atât de provocator…

— Regret că te dezamăgesc, dar nu-mi pasă nici dacă-i iridescentă cu steluţe albastre, replică de sus Fiona, înhăţându-i paharul din mână, pentru a trage o duşcă zdravănă.

— Nu? Atunci, îmi recunosc greşeala, ridică el din umeri, continuând însă s-o studieze atent. Era îmbrăcată tot în alb, dar mai subţire. O măsură încet cu privirea, tot mai conştient că-i plăcea ceea ce vedea.

Fiona simţea fierbinţeala privirii lui Nick. Aruncă o privire prin curte, spre locul unde tatăl ei o ajuta pe Winnie să pună şervetele sub farfurii înainte de a le lua vântul, dornică să găsească un pretext de a se îndepărta.

Nick întoarse şi el capul spre cei doi.

— Am sfătuit-o pe mătuşa să-l pună pe Walter

să semneze un acord prenupţial, pe care mi-am luat libertatea să-l întocmesc, spuse el.

Aceste cuvinte atraseră atenţia Fionei. Se răsuci în loc, fulgerându-l cu ochii ei verzi.

— Ce-ai făcut?

— Am sfătuit-o pe mătuşa…

— Te-am auzit de prima dată! se răsti nervoasă Fiona. Voiam să zic: *de ce* ai făcut asta?

— Ca s-o protejez, desigur.

— S-o protejezi? De ce anume? De cine?

— De tatăl tău. Prudenţa nu strică niciodată, mai ales când e vorba de bani. Mătuşa are foarte mulţi şi ar fi de neiertat să-i neglijez interesele.

Fiona trase adânc aer în piept, punându-şi paharul pe bar cu un zgomot înfundat.

— Să ne înţelegem, spuse, încruntându-se spre bărbatul din faţa ei. Crezi că tatăl meu este… e un…

— Un vânător de zestre, încheie Nick în locul ei.

Walter Ames nu s-ar fi atins de un ban străin – mai ales al unei femei. Era un om mândru, cu principii de modă veche. Dacă voia să se însoare cu Winnie, în niciun caz nu-l interesa averea ei.

Fionei nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Stai o clipă, spuse ea, proptindu-şi mâinile în şolduri. Tatăl meu nu e şi n-a fost niciodată un… un…

Nici măcar nu putea rosti cuvântul, atât era de furioasă că Nick putuse să se gândească la aşa ceva.

— Cine-ţi dă dreptul să-l judeci?

Nick îşi trecu o mână peste ceafă.

— Ascultă, sunt avocat. Şi consilierul legal al mătuşii. Îmi pare rău dacă te simţi jignită, dar…

— Jignită? Aşa crezi că mă simt?

Nick zâmbi. Nu, părea mai degrabă un înger al răzbunării. Îi plăcea acea poziţie bătăioasă, cu bărbia ridicată, mâinile cu unghii lăcuite roz proptindu-se pe şoldurile arcuite şi un picior cu sandală aurie bătând ritmic în pământ. Era de ajuns ca pe un bărbat mai slab de înger să-l intimideze.

La naiba, era de-ajuns ca să-l intimideze chiar şi pe el.

— Ai dreptate, răspunse, cuvântul *jignit* e prea blând. Totuşi, încearcă să priveşti lucrurile şi din punctul meu de vedere. Ce ştiu eu despre Walter Ames, în fond?

„Pe lângă faptul că are o fiică foarte tentantă”, adăugă în sinea lui.

— Nimic. Poate fi un gigolo, un escroc, un…

Nu, o luase pe o cale greşită, acum reuşise s-o facă să se zbârlească de-a binelea. Schimbă macazul.

— Uite, tatăl tău ar putea fi un om foarte cumsecade, cinstit şi bun. Dar adevărul e că nunta asta a picat prea brusc, aşa, din senin…

— Exact, confirmă Fiona. Şi ce ştiu eu despre mătuşă-ta Winnie? Zero.

Întorcea jocul împotriva lui. Scurt şi la obiect. Nick îşi ascunse un zâmbet. Îi plăcea.

— Nu-ţi uita ideea, spuse el, nedorind să întrerupă conversaţia, nedorind să piardă spectacolul scânteilor verzi din ochii aceia frumoşi. Cred că trebuie să întorc frigăruile.

Şi porni agale prin curte. Într-adevăr, kebapul mai avea puţin până să se pârlească.

— Unde rămăseserăm? întrebă, când se întoarse şi o văzu pe Fiona în spatele lui. Vrei să-ţi mai pun un pahar?

Fiona clătină din cap. Era convinsă că băuse destul scotch pentru o singură seară. Ba mai mult, era sigură că stătuse acolo destul pentru toată viaţa.

Numai de-ar fi putut să-şi apuce tatăl de guler şi să-l târască după ea! Să-l ducă departe de familia aia care-l credea cine ştie ce ahtiat după avere.

— Spuneai ceva despre mătuşa Winnie, cred, îi aminti Nick, privind-o peste buza paharului.

Fiona trase aer în piept. Nu voia s-o ponegrească. Încercase doar să-şi susţină un argument.

— Nu despre mătuşa ta, ci despre planurile de nuntă. Ai dreptate. Totul s-a întâmplat mult prea repede. Cred că ar fi nevoie să mai aştepte, eventual până se vor cunoaşte mai bine. Poate vor constata că nu-s chiar atât de potriviţi unul pentru celălalt.

Auzind un chicotit uşor dinspre Nick, ridică privirea.

— De fapt, de ce ne certăm noi acum? întrebă

el. Nunta asta nu-ţi convine nici ţie mai mult decât mie.

O privi lung, intens, parcă încântat de ideea că erau de aceeaşi parte a baricadei.

— Dacă am fi deştepţi, ne-am pune capetele la contribuţie, ca să găsim o cale de a zădărnici ceremonia de mâine.

— S-o zădărnicim? Şi cum am putea, altfel decât răpindu-i pe amândoi?

— Dacă nu vrem să-i vedem mâine păşind prin naos, trebuie să ne vină vreo idee, continuă el.

Fiona oftă. Ştia că nu avea căderea să se amestece, dar se temea că tatăl ei făcea o mare greşeală.

Îşi masă ceafa încordată.

— Bine, spuse ea. S-ar putea să fie prea târziu, dar merită măcar să încercăm.

În timpul cinei, Walter şi Winnie se ţinură de mână tot timpul, zâmbindu-şi şi gângurindu-şi ca doi porumbei, prea absorbiţi unul de altul ca să observe cum se încruntau Nick şi Fiona. La sfârşit, Nick se ridică.

— Se pare că v-aţi simţi mult mai bine singuri. Ce-ar fi s-o duc eu pe Fiona la hotel, iar pe drum să-i mai arăt câteva puncte atractive din viaţa de noapte a oraşului?

— O, ce drăguţ eşti, dragul meu! exclamă Winnie. Voiam într-adevăr ca Walter să mai rămână, ca să mă ajute să hotărăsc cum vom pune florile în chioşc, pentru ceremonie.

Fiona rămase cu gura să căscată. Înainte de a apuca să obiecteze, Nick o ajută să se ridice, şoptindu-i la ureche:

— Ai încredere-n mine.

Încredere? Voia s-o ia de lângă tatăl ei, când nu mai aveau timp aproape deloc! Numai încredere nu-i inspirau intenţiile lui.

— Ce te-a apucat?! se răsti ea, în timp ce strângeau masa. Nu mă interesează viaţa de noapte a oraşului şi nici să mă întorc la hotel nu-mi arde!

— Dacă vrem să tergiversăm nunta, avem nevoie de un plan, răspunse Nick, ducând câteva farfurii spre bucătărie. Şi nu ne prea putem ţine şedinţa strategică aici, sub nasul lor, nu-i aşa?

Intrară în bucătărie. Fiona puse vasele murdare pe placa albastră a bufetului şi se întoarse cu faţa spre el.

— O şedinţă strategică? Nu putem să stăm de vorbă cu ei omeneşte, fără ocolişuri?

Nick clăti o farfurie şi o puse în spălătorul de vase.

— Degeaba. Am părea nişte părinţi nervoşi care le ţin predici copiilor rebeli. Trebuie să găsim altă soluţie.

— Ca de pildă?

— Ca de pildă… nu ştiu, încă. Tocmai de-asta trebuie să ne consultăm.

Fiona îi dădu încă o farfurie.

— Tu de ce eşti împotriva nunţii ăsteia? îl întrebă. Pe lângă ideea ridicolă că-l suspectezi pe

tatăl meu de a alerga după femei pentru banii lor?

— Din motive statistice, răspunse sec Nick. Locuim în capitala divorţurilor din ţara asta, locul unde vin să moară cele mai fericite căsnicii.

— Şi asta crezi că se va întâmpla şi cu Walter şi Winnie? replică ea, arcuind o sprânceană.

— Astea sunt şansele, vrei, nu vrei.

— Iar atunci, te temi că tatăl meu va dori o parte din banii mătuşii tale?

Nick văzuse destule cazuri similare – şi chiar mai grave. De mult încetaseră să-l mai mire lucrurile pe care şi le puteau face unii altora oamenii, în numele iubirii. Cândva, fusese un avocat tânăr şi idealist, nu luase mai multe cazuri de divorţ decât era normal, dar când se dusese vestea că le câştiga întotdeauna clienţilor lui avantaje considerabile, începuseră să-l asalteze solicitările. În curând ajunsese să reprezinte celebrităţi, nu numai vedete de la Hollywood ci şi clienţi bogaţi şi puternici din lumea politică şi de afaceri. Şi, cu cât se pricepea mai bine, cu atât îi plăcea mai puţin.

Mai devreme sau mai târziu, toţi căutau o scăpare uşoară, un divorţ fără sacrificii. În ultima vreme fusese solicitat în câteva dintre cele mai dificile cazuri din ţară.

La un asemenea proces pledase şi în săptămâna trecută, iar ceea ce văzuse acolo nu-i îmbunătăţise deloc opiniile despre instituţia conjugală.

Fiona se întreba cum ajunsese atât de cinic, în

doar treizeci şi ceva de ani.

— Ia spune-mi, îi ceru ea, Winnie l-a puspe tatăl meu să semneze acordul ăla prenupţial?

Dacă da, asta ar fi trebuit să-i spună lui Walter câte ceva despre femeia cu care voia să se căsătorească.

Nick puse ultima farfurie în spălătorul de vase, apoi închise capacul şi răsuci şalterul în poziţia SPALĂ, înainte de a răspunde:

— Nu, mătuşa nici n-a vrut să se gândească. A spus că ea şi Walter n-au nevoie de prostii din-astea, că se iubesc.

Ia te uită…! Winnie câştigă brusc câteva puncte în ochii Fionei.

— Bravo ei.

— Bravo…? Parcă te împotriveai nunţii ăsteia la fel de tare ca mine.

Fiona îşi propti mâinile în şolduri.

— Nu cred altceva decât că, dacă doi oameni vor să se căsătorească, ar trebui ca în primul şi-n primul rând să aibă încredere unul în celălalt.

Câteva momente, Nick o privi lung, prudent.

— Asta n-o să se-ntâmple… nunta, vreau să zic. Haide, să ne luăm rămas bun şi să plecăm de-aici.

— Ascultă, Nick, nu ştiu ce fel de plan ne-ar putea veni în minte până mâine. Poate că cel mai bine ar fi fost să încerc să discut cu tatăl meu, tu să vorbeşti cu Winnie, şi…

— Şi crezi că o să meargă?

— S-ar putea.

— Şi dacă nu iese nimic?

Fiona oftă prelung, tremurător.

— Ei, atunci…

— Dăm foc chioşcului? propuse Nick.

Drept răspuns, Fiona se încruntă.

— Vino, o luă el de braţ. O să ne gândim noi la ceva.

În timp ce treceau prin dreptul telefonului de pe perete, acesta începu să sune.

— Răspund eu şi vin imediat, spuse Nick.

Fiona trecu prin livingul răcoros, întrebându-se cât de confortabil avea să se simtă tatăl ei în casa aceea. Încercă să-şi imagineze unde i-ar fi putut pune Winnie fotoliul vechi, cu perna roasă, de care Walter nu se despărţea niciodată.

Îşi trecu o mână prin părul bogat. Desigur, nu se aşteptase nici să-l vadă vreodată mâncând miel cu cruditătţi – şi când colo, răsese frigăruile lui Winnie ca un om nemâncat de luni de zile.

Încruntată, porni spre curte.

— Iată-te, Fiona! o întâmpină Winnie. Am nevoie de sfatul tău în legătură cu florile. Walter nu mi-e de niciun folos. Unde-i Nicholas?

— La telefon.

— A…

Winnie aruncă o privire spre casă, apoi reveni către chioşcul din grădină.

— Mă gândeam să punem câte un coş cu boboci de portocal de o parte şi de alta a pastorului, iar peste panourile laterale să întindem zorele. Ce zici? Am nevoie de opinia unei femei.

Fiona prefera să nu-şi exprime nicio opinie, dar n-avea ce face. Îşi urmă viitoarea mamă vitregă pe peluza ca o mochetă de catifea verde. Din mers, îi aruncă tatălui ei o privire rugătoare, dar nu primi alt răspuns decât acelaşi zâmbet îndobitocit de dragoste.

— Mătuşico, strigă Nick din uşă. Camille la telefon!

— Camille? chiţăi Winnie şi o tuli ca din puşcă.

Nick îi dădu un telefon fără fir şi, în timp ce Winnie începea să sporovăiască emoţionată, făcându-i semne înnebunite lui Walter să se apropie, veni agale spre Fiona.

— Ei, uite că până la urmă n-o să urăm nimănui „Casă de piatră!” mâine, spuse el, cuprinzând-o cu un braţ pe după umeri.

Până şi această atingere simplă îi declanşă Fionei o reacţie în lanţ. O năpădiră emoţii furtunoase, abia stăpânite.

— Ce spui…?!?

— Camille s-a hotărât să vină la nuntă şi insistă să amânăm totul până ajunge şi ea aici.

Ridică bărbia Fionei cu un deget.

— Aşa că am câştigat tot timpul de care aveam nevoie.

Fiona câştigă cincizeci şi trei de dolari jucând la aparatele electronice de la „Caesar’s”, după care îi pierdu imediat pe toţi.

— De haram au fost, de haram s-au dus… comentă ea, întorcând capul spre Nick.

Pe buzele lui apăru un zâmbet sexy.

— Secretul oraşului ăstuia e să ştii când să te opreşti.

— Se pare că acum ar fi momentul, replică ea dezamăgită, scoţându-şi mâna goală din fanta care, cu câteva momente în urmă, scuipase jetoane în valoare de zeci de dolari.

— Speram să dai de băut, spuse Nick, dar acum am impresia că va trebui să fac eu cinste.

— Aşa se pare.

Fiona râse. Se simţea bine, în ciuda ghinionistei iniţieri în lumea jocurilor din Las Vegas.

— Ştiu un local perfect, spuse Nick, conducând-o prin cazinoul ticsit, pentru a ieşi în noaptea caldă a statului Nevada.

— Unde mergem? întrebă ea, aruncându-i o privire.

Nick se profila pe tuburile multicolore de neon, ale căror jocuri de lumini îi aureolau părul.

— Departe de lumea dezlănţuită, într-un loc unde să putem sta de vorbă.

Oare de ce glasul lui făcea s-o străbată un tremur mărunt? Gândul de a fi singură cu el îi stârnea bătăi de inimă ca ale unui pickhammer scos din minţi.

Într-adevăr, lăsară luminile în urmă. În jurul lor se întindea deşertul, întunecat şi misterios, cu munţii ca nişte santinele în zare.

— Localnicii îl consideră domeniul lor privat, spuse Nick, de la volan, în timp ce vântul flutura

părul Fionei peste faţă. Refuză să-l pună la dispoziţia turiştilor.

Şi încetini, cotind pe aleea arcuită a unui local numit *Desert Club.*

— Sunt chiar foarte posesivi.

— Poate că nu mă vor lăsa să intru, din moment ce eu nu sunt localnică…

— Au să te primească. Eşti cu mine.

Adevărat.

Nick îi deschise portiera, apoi o apucă pe Fiona de cot cu un gest posesiv, conducând-o spre intrarea cu copertină roşie.

— Vom sta afară, sub stele, îi spuse el patronului, care le ieşise în întâmpinare. Adu-ne două specialităţi, adăugă.

„Specialitatea” era o băutură tare, gustoasă – şi periculoasă, îşi spuse Fiona, când prima înghiţitură îi ridică temperatura trupului cu cel puţin un grad.

— Se numeşte Catifeaua Nopţii, îi spuse Nick, după ce luă o înghiţitură mai curajoasă. E prea tare pentru tine?

Luneca pe gâtlej precum catifeaua căreia îi purta numele, şi-i făcea oasele să se topească.

— Merge, răspunse Fiona, înclinând paharul să mai guste o sorbitură.

Peste masă, Nick o studia gânditor.

— Ciudat, spuse el, cu glas scăzut, răguşit. Nu mă aşteptam să ajungem aliaţi.

— Mai degrabă… conspiratori.

Cuvintele ei îi făcură un colţ al gurii să

tresară.

— Oricum ne-am numi, mă bucur de alianţa asta.

Îi luă mâna, descriindu-i cerculeţe cu vârful degetului în palmă.

— Foarte mult mă bucur.

Fiona ştia că ar fi trebuit să-şi retragă mâna. Până mai putea s-o facă…

— N-ar trebui să discutăm planurile de campanie? întrebă ea.

— Mmmm… Da, planurile de campanie…

Nick se rezemă de spătar, relaxat, înnebunitor de indiferent.

— Ce-ar fi să te iau eu mâine… pe la unsprezece, să zicem, şi să… ăă… punem la punct strategia?

Nu era deloc sigură că putea avea încredere în strategia lui de bărbat. Se putea pomeni ea însăşi sub asediu. Mai avusese încredere într-un bărbat – în Adam. Fusese cât pe ce să se mărite cu el. Nu voia să se lase păcălită din nou.

— Cred că, cu cât ne vine o idee mai curând, cu atât am să pot pleca mai repede la Boston…

Nick se aplecă peste masă.

— Ce te aşteaptă la Boston? întrebă el.

„Şi cine?” ar fi vrut să adauge, dar se stăpâni.

— Magazinul meu. Când tata mi-a telefonat ca să mă anunţe despre nuntă, n-am avut timp decât să pun pe uşă inscripţia ÎNCHIS.

— Ce fel de magazin ai?

— Vând antichităţi. Tot felul de lucruri vechi şi

abandonate – de la mobilă, pe care o restaurez chiar eu, până la bijuterii rare.

Lui Nick antichităţile îi aduceau în minte balansoare şi sticle vechi. Dar bănuia că în magazinul ei n-ar fi găsit niciuna, nici alta.

— Ăsta-i din magazinul tău? o întrebă, copleşit de dorinţa de a atinge micul smarald în montură delicată de aur pe care Fiona îl purta la gât.

Când degetele lui atinseră nestemata cuibărită în adâncitura gâtului ei, văzu ochii Fionei aprinzându-se atât de strălucitori, încât scânteierile pietrei păleau.

Oare fusese o reacţie la atingerea lui?

De ce o nădăjduia atât de fierbinte?

Degetele Fionei se strânseră peste ale lui, în jurul giuvaerului.

— Făcea parte dintr-o proprietate vândută angro, spuse ea într-o şoaptă abia auzită. Nu m-am putut despărţi de el.

— Îţi stă bine.

Se aplecă, ţinându-i în continuare mâna pe gât, cu gândul doar de a-i atinge o clipă buzele cu ale lui. O dată, numai o dată. Dar Fiona era mai primejdioasă decât o crezuse. Îi trezea pofta s-o guste, s-o savureze. Să exploreze nectarul găsit în floarea făpturii ei.

Încet, insistent, limba lui îi apăsă gura, implorând buzele să se despartă şi să-l primească, iar când o făcură, uşor, lasciv, simţi o durere dulce în josul trupului.

Senzaţia sărutării lui era periculoasă, îşi spuse

Fiona, aplecându-se spre Nick. În acel moment el se retrase, dar numai pentru a-i urmări conturul buzei de jos, cu vârful limbii, atât de stăruitor încât o făcea să-şi iasă din minţi.

În sfârşit se retrase, cu un oftat întretăiat.

Fiona tremura de pe urma efectelor acelei sărutări. Tremura şi Nick.

— Cred, ăă, că ar fi mai bine să te duc înapoi la hotel…

Atât fu în stare să spună.

Capitolul 3

— Ce părere are Camille despre faptul că mama ei se mărită? îl întrebă Fiona pe Nick, a doua zi.

În ultima oră, încercase cu disperare să rămână concentrată asupra problemei pe care se înţeleseseră s-o discute. Dar, de când venise Nick s-o ia de la hotel, mintea îi tot deraia spre stupefianta sărutare din seara trecută, pe veranda luminată de stele.

— Din partea ei nu putem conta pe niciun ajutor, dacă la asta te gândeai, replică Nick. Camille a fost dintotdeauna de părere că pe oameni trebuie să-i laşi de capul lor – inclusiv pe mama ei. Cum face şi ea: cutreieră lumea în lung şi-n lat, oriunde şi oricând îi vine cheful.

— Un adevărat spirit liber, mm?

— Ai nimerit-o.

Fiona gâfâia, încercând să ţină pasul cu Nick. Nu ştiuse că programul zilei includea şi o excursie pe unul dintre munţii din jurul oraşului, dar Nick susţinea că acolo obişnuia să vină ori de câte ori avea câte un subiect greu de gândire.

Iar în ziua aceea, indiscutabil, aveau de rezolvat o problemă foarte spinoasă.

Fiona se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni galbeni tăiaţi şi un tricou en-coeur, o ţinută deloc potrivită pentru frigul de pe munte, aşa că Nick îi dăduse o cămaşă groasă cu dungi gri.

Îi stătea ca un cort, atârnând până mai jos de posteriorul ei rotund, cu mâinile pierdute undeva în mâneci, dar măcar îi ţinea de cald.

Şi păstra mirosul bărbatului căruia îi aparţinea. Curat, primar şi… senzual.

— Unde-i locul ăla în care mă duci? întrebă ea, aproape împiedicându-se de un pietroi.

— Nu mai avem mult. Vrei să facem un popas?

— Credeam că n-ai să mi-o mai propui…

Fiona se aşează pe o piatră plată de lângă cărare. Îşi pierduse condiţia fizică, decise ea, printre gâfâieli.

Nick nu avea nicio problemă. Fie era într-o formă excelentă, fie avusese printre strămoşi oarece capre negre. Părul şaten închis îi sclipea în lumina soarelui, iar ochii-i rivalizau cu albastrul cerului de deasupra.

— Bei? o întrebă, întinzându-i o sticlă de apă minerală Evian pe care o scosese din rucsac.

— Da, mulţumesc…

Fiona trase o duşcă, una singură, înainte de a i-o înapoia.

Ar fi băut mai mult, dar asta ar fi obligat-o să se retragă în tufişuri la un moment dat şi nu voia să se întoarcă acasă cu posteriorul urzicat.

Cămaşa largă nu reuşea să-i acopere nici pe departe senzualitatea. În noaptea trecută, pe când încerca să adoarmă, Nick avusese o fantezie delicioasă cu părul Fionei revărsându-se pe pernă. Acum îi venea să-i desfacă panglica de la spate, lăsându-l să se despletească.

— Mai bine uită-te la veveriţa aia de-acolo, Killian, bombăni el.

— Ai spus ceva? întrebă Fiona, ridicând privirea.

— Nu… Adică da… Am zis: „Uite o veveriţă.”

Fiona privi nepăsătoare mica vietate cu coadă stufoasă.

— Poate-ai să te miri, dar am mai văzut veveriţe. Avem şi noi, în Est, destule.

— Îţi arătam frumuseţile naturii, atâta tot.

Un timp, merseră în tăcere, până ajunseră pe o cornişă stâncoasă care ieşea în afară din versantul muntelui. Acolo, pădurea de brazi se rărea, lăsând să se vadă toată panorama depresiunii deşertice, unduindu-se sub ei ca un miraj.

— Ce părere ai? întrebă Nick, văzând-o cum se uita, mută de uimire.

Putea înţelege uşor de ce era acela locul lui favorit pentru a rezolva marile probleme ale vieţii.

— E o minunăţie, Nick…

Cuvintele erau jalnic de inadecvate.

Prin aer plutea un parfum puternic de brazi. Nu se auzea niciun sunet, numai foşnetul vântului prin copaci şi, rar, cântecul câte unei păsări. Nick stătea atât de aproape, încât Fiona aproape că-i auzea bătăile inimii şi-i simţea fierbinţeala pielii.

Îşi alese un loc pe cornişa stâncoasă şi se aşeză. Nick făcea mişcări de relaxare, întinzându-şi în faţa ei braţele şi picioarele.

Fiona încercă să privească pe lângă el, spre tabloul pitoresc de jos.

— Dacă ai terminat, ne putem apuca de treabă, spuse ea cam răstit, când ajunse la capătul răbdării.

— Ar trebui să-ţi destinzi muşchii, ca să nu te-alegi cu vreun cârcel, o preveni Nick.

— Atunci, n-ai decât să mă duci în braţe. Aş prefera să începem să planificăm înainte ca mirele şi mireasa să-şi rostească jurămintele.

— Ai dreptate.

Îşi alese un loc lângă ea, parcându-şi la un pas distanţă fundul pietros şi sexy.

— Camille când urmează să sosească? întrebă Fiona, încercând să calculeze de cât timp mai dispuneau.

— Probabil la noapte, târziu, sau mâine în zorii zilei. Încă nu se interesase ce avioane erau.

— Atât de curând?

— E la Bombay, nu în spaţiul cosmic.

Fiona se încruntă. Ea, personal, ar fi preferat

spaţiul cosmic.

— Atunci trebuie să gândim cu repeziciune, altfel iar ne vom trezi luaţi ca din oală.

Nick dădu din cap, ridicând meditativ o sprânceană, şi căzu pe gânduri.

Fiona îi urmă exemplul.

— Ce-ar fi dacă… începu el după un timp, dacă Walter ar crede că mătuşa vrea totuşi ca el să semneze documentele alea prenupţiale?

Ochii Fionei se dilatară.

— Dar spuneai că Winnie a refuzat să-i ceară să le semneze.

— Într-adevăr.

— Şi-atunci…?

— I le-aş arăta eu.

Fiona clătină din cap.

— N-o să meargă.

— De ce? Nu crezi că s-ar înfuria şi, poate, ar contramanda totul?

— Cred mai degrabă că s-ar duce la Winnie să-i ceară explicaţii şi, când ar afla că tu ai fost cu ideea, nu ea, toată stratagema s-ar putea întoarce împotriva ta.

Nu-i menţionă că ideea de a-i induce în eroare pe Walter şi Winnie îi displăcea mai mult decât i-ar fi convenit să recunoască.

— Atunci găseşte tu ceva, dacă eşti aşa de deşteaptă! replică Nick, enervat.

— Asta şi încerc să fac.

Ridicându-se de pe piatră, Fiona începu să se plimbe prin faţa lui.

— Poate ar fi mai bine să nu ne amestecăm în viaţa lor, spuse ea, pradă unui neaşteptat sentiment de vinovăţie.

— Ştiu… Şi eu am unele reţineri în sensul ăsta, recunoscu Nick.

Fiona mai făcu câteva ture pe cornişă.

— Nu vreau decât ca tatăl meu să fie fericit, cu adevărat fericit. Cum poate fi sigur de căsătoria asta, când nu se cunosc decât de…

Se opri, întorcându-se spre Nick.

— De cât timp se cunosc?

— De fapt, nici eu nu prea ştiu. De trei săptămâni… poate patru…

— Atât de puţin?

Nick dădu din cap.

— Maximum.

Încruntată, Fiona începu din nou să se plimbe.

— Ce au în comun? Cum poate reuşi o relaţie, când doi oameni sunt atât de… în fine, atât de diferiţi? Winnie e genul spectacular. Tatăl meu e mult mai liniştit. Ca să nu mai spun şi cât de conservator…

— Şi mătuşa e, în felul ei, preciză Nick. Nu s-ar înţelege nici într-un milion de ani.

— Exact! confirmă Fiona din toată inima. Tatăl meu a trăit toată viaţa în Est… la Boston. Alt oraş nu cunoaşte. Aici a venit doar de scurt timp. La un moment dar, va simţi că-i lipseşte schimbarea anotimpurilor, căderea frunzelor toamna, primăverile, meciurile cu Red Sox…

— Iar mătuşa a crescut în Vest, interveni Nick.

Iubeşte deşertul, vara lungă cât tot anul, munţii aflaţi în imediata ei apropiere. Nu, între ei nu poate fi decât o atracţie prostească. O atracţie temporară.

— Aşa e, îi dădu dreptate Fiona, apoi se opri.

Ceva anume la conversaţia lor o deranja. Numai că nu era sigură ce anume. Ea şi Nick erau de acord, absolut de acord.

Doar asta voia, nu?

Desigur. Ridică din umeri şi se întoarse spre el.

— Deci, acum că ne-am înţeles, ce vom face?

Nick îşi trecu o mână prin păr. O fi vorbit Fiona despre Walter şi Winnie, dar el se gândea mai mult la Fiona şi el însuşi.

Cum rămânea cu diferenţele dintre ei – ca să nu mai menţioneze şi atracţia aceea inexplicabilă?

Fiona îl privea cu ochii mari, în aşteptarea răspunsului, dar Nick părea să fi uitat întrebarea. A, da… nunta… Şi rudele lor care nu voiau să coopereze…

Fiona aştepta de la el un plan genial, şi poate că l-ar fi găsit, dacă n-ar fi stat atât de aproape de el, cu buzele uşor bosumflate, provocatoare, ispititoare, tentante…

La dracu’, nu era pregătit pentru o viaţă de sfânt – şi numai un sfânt ar fi putut rezista în acel moment ispitei din faţa lui.

Buzele ei se despărţiră, iar Nick îşi trase respiraţia.

Într-o asemenea situaţie, nici chiar pentru un

sfânt n-ar fi băgat mâna-n foc.

O dată, îşi spuse, doar o dată s-o guste, iar apoi urmau să-şi vadă de treabă.

Se aplecă spre ea, iar Fiona făcu aceeaşi mişcare.

Îi simţea căldura, dorinţa periculoasă, pe măsura propriei lui dorinţe. Mirosul ei îl înnebunea, buzele ei întredeschise îl aţâţau. Cu un geamăt scăzut, le cuceri – o cuceri.

Dar Fiona nu era genul de femeie pe care s-o săruţi o dată şi s-o uiţi. Era acel gen care se strecoară pe sub pielea bărbatului şi-l face să-şi piardă minţile.

Şi le simţea cum se risipeau, pas cu pas, delicios.

Fiona nu putu decât să scoată un scâncet, în timp ce sărutul lui îi invada simţurile. Îşi apăsă mâinile pe pieptul lui solid ca stânca, nu pentru a-l respinge ci ca să se agaţe de el înainte de a-şi lua zborul, plutind, de pe munte.

Ar fi vrut să continue la nesfârşit – şi după aceea…

Dar Nick, cu un geamăt de frustrare, se retrase, mai stăruind doar un moment cu gura pe buza ei de jos, ca şi cum nu s-ar fi îndurat să se despartă. Inima Fionei bătea cu putere în piept, iar din plămâni părea să i se fi revărsat afară tot aerul.

Nick îşi trecu un deget peste pielea delicată de sub bărbia ei.

— Îmi pare rău, scrâşni el. Se pare că mi-e

cam greu să mă concentrez…

Fiona înghiţi un nod.

— În caz că n-ai observat, n-ai fost singurul participant la sărutul de adineaori.

— Am observat.

O privi cum se ridica, încercând să-şi vină în fire. Îşi stăpâni imboldul de a o cuprinde încă o dată în braţe, devorator.

Dar un sărut n-ar fi fost niciodată de ajuns ca să-l satisfacă. O ştia.

Fiona Ames era o ameninţare, genul de ameninţare pe care jurase s-o evite de când i se destrămase căsnicia. Genul de problemă care-l putea face să uite cum era lumea în realitate, lumea pe care o vedea zilnic în sălile tribunalelor.

— Nu ne potrivim, spuse ea atât de încet, încât Nick abia îi distinse cuvintele. Suntem la fel de nepotriviţi ca Winnie şi Walter…

Nu-i spunea nicio noutate.

— Sunt de aceeaşi părere.

Fiona continua să privească peisajul, ferindu-şi faţa de privirea lui.

— Toate obiecţiile pe care le avem faţă de relaţia lor sunt de două ori mai valabile în privinţa noastră.

— Iarăşi ai dreptate.

— Între noi nu e decât… un fel de… atracţie fizică. Trebuie să trecem peste ea.

— Uşor de zis, greu de făcut, replică încet Nick.

Se întoarse spre el:

— Poftim?

— Am spus: „nu-i prea greu de făcut”…

Fiona îl privi lung în tăcere, cu o expresie de nepătruns în ochii ei verzi.

— Da. Floare la ureche.

Nick preferă să-şi păstreze opinia pentru el.

— Haide, spuse, să coborâm. Poate reuşim să gândim mai limpede jos, unde aerul nu-i atât de rarefiat.

Fiona nu era sigură că picioarele aveau s-o poată purta înapoi pe cărarea abruptă, dar încuviinţă. Urcaseră până în acel loc mirific fără să rezolve nimic, reuşind numai să stârnească ceva ce n-ar fi trebuit să existe.

Niciunul dintre ei nu vorbi până când ajunseră la Jeep-ul cu dublă tracţiune pe care îl lăsaseră la capătul drumului.

Acolo, Nick se întoarse spre ea.

— Am găsit, spuse el. Soluţia ideală.

Fără convingere, Fiona ridică o sprânceană.

— Zău? Şi care să fie?

O ajută să se urce în jeep, apoi se aşeză la volan, înainte de a începe să-i explice.

Fiona ascultă, făcând pe avocatul diavolului o vreme, până când recunoscu că altă idee mai bună nu putea să-i vină.

— Ar avea unele şanse de reuşită… murmură ea.

De fapt, planul lui Nick avea numai un singur cusur – un defect major: însemna să petreacă şi mai mult timp împreună.

Capitolul 4

Niciodată, jură Nick. Niciodată n-avea să mai meargă cu maşina lui Walter. O ajută pe Winnie să coboare de pe bancheta din spate a celui mai vechi Buick din lume, după ce în sfârşit Walter opri în faţa restaurantului unde aveau să ia toţi patru cina în seara aceea.

— Noi o să ne întoarcem cu un taxi, îi şopti el Fionei, în timp ce Walter ambala motorul şi pleca să parcheze, lăsând în urma lui un nor de fum albăstrui. Nu mai pun eu piciorul în tancul ăsta…

— Tatei îi plac maşinile mari, îl apără Fiona. Îl fac să se simtă mai în siguranţă.

— Bine, dar cu tărăboanţa asta ar putea să lupte şi pe front.

Fiona se uită urât la el.

— Dacă ţin bine minte, seara în oraş a fost ideea ta, replică ea încet, cu grijă să n-o audă Winnie. De fapt, cred că n-ai avut alt scop decât să-i faci să se certe şi să amâne nunta. Şi când colo, până acum nu aud certuri decât între noi.

Nick se încruntă. Planul nu includea şi o ciondăneală de pitbulli între el şi Fiona. Dar nici rablamentul cu care se deplasaseră. De unde să ştie că Walter insista să-i aducă el, cu limuzina lui personală?

Chiar atunci se auzi un trosnet metalic. Vechitura lui Walter se proptise de zidul din

capătul parcării. Nick nu nutrea speranţe prea mari pentru bietul meterez, în faţa berbecelui de asalt pe patru roţi.

— Nicholas, mi se pare că Walter a lovit ceva, spuse Winnie, trăgându-l de braţ. Du-te să vezi, te rog.

— Cred că n-are nimic, mătuşică, răspunse Nick, în timp ce Walter se apropia cu pas săltat.

— Au construit zidul ăla prea aproape, declară Walter. Mi-a cam luat vopseaua de pe aripă.

— Cui îi pasă de-o aripă veche? replică Winnie. Eu pentru tine îmi fac griji.

Îi netezi reverele sacoului şi îl bătu uşurel pe piept.

— N-ai păţit nimic, Walter?

— A, pentru mine îţi făceai griji, Win? întrebă el, nespus de încântat.

— Fii sigur că da.

Îl luă de braţ şi intrară în restaurant, fără să mai ia în seamă nimic din jur.

— Până acum, seara e un eşec total, comentă Fiona, pornind în urma lor.

Nick o ajunse imediat după ce intră.

— Ai tu o idee mai bună? Hai, s-auzim!

Nu ştia de ce era atât de repezit, deşi nici după-amiaza nu-i prea ridicase moralul. După ce o atinsese pe Fiona, după ce-i gustase buzele şi-i simţise trupul lipit de al lui, îl chinuia o frustrare cumplită.

— Vii odată? întrebă ea, preferând să nu-i răspundă la împunsătură.

De cum se instalară la masă, ceilalţi doi declarară că doreau o sticlă de şampanie, ca să-şi sărbătorească apropiata nuntă.

Când chelnerul sosi cu sticla, Walter propuse un toast.

— Pentru noi şi noua noastră viaţă împreună! anunţă el, cu ochii spre aleasa inimii lui.

Nick îi privi încruntat peste buza paharului.

Fiona îi comunică din ochi: „fă-ceva-că-de-nu…”

Nick bătu cu degetele în masă şi, cum-necum, reuşi să-i evite privirile furibunde, până când sosi mâncarea.

În timp ce Walter ridica la gură prima îmbucătură, Nick se hotărî să aprindă primul calup de dinamită al serii, sperând să explodeze ca o bombă.

— Ştii, Walter, asta-i ultima friptură pe care ai s-o savurezi, muuultă vreme de-acum încolo. Mătuşa te va pune să mănânci numai aiurelile alea pe care le susţine mentorul ei de alimentaţie igienică.

Bătrânul îl privi încruntat, apoi se întoarse spre Winnie.

— Win nu-mi vrea decât binele – nu-i aşa, dulcea mea Win?

Şi-i aruncă iubitei sale o privire destul de drăgăstoasă pentru a-i provoca lui Nick o indigestie.

— Nu vreau decât să rămâi tânăr şi viril, se repezi Winnie.

— Genial, Killian, murmură Fiona, aplecându-se spre el. Mai ai şi alte idei măreţe în mânecă?

— Nu, dar am să mă gândesc eu la ceva. Întotdeauna îmi vine câte una.

— Fă bine şi grăbeşte-te.

— Ce tot şuşotiţi voi doi acolo? întrebă Winnie.

Nick şi Fiona se îndreptară la loc în scaune.

— Nimic, mătuşică, răspunse Nick. Absolut nimic.

Îi aruncă Fionei o privire ucigătoare, mârâind printre dinţi:

— Ce te-a apucat? Vrei să dai planul peste cap?

— Care plan?

— Planul nostru. Sau ai uitat că avem aceleaşi interese?

Fiona îşi frământă un timp şervetul în poală, până îi veni o idee salvatoare – sau măcar aşa spera ea.

Îşi drese vocea, pentru a capta atenţia celorlaţi.

— Tată, începu ea, pe un ton nevinovat. Ghici cu cine m-am întâlnit mai deunăzi.

— Cu cine, Fiona? o privi în treacăt tatăl ei, întorcându-se imediat înapoi spre Winnie.

Fiona încercă să-şi înghită sentimentul de vinovăţie.

— Cu Adele Winston.

Dar tatăl ei n-o mai asculta. Dacă sperase ca numele frumoasei doamne care intra adesea în magazinul de antichităţi şi se interesa de Walter

să declanşeze o reacţie, se înşelase.

Nick, însă, o privea cu o lucire curioasă în ochi.

— Cine-i Adele Winston? întrebă el.

— Nu contează. N-are nicio importanţă.

Nick se aplecă mai aproape:

— O fostă iubită? Asta voiai să spui? Recunoaşte, tatăl tău e un mujeratic. Ce s-a întâmplat? L-a prins Adele cu mâţa-n sac înainte de a ajunge în faţa altarului?

Concluzia greşită pe care se repezise s-o tragă Nick o indignă pe Fiona.

— Nu e un mujeratic! Şi, nu, Adele nu l-a… vreau să zic…

Se întrerupse. Winnie şi Walter nu erau atenţi la nimeni şi nimic din jur.

— Vreau să zic… am încercat s-o dreg… Făcea parte din plan…

— Halal plan, scrâşni Nick. Pariez că o să ne reuşească de minune.

Fiona aruncă din nou o privire peste masă.

— Planul nostru, repetă ea ceva mai tare, din moment ce ceilalţi doi oricum n-o ascultau.

Dar nici Nick n-o asculta. Pe faţă i se citea că nu credea o vorbă. Fiona îşi lăsă capul în mâini. Era un ricoşeu în stil mare. Când ridică din nou privirea, Nick se uita drept înainte.

În gol.

La nimeni.

Doar ei stăteau la masă.

Walter şi Winnie dispăruseră în timp ce Nick şi

Fiona se contraziceau. Fiona se întoarse spre Nick.

Acesta ridică din umeri.

— Cine ştie ce i-o fi supărat…

— Numai tu eşti de vină, gemu Fiona. Acum au să… au să… Dumnezeu ştie ce-au să facă!

Nick îi aranjă o şuviţă de păr desprinsă din coadă. Atingerea o făcu pe Fiona să-şi tragă respiraţia.

— Cred că ar fi mai bine să trecem la Planul B.

— Nu aşa intenţionasem să luăm masa azi. Te rog să mă scuzi, spuse Nick, privind-o pe Fiona cum îşi termina mâncarea chinezească la pachet. Nici nu aveam de gând să trec pe la birou, dar Jasmine a insistat că e un caz urgent.

Secretara îi spusese că dăduse telefon o clientă, plângând disperată. Iar Nick nu era sigur câte necazuri şi suferinţe mai suporta ca să-i amărască şi mai mult viaţa.

În seara trecută, el şi Fiona se înţeleseseră ca a doua zi să ia masa împreună, pentru a pune la cale Planul B. Nick o invitase la restaurantul lui chinezesc favorit, dar după telefonul de la Jasmine trebuise să se mulţumească doar cu mâncare la pachet.

— Ce fel de caz e? întrebă Fiona, punând cutia goală pe birou, în faţa ei.

Nick o privi în ochi.

— Nu pot să-ţi spun.

N-ar fi vrut să-i vorbească despre caz nici dacă

ar fi putut. Nu voia să umbrească niciun pic dispoziţia Fionei cu părţile triste ale vieţii pe care le întâlnea zilnic.

— E un caz de divorţ. Nouăzeci şi nouă la sută din cazurile mele sunt de divorţ.

Interfonul se pe birou sună.

— Da? întrebă Nick pe un ton profesional, apăsând cu degetul pe buton.

— A venit clienta, se auzi vocea joasă şi senzuală a secretarei.

— Mulţumesc, Jas.

Fiona se ridică.

— Ăă, n-am să te mai reţin…

Luând pe el sacoul, Nick îşi aranjă nodul cravatei.

— Stai cuminte. Jas o s-o conducă în sala de conferinţe. Simte-te ca acasă.

Şi ieşi din birou.

— Să vă servesc cu ceva? O cafea? Un suc? întrebă Jasmine, vârând capul pe uşă.

Fiona o cunoscuse în urmă cu câteva minute pe secretara personală a lui Nick, o blondă înaltă cu picioare lungi, care părea să-şi adore şeful. Fusese *showgirl* în acel oraş nemilos şi tocmai trecea printr-o pasă proastă, când Nick o cunoscuse şi-i oferise o slujbă. Fiona începea să presupună că inima lui înăsprită în sălile tribunalelor avea şi o latură sensibilă. Iar Jasmine era prietenoasă, aşa că o simpatiza şi pe ea.

— Nu, nimic, Jasmine, îi zâmbi. Îţi mulţumesc.

I-ar fi plăcut să stea de vorbă, dar ştia că

Jasmine era ocupată. Ar fi vrut s-o întrebe mai multe despre Nick, omul de la birou, şeful generos, bărbatul cinic care ţinea viaţa la distanţa cuvenită.

Printre teancurile de hârtii şi dosare de pe birou se găsea o fotografie înrămată. Fiona o luă s-o vadă mai bine. Era un instantaneu al lui Nick, ţinând de umeri două femei. Una dintre acestea era Winnie. Cealaltă semăna mult cu ea, având faţa unei femei care lua viaţa în piept, atacând-o cu o emoţie febrilă, cam la fel ca Winnie.

Aceea trebuia să fie Camille, pe care Fiona urma s-o cunoască în aceeaşi seară.

Încă o seară cu Nick – şi cu viitoarea ei familie.

Întâlnirea cu clienta durase mai mult decât se aşteptase Nick, dar se desfăşurase exact aşa cum prevăzuse el.

Alternativ, femeia plânsese şi ameninţase cu modificarea chiurgicală a anatomiei soţului ei. Pentru toate câte-i făcuse – şi avea o listă întreagă – dorea un divorţ rapid şi necruţător.

La fel ca toată lumea.

La fel cum le asigura Nick tuturor.

Îşi trecu o mână prin păr. Oare de ce nu-şi puteau da oamenii seama că erau nepotriviţi înainte de a-şi jura credinţă veşnică? Oare iubirea îi orbea atât de tare încât nu mai vedeau niciun semn, nicio deosebire, nicio incompatibilitate?

Extazul conjugal nu dura mult – uneori, nici

măcar până se uscau semnăturile de pe certificatul de căsătorie.

Cu un teanc de hârtii sub braţ, Nick porni spre cabinetul lui, pradă unei nevoi copleşitoare de a o vedea pe Fiona.

Stătea la fereastră, cu privirea spre stradă, unde arşiţa zilei se înălţa unduitoare din asfaltul încins. La auzul uşii, se întoarse.

Nick se opri în prag, cu ochii de un albastru închis ca al înserării şi părul ciufulit, după ce şi-l răvăşise cu degetele.

Închise încet uşa în urma lui. Fiona ar fi vrut să-l întrebe despre întâlnire, dar cuvintele refuzară să i se desprindă de pe buze. Nu ştia ce se întâmplase în sala de conferinţe, dar era clar că-l deprimase.

O privi lung. Fiona încercă să-i citească în ochi, pe chip, în poziţia umerilor. Era un om tracasat, răscolit. Un om în suferinţă.

Nick traversă încăperea, aruncă hârtiile pe birou, apoi veni în faţa Fionei şi o cuprinse cu braţele. O strânse la piept. Şi atât.

Fiona îi simţi tremurul din trup. Ar fi vrut să spună un cuvânt liniştitor, dar înainte de a apuca să deschidă gura aceasta îi fu acoperită într-un sărut posesiv, hămesit, cotropitor.

Instinctiv, Fiona cedă. Îl strânse şi ea la piept, lăsându-i gura s-o prade, răspunzându-i la mişcările pătimaşe ale limbii. Îl mângâia, trăgându-l mai aproape, încercând să-i dăruiască

alinarea de care avea atâta nevoie.

Iar el nu avea ce să-i dăruiască…

Cu un geamăt înfundat de regret, Nick se smulse din îmbrăţişare, din căldura trupului ei.

— Fiona…

Trebuia să-i rostească numele, să-l audă vibrând prin aer.

— Da, Nick?

O atinse pe obrazul înroşit de fierbinţeala dorinţei. Degetele lui îi tremurau pe faţă, cutreierând pielea catifelată a obrajilor. Ce voia să-l întrebe? De ce îi rostise numele? Sau ce anume îl durea?

Nick nu voia să-i răspundă nici la una nici la alta.

O apucă de mână.

— Hai să plecăm de-aici.

Capitolul 5

Nick conducea maşina prin deşertul încins de parcă l-ar fi fugărit un regiment de demoni. Fiona îi aruncă o privire. Stătea într-o poziţie neînduplecată, cu fălcile strânse şi mâinile încordate pe volan.

— Cred că înţeleg, Nick, spuse ea încet.

O privi scurt.

— Ce să înţelegi?

— De ce i-ai propus acel acord prenupţial lui Winnie. De ce eşti împotriva căsătoriei –

adevăratul motiv…

Nick reveni cu privirea spre drum. În ochii Fionei se vedea că întrezărise – cel puţin parţial – ce anume îi rodea sufletul. Crunta lui neîncredere. La adresa căsătoriei. La adresa dragostei.

— Văd multe divorţuri, Fiona. Toate sunt neplăcute.

— Dar nu toate căsniciile se sfârşesc la tribunal, replică ea. Părinţii mei au fost fericiţi, nespus de fericiţi, treizeci de eni.

Nick îi aruncă o privire împietrită.

— Excepţia care confirmă regula, Fiona.

Căsnicia era o farsă. De bine de rău, toţi îşi dădeau cuvântul. Partea bună era simplă, dar puţini rezistau când începea partea rea. O ştia. Propria lui căsnicie nu durase niciun an măcar.

Nesfârşita paradă de divorţuri îi colorase viaţa, îi deformase perspectiva şi, în cele din urmă, îi afectase iremediabil căsnicia cu Catherine. Femeia aceea nu reuşise să-i descopere suferinţa – iar el nu ştiuse cum să i-o dezvăluie.

Suferise încă de pe vremea morţii mamei sale. Tatăl lui nu-i stătuse alături. Jake Killian îşi înecase durerea în alcool, până când, într-un târziu, îşi părăsise fiul, fără o singură privire în urmă.

— Îţi iubeşti mătuşa foarte mult, nu-i aşa? întrebă încet Fiona.

— Mătuşica m-a crescut ca pe copilul ei, după moartea mamei, răspunse el.

Iar unchiul Gray îi fusese ca un tată băiatului

singuratic, adăugă în gând. Înlătură amintirea, ridicând din umeri.

Fiona ar fi vrut să-şi exprime compasiunea, dar simţea că Nick n-ar fi acceptat-o. Ştia ce însemna să-şi piardă mama.

— Câţi ani aveai?

— Opt. Winnie şi Gray s-au purtat minunat cu mine. Au avut grijă să nu-mi lipsească nimic. Acum câţiva ani, Gray a murit, iar eu i-am promis pe patul de moarte că voi avea grijă de mătuşa. Că am s-o apăr, pe ea şi interesele ei.

S-o apere de bărbaţi ca Walter, îşi spuse Fiona, stăpânindu-şi un zâmbet. Admira devotamentul lui Nick faţă de familie, faţă de mătuşa lui. Dar, curând, această sarcină avea să-i revină tatălui ei. Se întrebă cum urma să reacţioneze Nick. Avea să renunţe elegant la orice responsabilitate, o dată ce Winnie se căsătorea?

— Am impresia că Gray a iubit-o foarte mult, spuse ea, revenind la subiect.

Pentru prima oară în după-amiaza aceea, pe chipul lui Nick apăru o undă de zâmbet.

— Într-adevăr, spuse el încet. Au fost foarte fericiţi.

— Încă un exemplu de căsnicie care a durat, sublinie Fiona.

Nick o privi o clipă încruntat.

— Am spus că mai există şi rare excepţii. Poate tocmai fiindcă se cunoşteau atât de bine, şi de atâta vreme. Mătuşa mi-a spus că s-au iubit încă din copilărie.

Se înţeleseseră să unelteasc㠄zădărnicirea planurilor de nuntă ale rudelor lor, dar căsătoria părea sortită să se realizeze, în ciuda oricăror încercări din partea lor.

Poate că era mai bine doar să savureze ziua împreună. În curând aveau să se despartă.

Deodată, Nick ştiu unde voia s-o ducă.

— Vreau să-ţi arăt un anumit loc, spuse el. Nu e departe de-aici. Te interesează?

Deşi nu ştia despre ce era vorba, Fiona dădu din cap.

— Mă interesează orice.

O şopârlă trecu peste picioarele ei, făcând-o să ţipe uşor. Dar, în pofida celor câţiva locuitori nedoriţi ai orăşelului, se bucura că veniseră.

Surprise, Nevada. Un loc uitat de timp.

O pagină din Vestul Sălbatic.

Oraşul-fantomă părea pierdut în deşert. Îl despărţea o lume întreagă de luminile din Las Vegas.

Fiona intră într-o anticărie prăfuită, lăsându-se pătrunsă de atmosferă. Nu ştia încotro să se uite mai întâi. Se agăţă de braţul lui Nick.

— O, Nick, ştiai că avea să-mi placă aici!

Nick zâmbi. Numele oraşului, Surprise, nici nu se compara cu expresia din ochii Fionei când ajunseseră la destinaţie.

— Hai, o îndemnă el, uită-te.

Fiona îi dădu drumul şi se duse să privească într-o vitrină plină cu obiecte dintr-o epocă de

mult apusă.

— Localnicii trăiau bine, comentă ea.

— Aurul pe care-l extrăgeau din împrejurimi îi făcea milionari peste noapte, replică Nick, aplecându-se să privească şi el.

— Şi pe urmă, averile s-au risipit din nou, murmură cu tristeţe Fiona, amintindu-şi cele învăţate la orele de istorie, cu ani în urmă.

Luă în mână o cutiuţă aurită, bătută în pietre scumpe, la fel de strălucitoare ca ochii ei.

— Ce-ai găsit acolo? întrebă Nick, sperând ca glasul să nu-i trădeze tumultul interior.

— O, Nick, e caseta de bijuterii a unei femei. Veche, mică, delicată. Am crezut că-i din alamă, dar e aur curat.

Se răsuci spre el, cu o mişcare impetuoasă.

— Mi-ar plăcea să le cumpăr pe toate şi să le expediez la magazinul meu. Fiecare piesă e atât de neobişnuită, cel puţin în comparaţie cu ceea ce se găseşte în New England. S-ar vinde foarte bine.

— Inclusiv caseta de bijuterii?

Fiona atinse un arabesc de pe capacul casetei.

— Pe asta n-aş vinde-o, spuse ea, punând-o la loc cu gingăşie.

În timp ce Fiona era ocupată să-şi imagineze viaţa minerilor de odinioară, Nick îi strecură vânzătorului banii pentru casetă, cu speranţa ca Fiona să nu se mai uite în vitrină, descoperindu-i lipsa.

Se simţea bine că-i cumpărase vechiul bibelou. Ciudat de bine.

Şi nu ţinea să se întrebe de ce.

— Hai să bem ceva la „Papucul de aur”, propuse el, după ce Fiona scotoci prin toate ungherele celui de-al treilea magazin de antichităţi din acelaşi cvartal.

Când se aşezară în holul roşu cu auriu al vechiului hotel restaurat din oraş, sorbind limonadă cu gheaţă, Nick puse în faţa ei cutiuţa filigranată.

— Pentru tine, spuse el simplu.

Fiona făcu ochii mari.

— Ai… ai cumpărat-o?

— Am vrut să fie a ta.

— Dar…

Ridică privirea dinspre caseta bătută în nestemate, către chipul lui.

— Dar, Nick, nu… nu pot s-o primesc. E prea valoroasă.

— Era prea valoroasă pentru a o lăsa acolo ca s-o cumpere altcineva, Fiona, cineva care n-ar fi ştiut s-o aprecieze aşa ca tine.

— Eşti nedrept, Nick. Nu poţi privi lucrurile astfel.

Ştia că, pe acea cale, Nick făcea apel la latura ei sentimentală. De unde ştiuse că aceea era slăbiciunea ei? Începea să ţină mult prea mult la Nick Killian, ceea ce nu era bine. Îl cunoştea doar de câteva zile. Peste alte câteva zile, avea să-l lase în urmă, întorcându-se la viaţa ei.

Deocamdată, putea să-i primească elegant cadoul. Iar mai târziu, poate, urma să găsească o

cale de a se achita.

— Îţi mulţumesc. Ştiu de pe-acum unde-am s-o pun în casă.

— Da? Şi unde anume?

— Am un pat mare cu baldachin, din lemn de trandafir, pe care l-am cumpărat ca să-l vând din nou şi pe urmă nu m-am mai putut despărţi de el. O voi pune pe noptiera de alături.

— La capul patului?

— Da.

Oare de ce suna atât de intim cuvântul *pat* rostit de buzele lui Nick? Fiona înghiţi în sec, mutându-şi privirea dinspre ochii lui arzători. Fusese un comentariu nevinovat, dar numai astfel nu părea.

Nick observă roşeaţa bruscă din obrajii ei. Ar fi vrut să-i vadă aprinşi la fel în extazul pasiunii. Ar fi vrut să facă dragoste cu ea în patul acela mare, cu baldachin, să-i vadă părul roşu ca flacăra revărsat pe pernă. Dragoste nebună. Dragoste blândă, cu încetul.

La naiba, ce-i făcea femeia aata?!…

Nici el nu mai ştia.

— Şi unde găseşti asemenea piese, ca paturile cu baldachin? o întrebă.

Mai degrabă ar fi întrebat-o ce purta noaptea, când se strecura în aşternut, dar trăsese concluzia că ar fi fost de preferat să nu ştie.

— Umbli prin depozite pline de praf, te duci la licitaţii, cum faci?

— Sunt atentă la toate posibilităţile. Caut

anunţuri prin ziare. Mă duc la cumpărături în toate orăşelele, pe o rază de o sută de mile în jurul Boston-ului. Uneori mă deplasez şi mai departe, când aflu despre câte o vânzare avantajoasă.

— Şi în timpul liber ce faci?

Se întreba cum şi-l ocupa – şi cu cine.

— Care timp liber? Duminica şi lunea umblu pe teren. Seara şlefuiesc şi lăcuiesc. De marţi până sâmbătă sunt ocupată cu clienţii, dacă am noroc.

— Şi de ce nu-ţi iei un partener?

— Un partener…?

Fiona aşteptă o clipă, ca şi cum ar fi trebuit să-şi adune gândurile.

— Magazinul meu e mic, spuse ea, cu un uşor tremur în voce. Abia îmi ajung banii pentru o singură persoană. Poate că, peste un an, doi, voi reuşi să-mi angajez un ajutor, cel puţin cu jumătate de normă.

— Îţi place mult munca ta, nu-i aşa? continuă Nick, luându-i mâna peste masă, cu un gest absent.

Vocea Fionei începu să tremure din nou.

— Cred că te plictisesc.

— Deloc. Vreau să mai aud. Cum te distrezi, cum te… relaxezi?

Fiona făcu ochii mari, apoi şi-i îngustă uşor, răutăcios.

— Dacă încerci, într-un mod nu prea subtil, să întrebi dacă există un bărbat în viaţa mea, află că în momentul de faţă nu am pe nimeni.

Într-adevăr, asta întrebase – iar răspunsul îl bucură enorm. Nu-şi putu stăpâni zâmbetul.

— A fost cineva, odată, continuă Fiona. Un om pe care credeam că-l cunosc, după care am descoperit că nu era aşa. Înainte de a mă căsători cu el, din fericire.

— De-asta ţii atât de mult la prudenţă?

Fiona îşi retrase mâna dintr-a lui, coborând privirea. Nick ar fi preferat să-l privească, să-i mângâie chipul în felul acela al ei, involuntar şi inconştient.

— Credeam că dragostea poate să apară peste noapte, dar… nu s-a întâmplat aşa. Pentru mine, cel puţin, nu durează.

— Aşa că preferi ca tatăl tău să mai aştepte, înainte de a se repezi să se însoare cu mătuşa?

Fiona ridică ochii. Erau mari şi solemni. Şi trişti.

— Ce s-a întâmplat, Fiona? Cu bărbatul acela pe care ai crezut că-l cunoşteai…

Nick simţea că-l ura pe acel nenorocit. L-ar fi spânzurat de o anumită parte a trupului, dacă ar fi putut. Pentru ceea ce-i făcuse Fionei.

Fiona trase adânc aer în piept. Nu se mai gândise de mult la Adam, nu voise, şi totuşi Nick părea să aibă dreptate, experienţa cu Adam o făcea să fie prudentă. De aceea nu credea în dragostea la prima vedere, nici în privinţa tatălui ei şi a lui Winnie şi, cu siguranţă, nici în ceea ce-o privea pe ea însăşi.

— E mult de-atunci, Nick. Eram foarte tânără.

Oricum, nu mai are nicio importanţă.

— Eşti sigură, Fiona?

— Sunt sigură.

Nu voia să-i spună ce proastă fusese, cât de greşit îl înţelesese pe Adam. Nu voia să spună că individul nu avea nicio celulă fidelă în tot trupul, că le făcuse avansuri unor prietene de-ale ei, iar cu una avusese chiar şi o aventură trecătoare.

Nu avea nevoie de compasiunea lui Nick, nu voia să-l vadă năvălind pe un armăsar alb ca s-o salveze de vechile dureri, de un bărbat care o nedreptăţise.

— Haide, Nick, să mergem şi să ne uităm la artiştii de stradă.

Capitolul 6

— Hai mai repede, că întârziem!

Nick alerga prin aeroport, cu Fiona gâfâind pe urmele lui. Nu ardea de nerăbdare s-o cunoască pe Camille. Dacă venise într-adevăr cu acel avion, aşa cum se aştepta Nick, mai rămânea prea puţin timp până la nuntă.

Dar Nick nu-i dădea de ales. Paşii lui lungi îl purtau prin săli, iar Fiona trebuia să se grăbească pentru a nu rămâne în urmă.

Când ajunseră la poarta de debarcare, pasagerii coborau deja din avion. Luând-o de mână, Nick începu să-şi caute verişoara din priviri.

— Poate că n-a prins avionul. Poate a pierdut legătura la New York…

— Uite-o!

— Unde?

Nick nu-i răspunse, scoţând în schimb un muget asurzitor:

— Camille!!!

Privirea Fionei cutreieră mulţimea, ca să vadă cine răspundea. În clipa următoare o recunoscu imediat, din fotografia de pe biroul lui Nick.

— Nick!

Camille îl văzuse şi ea şi-i făcu cu mâna.

Părea coborâtă dintr-o altă epocă. Fustele ei largi şi unduitoare, de peren copil-al-florilor, şi nenumăratele codiţe de hippie, o făcură pe Fiona să zâmbească.

Părul lung şi negru îi ajungea până mai jos de talie. Pe un umăr slab îi stăteau agăţate trei genţi de voiaj. Pe lângă unda de oboseală cauzată de decalajul orar, avea o faţă plină de viaţă, emoţie şi simţire.

Fiona o simpatiză pe dată.

Greu i-ar fi fost cuiva să n-o placă pe Camille.

— Am întârziat? întrebă ea, îmbrăţişându-l energic pe Nick. Au făcut-o, s-au căsătorit fără mine?

— Nu, încă nu s-a întâmplat, o linişti Nick. Le-am spus să te aştepte şi au acceptat.

Camille oftă uşurată, apoi se întoarse zâmbitoare spre Fiona.

— Bună, surioară, salută ea, luând-o cam pe

nepregătite.

Surioară? În fond, îşi dădu seama Fiona, cu o tresărire, în urma acelei nunţi aveau să devină surori. Dar căldura Camillei era incontestabilă.

— Bună, Camille, răspunse ea, apoi se îmbrăţişară ca două adevărate rude.

Nick luă pe umăr bagajele verişoarei lui.

— Astea-s toate, sau trebuie să trecem şi pe la carusel?

— Astea-s.

Camille îi luă pe amândoi de câte un braţ, zâmbindu-le pe rând.

Drumul spre parcare trecea pe lângă acelaşi carusel de bagaje unde începuseră peripeţiile Fionei. Oare trecuseră numai câteva zile de-atunci…?

— Bine faci că-ţi duci singură bagajele, comentă Nick. Drăcoveniile astea au efecte neaşteptate.

Arătă spre monstrul argintiu rotativ care fusese cât pe ce să-i morfolească nebunatica rufărie de corp.

— Să-mi aminteşti să-ţi povestesc ce mi s-a întâmplat, dragă verişoară.

— Nu zău? E interesant? se trezi pe dată curiozitatea Camillei.

Nick schimbă o privire cu Fiona – o privire numai de ei doi înţeleasă.

— Să zicem că Nick a avut o întâlnire intimă cu chestia aia… remarcă Fiona.

— Vreau să aflu totul! insistă Camille,

intrigată.

Dar povestea trebuia să mai aştepte. Nick le conduse la Mercedes-ul lui Winnie, parcat în apropiere. Mătuşa lui şi Walter voiseră să facă parte şi ei din comitetul de primire, dar Nick nu putea fi sigur că Walter n-ar fi insistat că vină cu maşina lui. Aşa că îi lăsase acasă, umflând baloane pe care scria „Bine ai venit!” pentru Camille.

Nick ar fi preferat să se lipsească de mica petrecere improvizată pe care o plănuiseră, petrecându-şi seara singur cu Fiona. Nu-i plăcea intervenţia intempestivă a realităţii – realitate reprezentată de nunta care nu mai aşteptase decât sosirea verişoarei lui.

Poate reuşea s-o tragă un moment deoparte, pentru o mică discuţie de familie, ca s-o convingă că acea năstruşnică idee matrimonială a mătuşii risca să fie o greşeală amarnică…

Merita să încerce – dar, dat fiind că verişoara lui vedea lumea printr-o pereche de ochelari roz, nu era prea sigur că ar fi ascultat de glasul raţiunii.

Poate că ideea cea mai bună rămânea tot a Fionei: să-i ia deoparte şi să discute pe faţă – separat, desigur. Împreună, tindeau să se soarbă din priviri până ameţeau, iar raţiunea nu mai avea nicio şansă.

Când ajunseră acasă, curtea şi grădina forfoteau de lume. Winnie părea să fi invitat jumătate din populaţia permanentă a Las Vegas-

ului. Camille reacţionă aşa cum se cuvenea în faţa baloanelor agăţate în toate punctele posibile, iar Fiona le fu prezentată prietenilor vechi şi mai puţin vechi. Nick îi evita, stând lângă o jardinieră cu un palmier, unde sorbea din pahar şi o urmărea pe Fiona cum circula graţios prin mulţime.

— E frumoasă, vere, îi întrerupse şirul gândurilor Camille, care reuşise să scape de ceilalţi.

— Cine? întrebă Nick, făcând pe neştiutorul.

— Femeia de la care n-ai fost în stare să-ţi iei ochii toată seara.

Nick trase o duşcă zdravănă de bourbon, făcând cuburile de gheaţă să i se ciocnească de dinţi, cu un clănţănit.

— Camille, ai stat prea mult la soare.

— Lasă, că se vede cât de colo că eşti căzut în limbă. Din prima clipă am observat.

— Câtă deşteptăciune!

Nick era hotărât să nu cedeze nici în ruptul capului.

— Cred că, în loc de a urmări interesele mele sentimentale, mai bine te-ai gândi la ale mătuşicii.

Camille ridică o sprânceană.

— Walter? E un scump. Şi-i bărbatul ideal pentru ea.

— Nu ştiu de ce, mă aşteptam să spui asta.

— Nu-ţi convine că se căsătoresc, aşa-i?

Nick pufni.

— Cum să-mi convină!?

— Şi pot să te întreb şi eu de ce?

— Peste şase luni o să se-aleagă praful de toate, iar mătuşa va fi cu inima zdrobită. Şi falită, probabil. A refuzat să-i ceară lui Walter să semneze acordul ăla prenupţial pe care i-l redactasem eu.

— Bravo ei! comentă Camille, îngustându-şi ochii. Şi ar fi trebuit să te concedieze, ca avocat, pentru că ai venit cu o idee ca asta.

Nick gemu. Scorul era trei la unu. Trei femei care se împotriveau propunerii lui atât de practice. Winnie, Fiona, iar acum şi Camille. Părea să fie o trăsătură tipică a femeilor.

— Să mă concedieze pentru că-i port de grijă? Pentru că-i protejez interesele?

Camille îl împunse cu un deget în piept.

— De-acum încolo, o să-i poarte Walter de grijă.

Nick îşi termină paharul dintr-o sorbitură, rămânând cu privirea posomorâtă spre cuburile de gheaţă.

— Mda… Walter…

— Şi asta ce-ar vrea să însemne?

Camille nu aşteptă răspunsul, preferând în schimb să se lanseze într-un nou pomelnic al calităţilor lui Walter.

— Cred că mai vreau un pahar, murmură Nick.

— Iar eu vreau să vorbesc cu Fiona, zâmbi fudul Camille. Dacă refuzi să-mi spui ce se întâmplă între voi, poate c-o să-mi spună ea.

— Nu se întâmplă nimic între noi.

— Mda, cum sunt eu regina Indiei!

Fiona îl zărise pe Nick privindu-şi încruntat verişoara. Era clar că se certau şi nu avea nevoie de prea multă minte ca să ghicească subiectul: nunta.

Se întoarse spre cei doi cu care stătea de vorbă – Madge şi Sol, vechi prieteni de-ai lui Winnie. Sau poate se numeau Midge şi Sal…? Nu mai ţinea minte. Nu reţinuse nici jumătate din oamenii cărora le fusese prezentată şi nu ştia cum să scape de ei mai repede.

Chiar atunci, Camille apăru lângă ei.

— Scuzaţi-mă o clipă, Madge, Sal… Am ceva de discutat cu Fiona.

Şi o smulse de lângă cei doi, spre o masă cu umbrelă de lângă piscină.

Părea să fi uitat complet de cearta cu Nick. Ochii albaştri îi străluceau de veselie.

— Deci, ai făcut cunoştinţă cu toată lumea? întrebă ea, potrivindu-şi o coadă lungă şi subţire după ureche. Prietenii mamei pot fi foarte pisălogi…

Aşezându-se pe un scaun de grădină, Fiona îşi scoase piciorul din pantof ca să şi-l mai dezmorţească.

— Să zicem că-mi prinde şi mie bine o pauză.

— Bun. M-am gândit că am putea sta de vorbă.

Fiona îşi rezemă bărbia în palmă, întrebându-se dacă verişoara lui Nick venise ca s-o atragă de partea ei, în conflictul pe care-l avuseseră.

— Fiona, Nick nu e de acord cu nunta asta.

Trebuie să ştiu ce părere ai tu.

— Ce părere am eu despre nuntă…?

— Da. Eşti pro sau contra căsătoriei?

Îi studie faţa onestă. Nu voia să spună nimic rău la adresa lui Winnie.

— Camille, voi fi sinceră cu tine.

— Bun. Aşa şi vreau să fii. Am fost plecată un an şi jumătate. Nu ştiu ce s-a mai întâmplat în viaţa mamei.

Fiona se aplecă spre ea.

— Nu-s sigură că eu ştiu mai mult – despre viaţa tatălui meu, vreau să zic. Nunta asta m-a luat complet prin surprindere. Şi n-am prea avut timp să mă obişnuiesc cu ideea…

Nu adăugă că Nick îi răpea prea mult din timpul de gândire.

— Camille, n-am nimic împotriva nunţii ca atare, dar cred că se cunosc de prea puţină vreme ca să facă un asemenea pas, atât de important…

— Dar par atât de fericiţi! protestă Camille. Uită-te la ei, numai…!

Privirea Fionei o urmări pe a Camillei. Winnie vorbea cu însufleţire, în mijlocul unui mic grup. Alături, Walter o sorbea din ochi.

Reveni cu ochii spre Camille.

— Mama mea a fost cu totul alt gen de femeie decât Winnie, spuse ea încet. Era blândă şi caldă – nu că Winnie n-ar fi şi ea aşa… se grăbi să adauge. Dar într-un fel complet diferit…

— Vrei să zici că făcea prăjituri şi fursecuri, interveni Camille. Eu n-am cunoscut, toată

copilăria, decât fursecuri împachetate în celofan.

Se întrerupse o clipă, zâmbind.

— Ştii, eşti foarte norocoasă. M-am întrebat de multe ori cum e să ai o mamă generăleasă a gospodăriei, în locul uneia pe lângă care până şi Auntie Mame pare o femeie aşezată la casa ei…

Fiona râse. Într-adevăr, avusese mare noroc. Niciodată nu-şi dorise un alt fel de copilărie.

— Mă tem că tatăl meu, ajuns în toamna vieţii, caută ceva diferit de ceea ce a cunoscut împreună cu mama mea.

— Şi crezi că acel ceva diferit nu va fi la fel de bun pentru el.

— Cred că n-o să… dureze.

Camille deveni gânditoare.

— Ai iubit-o foarte mult pe mama ta. Îmi dau seama cât de greu e pentru tine.

— Dar tu ce părere ai despre căsătoria lor, Camille? întrebă Fiona, lovind uşurel cu palma un balon pe care scria „Bine ai venit!”, legat de spătarul scaunului.

— Walter e un scump şi-un dulce. Mi-a plăcut din prima clipă, zâmbi Camille. Şi, deşi Nick consideră că ar trebui să-i plătesc mamei o călătorie pe Lună până va reveni cu picioarele pe pământ, cred că vor face ceea ce vor – se vor căsători. Cu sau fără binecuvântarea noastră.

Fiona dădu din cap. Nu încăpea nicio îndoială, Camille avea dreptate. Perfectă dreptate.

— Dar de-ajuns cu ei doi, acum. Sunt curioasă să ştiu ce se întâmplă între tine şi malacul ăsta de

văr al meu.

Vocea Camillei scăzuse subtil, devenind mai discretă, mai confidenţială.

Fiona se rezemă de spătar, parcă pentru a se îndepărta cât mai mult de întrebare.

— Nu se întâmplă nimic.

„Şi vrei să te cred?” păru să riposteze privirea Camillei.

— Oi fi fost eu plecată din ţară, dar n-am pierdut contactul cu realitatea, spuse ea. Iar privirile pe care ţi le aruncă tipul, cât e curtea de lată, sunt cum nu se poate mai reale.

Fiona deschise gura să nege, dar adevărul era că surprinsese nu o dată ochii lui Nick aţintiţi asupra ei.

Şi ea se uitase după el. De la începutul seratei, ştiuse în fiecare clipă unde se afla şi ce făcea, de parcă ar fi avut un fel de radar feminin în cap. Însă nu era gata să recunoască acest lucru în faţa perspicacei Camille.

— Cred că ai o imaginaţie hiperactivă, spuse ea, ridicându-se cu un zâmbet nevinovat. Mă duc să caut ceva de băut. Vrei şi tu?

Camille, însă, n-avea de gând să se lase cu una, cu două.

— Rareori mă înşel. Îl cunosc foarte bine pe Nick şi, de când ai apărut tu aici, se poartă de parcă ar fi dat un camion peste el.

Fiona cunoştea prea bine sentimentul, dar nu era nevoie să i-o spună.

La jumătatea drumului spre bar, Nick o

interceptă:

— Ce-i cu tine? Parcă ai fugi de-un pluton de execuţie.

Fiona ridică privirea spre chipul lui bronzat.

— Există vreo posibilitate de a o şterge de la o serată din-asta de-ale lui Winnie?

Drept răspuns, Nick zâmbi strengăreşte.

— Nu credeam să mi-o mai propui vreodată…

Fiona ar fi vrut să se întoarcă la hotel, să facă un duş lung şi să se vâre în pat. Voia să uite de toate, şi de nuntă, şi de Nick. Dar, după expresia de pe chipul lui, se vedea că avea cu totul altceva în minte.

Gândul de a se strecura în aşternut alături de Nick îi făcea inima s-o ia razna. Simţi cum i se usca gâtul. Adierea uşoară a deşertului, care o răcorise toată seara, părea să se fi transformat dintr-o dată în dogoarea unui cuptor încins. Era convinsă că obrajii îi ardeau ca focul, numai gândindu-se la ceea ce-ar fi putut face bărbatul acela cu trupul ei.

Alungă gândul, încercând să judece raţional.

— Nu la asta m-am referit. Şi-n plus, tu nu poţi să pleci – Winnie contează pe tine.

Nick aruncă o privire spre Winnie, care sporovăia veselă cu un grup de prieteni, ţinându-şi mâna pe braţul lui Walter.

— N-au să ne simtă lipsa, spuse el.

— Dar Camille? Abia a ajuns acasă…

— Nici ea n-o să moară de dorul nostru.

— Facem pariu?

Cuvintele îi scăpaseră pe negândite, iar Fiona şi le regretă în clipa când văzu sprâncenele lui Nick înălţându-se cu curiozitate.

— Mm?

Reacţia lui monosilabică ascundea o întrebare clară.

Fiona se încruntă.

— Dacă plecăm, cine ştie ce concluzii o să tragă pe seama noastră…

Nick zâmbi, cu o expresie asemănătoare cu cea de când Fiona îl văzuse prima oară – înconjurat de acel roi al muierilor fascinate de lenjeria intimă pe care el şi-o strângea de pe caruselul de bagaje.

— Şi ce concluzii ar putea fi alea…?

— Păi, ăă… cele evidente…

Fiona îşi legănă mâna prin aer, evaziv, cu speranţa că acest răspuns avea să pună capăt amuzamentului tot mai intens al lui Nick.

Nicio şansă.

— Cele evidente? Vrei să spui că o tulim ca să facem dragoste, fierbinte şi cu patimă?

— Ar putea trage o asemenea concluzie…

Converaţia nu-i plăcea deloc, iar Fiona îşi dorea s-o fi putut lua de la început. Ar fi avut grijă s-o orienteze în altă direcţie. Ar fi aruncat o remarcă veselă, un comentariu indiferent, ceva care să nu poată da naştere la interpretări greşite.

— Atunci, poate ar fi bine să nu lăsăm ca o concluzie atât de interesantă să se irosească de pomană…

Ameninţarea de a ceda în faţa lui Nick era cât se putea de palpabilă, iar Fiona se îndoia că avea putere să se împotrivească…

— Nick, eu…

Nu ştia şi nici nu avea să afle vreodată ce voise să spună, căci în acel moment atenţia tuturor fu atrasă spre Winnie şi Walter.

Winnie bătuse din palme, cerând să se facă linişte. Voia să anunţe ceva.

— Ho-paa… murmură Nick, lângă Fiona.

— „Ho-paa”? De ce „ho-paa”?

Dar, când Winnie începu să vorbească, Fiona înţelese prea bine ce şi cum însemna acel „ho-paa” de rău augur.

Winnie strălucea toată, cu obrajii îmbujoraţi, ochii languroşi şi un zâmbet larg, emoţionat, pe buze.

— Fetelor şi băieţi, prieteni şi rude, începu ea, zâmbindu-le tuturor. Walter şi cu mine vrem să ştiţi că mica noastră nuntă, care fusese amânată, s-a reprogramat.

Un val de murmure străbătu mulţimea. Lângă Fiona, Nick gemu, cu un sunet care o pătrunse până-n adâncul trupului şi al sufletului. Îl luă de mână. El i-o strânse, cu palma fierbinte şi degetele petrecute printre ale ei.

Winnie continuă:

— Sunteţi invitaţi cu toţii să veniţi pentru a sărbători împreună acest fericit eveniment. Poimâine, la orele şase seara.

Se întoarse spre Walter şi-l sărută pe obraz,

scurt, înainte de a începe să curgă de peste tot felicitările.

Capitolul 7

— Ei, cred că nu mi-a mai rămas altceva de făcut decât să-mi scot fracul de la naftalină, spuse Nick, în timp ce se plimba prin chioşcul cu dantelărie albă de lemn.

— Iar eu va trebui să fac febră musculară călcând taiorul ăla roz pe care sperasem să nu trebuiască să-l despachetez, replică Fiona, care stătea aşezată pe bancheta de lemn din chioşc, cu picioarele ridicate şi bărbia rezemată pe genunchi.

Se retrăseseră pe furiş, în timp ce toţi ceilalţi urau casă de piatră fericitului cuplu. Aici era linişte, rumoarea veselă a petrecerii auzindu-se doar ca prin vis, de undeva de departe.

— Am încercat, am pierdut… spuse învins Nick, continuând să se plimbe.

— Probabil că pierduserăm încă dinainte de a începe.

Nick nu răspunse, răvăşindu-şi doar părul cu mâinile. Razele lunii, intrând prin dantelăria traforată, îi luminau fruntea încreţită de îngrijorare. Era mult mai deznădăjduit decât sugera remarca lui fatalistă.

Fiona ar fi vrut să-l consoleze, să-l sărute până-i risipea toate grijile.

— Poate că va fi bine, spuse ea. Poate că până

la urmă se va aranja totul. În fond, ce ştim noi? S-ar putea să ne fi făcut griji de pomană.

— Mda… sigur…

După tonul pe care răspunse, nu prea părea să-l dea încrederea afară din casă.

Fiona se rezemă de peretele chioşcului, închizând strâns ochii. Se ruga ca Winnie să nu-l dezamăgească pe Walter aşa cum făcuse Adam cu ea, să se iubească îndeajuns pentru a-şi trece cu vederea unul altuia toate metehnele şi idiosincraziile, şi a fi fericiţi împreună.

Nick îi aruncă o privire. Să fi fost oare doar o iluzie cauzată de lumina lunii, sau pe genele ei luceau lacrimi? Fusese atât de absorbit de propriile lui griji, încât un moment uitase că şi Fiona era deznădăjduită de reluarea planurilor matrimoniale.

Suferea, iar Nick se întrebă dacă un sărut i-ar fi alungat durerea.

În depărtare, petrecerea continua. Se auzeau râsete. Cineva pusese muzică, iar în lumina felinarelor din curte se vedeau dansând câteva perechi.

Nick se apropie de Fiona şi îi ridică bărbia cu un deget. Ochii ei se deschiseră. Da, erau plini de lacrimi. Nick îşi trecu degetul pe sub pleoapa ei. O picătură caldă îi căzu pe piele.

— Îmi acordaţi acest dans, frumoasă domnişoară?

Gura gingaşă a Fionei se arcui într-un surâs vag, contrastând cu lacrimile din ochi. Se ridică,

netezindu-şi fusta.

Era desculţă. Sandalele îi rămăseseră pe bancă şi le lăsă acolo, preferând să danseze în picioarele goale.

— Voi avea grijă să nu te calc, promise Nick, conducând-o spre centrul pavilionului.

Fiona lunecă în braţele lui, deloc preocupată de picioare, numai de inimă, pe care Nick i-o cucerea tot mai mult cu fiecare clipă.

Intimitatea poziţiei fu cât pe ce să-l doboare. Nick îşi simţi trupul întărindu-se la atingerea ei. Fiona nu se retrase, potrivindu-se doar mai bine în îmbrăţişare. Nick se rugă să nu se foiască prea mult. Putea face faţă unei melodii lente… dar numai atât…

— Eşti dulce, îi şopti ea. Un dulce care se preface acru. Nu eşti nici pe departe atât de tare şi dur pe cât ai vrea să te creadă lumea.

— Tare şi dur…?

Nici n-ar fi putut să găsească un calificativ mai nimerit.

— M-ai invitat la dans tocmai când eram cu moralul la pământ, parcă mi-ai fi citit gândurile. Întotdeauna ghiceşti de ce anume are nevoie o femeie?

Cuvintele ei îl torturau, vocea îi susura abia auzit lângă ureche. Nick nu era deloc sigur că înţelegea femeile, dar tare i-ar mai fi plăcut să-i dăruiască acestei femei tot ceea ce-şi dorea de la el.

— Cred că aşa sunt eu, un romantic.

— Mmm, într-adevăr.

Când muzica încetă, Nick era aproape înnebunit de dorinţă. Se străduí să-şi readucă aminte că ar fi fost periculos să facă dragoste cu Fiona, că nu era o femeie pe care s-o poată părăsi după o noapte de pasiune.

Era o femeie care făcea bărbatul să ţină la ea – şi să sufere, când totul lua sfârşit.

— Poate ar trebui să ne întoarcem înainte de a ni se simţi lipsa, spuse el, dezolat.

— Mmmm…

Fiona se retrase din braţele lui, iar Nick fu sigur că în ochi i se citea o undă de dezamăgire nostalgică. Înghiţi în sec şi o conduse înapoi, spre petrecere.

* * *

Când Fiona ajunse la restaurant, tatăl ei o aştepta. Se aşeză pe scaunul din faţa lui.

— Fac eu cinste, spuse ea, deşertând pe masă, din poşetă, monedele pe care le câştigase la jocurile electronice cu câteva minute în urmă.

Walter răscoli comoara cu degetele.

— Ei, bogătaşă mică ce eşti, la banii tăi cred că se cuvine să-ţi accept oferta…

Râseră ca doi copii, lucru pe care de multă vreme nu-l mai făcuseră.

Când sosi chelnerul, comandară amândoi. Friptură pentru tatăl ei şi o salată gigantică pentru Fiona.

— Şi o carafă din vinul casei, adăugă ea.

Ospătarul dădu din cap, aruncând o privire spre maldărul de monede de pe masă – fără îndoială, în aşteptarea unui bacşiş cât mai generos.

— Mă bucur că am găsit o ocazie de a sta de vorbă, tată. Până acum, n-am avut niciun minut numai pentru noi doi.

— Ştiu. Toată halimaua asta cu nunta… Te-ai simţit bine aseară, Fiona?

Fiona îi studie chipul, în căutarea vreunul subînţeles ascuns, dar întrebarea era nevinovată. N-o văzuse furişându-se cu Nick spre chioşcul din grădină.

— Da, tată, m-am distrat de minune.

O minune cam trasă de păr, adăugă ea în gând. Nu putuse închide ochii toată noaptea.

— Îmi place Camille. Am avut ocazia să stăm de vorbă, să ne cunoaştem…

— A, foarte bine, zâmbi radios Walter. Speram să devenim cu toţii o singură familie.

O familie. De familii, nu ştia ce să spună. Pe Nick… numai ca pe un văr nu-l simţea.

Chiar atunci, chelnerul le aduse comanda. După plecarea lui, Fiona luă o înghiţitură de vin.

— Deci, tată, cred că va trebui să găsim un loc pentru mobila ta – doar dacă nu cumva, desigur, Winnie vrea s-o amestece cu lucrurile ei.

Ştia cât de drag îi era lui Walter vechiul fotoliu – tapiţat cu tweed maro, cu un picior rupt, rezemat pe un volum de Louis L’Amour.

Walter o privi peste masă, cu ochii mari.

— Mobila?… N-am vorbit despre mobila mea…

— Ei, sunt sigură că Winnie va găsi o soluţie. La fel cum va găsi loc şi pentru colecţia ta de *National Geographic,* pentru şepcile de baseball, pentru sticlele de vin şi pentru ceasurile cu cuc.

Walter Ames puse cuţitul în farfurie, cu un zăngănit.

— Fiona, unde vrei să ajungi?

Lăsându-şi şi ea paharul cu vin pe masă, Fiona se aplecă înainte, peste salată.

— Vreau să te întreb dacă eşti gata să renunţi la vechiul tău stil de viaţă, pentru femeia asta.

Ochii ei îl sfredeleau pătrunzător, nepermiţându-i să ocolească subiectul. Dorea un răspuns.

— „Stil de viaţă”… Ăsta nu-i decât un clişeu din alea pe care le aruncaţi voi, tinerii, încoace şi-ncolo în ultima vreme. La fel ca „relaţii”, „implicare”, „sentimente”, „comunicare verbală”… Baliverne, Fiona. Winnie şi cu mine ne iubim, şi cu asta, basta!

— Dar, tată, de unde ştii că e iubire adevărată?

— Fiona, nu e nevoie s-o examinăm la microscop. Când te izbeşte, ştii că nu mai încape nicio îndoială.

Cuvintele lui îi reverberară câteva momente prin cap. *Când te izbeşte.* Se gândi la Nick şi la acel impact puternic pe care-l simţea de fiecare dată când el îi zâmbea, când îi atingea mâna, când… o săruta…

Dar abia dacă-l cunoştea pe Nick.

Nici tatăl ei n-o cunoştea pe Winnie.

Iubirea nu apare peste noapte.

Fusese îndrăgostită o dată, dar timpul îi dovedise că se înşelase. Timpul putea să-l zdrobească şi pe tatăl ei.

Şi nu voia să i se întâmple asta.

— Tată…

— Fiona, nu vreau să mai discutăm unde va merge sau nu va merge mobila mea. Winnie şi cu mine putem rezolva împreună problema asta, sunt sigur.

Pe obrajii lui apăruseră două pete roşii de indignare.

Era un om încăpăţânat. Şi nu ceda nici cu un pas, când era vorba de iubita lui Winnie. Fiona dorea cu disperare să creadă că avea dreptate, că totul avea să se rezolve.

Şi poate că aşa urma să se întâmple. O spera din tot sufletul.

— Bine, tată…

Îşi făcu de lucru cu salata, fugărind o roşie pitică prin farfurie. În timp ce-i zâmbea tatălui ei, se resemnă în sinea sa cu gândul că a doua zi avea să arunce cu boabe de orez şi să închine cu şampanie pentru fericirea proaspeţilor căsătoriţi, urându-le „casă de piatră!”

* * *

A doua zi dimineaţa, când deschise uşa

camerei de hotel, Fiona îl văzu în prag pe Nick, înalt, brunet, fermecător…

Şi îngrijorat.

Ochii i se dilatară de mirare, iar respiraţia i se opri în piept, surprinsă de apariţie şi, în acelaşi timp, preocupată de expresia lui alarmată.

— Mătuşa… începu el. A căzut de pe o scară, în timp ce decora chioşcul, împreună cu Camille. Tatăl tău mi-a telefonat adineaori, de la spital.

— O, Nick…!

— Nu ştiu cât de grav s-a lovit. I-am spus lui Walter că vin să te iau şi mergem imediat acolo.

Fiona nu pierdu vremea cu pieptănatul. Nici măcar nu-şi schimbă şortul roz şi tricoul cu inscripţia „Las Vegas”, pe care şi le luase după duş. Pe chipul lui Nick se vedea clar că abia aştepta să pornească.

— Îmi iau poşeta şi-am venit, îi spuse ea.

Smulse poşeta de pe pat, se asigură că avea cheia camerei înăuntru şi îl urmă pe Nick afară.

Peste zece minute, Nick opri maşina în parcarea aglomerată a vizitatorilor, o luă pe Fiona de mână şi porniră grăbiţi spre intrarea la camera de urgenţă. Imediat ce ajunseră în hol, o văzură pe Camille. Stătea aşezată pe marginea unui scaun, răsfoind nervoasă o revistă, deşi se vedea clar că habar n-avea ce conţineau paginile. La apariţia lor, sări în picioare.

— E bine? întrebă Nick. Nu şi-a rupt nimic?

— Acum aşteaptă rezultatele de la radiologie. S-a lovit la gleznă. Numai eu sunt de vină, se

plânse Camille. Nu trebuia s-o las să se urce pe scară, ca să atârne florile alea aiurite.

— Nu te învinui degeaba, Camille, o linişti Fiona. Tatăl meu e cu ea?

— Da. N-au permis să intre decât o persoană. Staţi jos. Walter mă ţine la curent.

Nick începu să se plimbe prin sala de aşteptare. Aşezându-se pe scaunul alăturat, Fiona o ascultă pe Camille care-i explica felul cum se întâmplase accidentul şi cât de încăpăţânată era Winnie, care nu voia să asculte niciodată sfaturile nimănui.

Nu peste mult, în sala de aşteptare apăru Walter. Era cam palid, iar părul cărunt i se ciufulise, fiind clar că şi-l răvăşise cu degetele – dar pe buze avea un zâmbet.

Apropiindu-se, Nick îl apucă de braţ.

— Mătuşa e bine? Ce-a zis doctorul? E un medic bun?

— Nu i s-a rupt glezna, răspunse Walter. Are doar o luxaţie, destul de urâtă. Chiar acum îi face capul mare doctorului pe chestia bandajului prea gros cu care vrea să i-o imobilizeze.

Peste câteva momente, uşile se deschiseră şi Winnie apăru şontâc-şontâc, rezemându-se cu stângăcie în două cârje. Avea glezna dreaptă înfăşurată într-un pansament voluminos şi greoi.

Nick şi Walter se repeziră în acelaşi timp s-o ajute. Winnie se aplecă spre stânga, rezemându-se de braţul lui Walter – nu de al lui Nick.

Acesta făcu un pas înapoi, renunţând s-o mai

sprijine. Întotdeauna îi fusese alături – iar acum Winnie nu mai avea nevoie de ajutorul lui; numai de al lui Walter.

— Doamne sfinte, murmură ea. Nu era cazul să vă trambalaţi cu toţii până aici.

— Eram îngrijoraţi pentru tine, mamă, răspunse Camille.

— Îngrijoraţi? N-am nimic, doar o luxaţie amărâtă. La fel am încercat să-l lămuresc şi pe pămpălăul ăla de doctor, şi când colo, uite că m-a împachetat ca pe-o potârniche şi m-a mai pus şi să umblu cu cârjele astea nesuferite! Vă spun eu că abia aşa am să-mi rup ceva, încercând să mă obişnuiesc cu ele!

— Hai, Winnie iubito, doar e spre binele tău, o linişti Walter. Să mergem acasă, după care Nick şi cu mine o să terminăm de înşirat toate florile alea pentru nuntă.

— Pentru nuntă? se încruntă Winnie, cu ochii îngustaţi. N-o să aibă loc nicio nuntă. Nu în seara asta. N-am de gând să apar în faţa pastorului într-un asemenea hal, declară ea şi porni spre ieşire, şchiopătând cu toată demnitatea de care era în stare, urmată îndeaproape de Walter.

După ce terminară de anunţat toţi invitaţii, pastorul, firma de aprovizionare, florăria şi pe oricine mai avea de-a face cu festivităţile programate pentru seara aceea, Fiona oftă uşurată, se scuză şi porni spre bucătărie, ca să-şi toarne un pahar de limonadă. Nick ridică privirea

de pe careul de cuvinte încrucişate pe care îl rezolva pe barul pentru micul dejun.

— *Băgăreţ,* şase litere… murmură el încruntat. Am încercat W-a-l-t-e-r, da' nu se potriveşte.

Fiona, care tocmai terminase de turnat limonada, puse carafa la loc pe masă, cu zgomot.

— Şi asta cam ce-ar vrea să însemne?

Nick rămase la fel de încruntat.

— Toată după-amiaza s-a-nvârtit pe lângă ea, a răsfăţat-o pân-a ameţit-o.

— Aha, şi simţi că nu mai e nevoie de tine…

Fiona ştia cât de mult îşi iubea Nick mătuşa, văzuse cât de îngrijorat fusese pentru ea. De la moartea unchiului Gray, numai el îi purtase de grijă – iar acum acest rol era preluat de Walter. Lui Nick nu-i convenea deloc. Nu avea încredere nici în el şi nici în oricare alt bărbat că ar fi putut s-o facă fericită.

— Nici măcar n-au observat că mai eram şi noi pe-aici.

— Cred că asta se numeşte dragoste, spuse Fiona, din ce în ce mai conştientă că cei doi se iubeau într-adevăr enorm.

Nick pufni dezaprobator. Nu credea în dragoste, cum nu credea nici în căsătorie. Fiona, însă, începuse să-şi schimbe părerea în legătură cu tatăl ei şi Winnie.

— Deci, aţi dat toate telefoanele? continuă el. Nunta s-a contramandat oficial, din nou?

— S-a contramandat oficial.

Pentru cât timp, Fiona nu ştia. Nu ştia nici

măcar dacă era cazul să rămână în oraş, sau să se întoarcă la Boston până o chemau din nou.

— Dacă tot nu e nevoie de noi aici, ce-ar fi s-o tăiem? întrebă Nick, în timp ce punea deoparte rebusul şi se apropia de ea, pentru a-şi freca nasul de gâtul ei.

— Să plecăm…?

— Da, să plecăm. Hai să luăm cina împreună în seara asta, Fiona. Fără ceilalţi pe cap.

— Nu… nu ştiu dacă e cea mai bună idee, Nick…

— Hai, că fac o omletă aproape comestibilă. Cum poţi refuza o masă pe gratis de la un tip fermecător ca mine?

Îi ridică bărbia cu degetul. Între sprâncenele ei arcuite elegant se adâncise o cută mică, de îngrijorare. Se temea. De el? De ceea ce se întâmpla între ei?

O, Doamne, dar şi el se temea! Era îngrozit. Nu-şi mai amintea de vreo altă femeie care să fi avut un asemenea efect asupra lui. Şi nu voia să se termine. Nu încă…

Răspunsul, când sosi, fu şoptit, abia auzit:

— Bine, Nick…

Nick simţi că-i creştea inima.

Înainte ca Fiona să apuce să se răzgândească, o trase după el prin living, luându-şi rămas-bun în grabă de la restul familiei, şi fugi cu ea spre maşină.

Capitolul 8

Nu era numai un mascul feroce, ci şi un maestru al artei culinare. O partidă grozavă pentru orice femeie.

Fiona stătea pe un taburet de bar, în bucătăria ultramodernă a lui Nick, cu un pahar de vin rosé în mână, întrebându-se ce fel de femeie s-o fi potrivit în viaţa lui. Îi treceau prin minte tot felul de personaje înalte, şic şi sofisticate.

Oricât ar fi încercat, denumirea de *nevastă* nu părea să se potrivească. Mai pe placul lui ar fi fost o legătură relaxată, fără obligaţii.

— Găteşti des? îl întrebă, preferând să se gândească numai la mâncare.

Nick întoarse capul spre ea, zâmbind.

— Defineşte *des.*

Pentru Fiona, *des* ar fi însemnat mai mult decât o dată pe lună.

— Primeşti vizite?

Sprânceana lui neagră se înălţă într-o expresie amuzată.

— A, domnişoara e şi curioasă, pe deasupra…

— La petreceri, se grăbi ea să adauge. Dai petreceri, dineuri cu mulţi musafiri…?

Nick clătină din cap.

— Nu frecventez cercurile mondene, dacă la asta te gândeşti. Prefer o viaţă cât mai simplă. Câteva mese sănătoase pentru mine, câte un grătar din când în când, nimic mai mult.

Luă un fund de lemn şi începu să toace

ingredientele.

— Dacă nu eşti de părerea că unde-s moaşe multe rămâne copilul cu buricul netăiat, te pot ajuta şi eu, se oferi Fiona, lăsând pe bar paharul cu vin.

Zâmbitor, Nick se întoarse spre ea.

— Cât talent ai la bătutul ouălor?

— Pune-mă la încercare.

Surâsul lui se lăţi şi mai mult.

— Nu mă ispiti, femeie!

Fiona simţi că se înroşea în obraji.

— Vorbeam de talent…

O sprânceană ridicată…

— De talentul la bătutul ouălor.

Nick împinse spre ea un bol şi un tel.

— Atunci, ia să vedem noi puţin joc din poignet… spuse, pe un ton provocator.

Fiona coborî de pe scaunul înalt şi luă un şorţ albastru dintr-un cârlig de pe perete, având grijă să-l evite pe cel roşu, care invita să fie sărutat bucătarul – sau bucătăreasa… Bănuia că bucătarul-şef nu avea nevoie de nicio încurajare. Era destul de periculos că se afla în aceeaşi bucătărie cu el.

— Începe jocul din poignet…

Sparse ouăle, în timp ce Nick rădea brânza. Era o senzaţie plăcută, să lucreze unul lângă altul, împreună, ca atunci când exploraseră oraşul-fantomă.

Mâna lată a lui Nick se lăsă peste a ei.

— Nu le omorî în bătaie, Fiona. Atinge-le mai

blând, ca să nu rupi lanţurile de proteine.

Fiona ridică privirea.

— Da… Mai blând…

Nu peste mult, se aşezară pe jos în living, cu apetisantele omlete ale lui Nick puse pe masa scundă de cafea, cu placă de sticlă, dintre ei.

— Nick, e delicioasă! murmură Fiona, după prima îmbucătură.

Omleta se topea în gură. Era clar că Nick avea un adevărat geniu culinar.

— Facem o echipă imbatabilă, comentă el, cu un zâmbet rău-prevestitor.

Se aplecă şi umplu din nou paharele cu vin.

— Deci, crezi că tatăl tău şi mătuşa se iubesc…

Nick n-o privea, concentrându-se în schimb asupra farfuriei.

— Când s-a produs schimbarea asta de opinie, dacă-mi dai voie să întreb?

Fiona îşi strânse picioarele sub ea, pe podea. Se descălţase, simţindu-se ca acasă în livingul lui.

— Azi, spuse ea calmă. Când i-am văzut împreună, când am văzut îngrijorarea din ochii tatălui meu şi strălucirea ochilor lui Winnie. Nick, m-am hotărât să renunţ la orice obiecţie faţă de nunta asta. Dacă aşa vrea tata, dacă şi Winnie vrea, atunci intenţionez să fiu fericită pentru ei.

Nick îi aruncă o privire lungă. Vorbea serios. Dezerta, trecea în tabăra inamică, lăsându-l singurul opozant.

— Înţeleg…

— Nick, îmi pare rău, dar aşa simt. Niciodată n-am dorit altceva decât ca tatăl meu să fie fericit – şi cred că poate fi, şi *va* fi, cu Winnie.

După ce luă o înghiţitură de vin, Nick o întrebă:

— Deci, crezi că doi oameni foarte diferiţi pot fi fericiţi împreună?

— În anumite împrejurări, da. Cel puţin, aşa par să stea lucrurile cu tata şi cu Winnie.

— Şi cu noi, Fiona? murmură el, înlăturându-i de pe faţă o şuviţă de păr. Şi noi suntem la fel de diferiţi.

Fiona dădu să răspundă, apoi se opri, muşcându-şi buza de jos. În acel moment, Nick ştiu că voia s-o sărute, că trebuia s-o sărute, să simtă gustul diferenţelor dintre ei…

Îşi înclină capul, coborându-şi gura spre a ei, spre dulceaţa pe care ştia că avea s-o găsească acolo. Şi o găsi, cu prisosinţă. Se simţea acolo şi nevoie, o nevoie la fel de intensă ca a lui – şi tare se mai temea că aceea avea să-i pecetluiască soarta.

— E plăcut să fim diferiţi… şopti Fiona. Foarte plăcut…

Limba lui îi apăsă buzele, cerându-le insistent să se despartă.

— Deschide-mi, Fiona…

Cuvintele îi erau un murmur cald, o poruncă şi o implorare.

Nu mai avea voinţă să-l refuze. Buzele i se întredeschiseră, tremurând de dorinţă. Gustul lui

Nick era ca al vinului pe care-l băuseră împreună şi ca al festinului preparat şi savurat de amândoi. O gusta şi o explora ca şi cum ar fi fost hotărât să-i descopere toate secretele. Un val de căldură o străbătu, răspândindu-se prin venele ei ca focul prin pădure, pentru a se învăpăia dogoritor undeva în adâncurile fiinţei.

Îl dorea pe Nick Killian, voia să facă dragoste cu el. În noaptea aceea. Atunci, pe loc. Era o decizie născută din pasiune, nu din raţiune. Acel prim sărut îi alungase tot uzul raţiunii. Ştia că a doua zi avea să regrete, dar până a doua zi mai era mult…

— Fă dragoste cu mine, Nick…

Fiona abia îşi recunoscu propria voce. Era întretăiată de pasiune neconsumată, răguşită de dorinţă.

Nick trase brusc aer în piept. Cererea Fionei îl readusese la realitate.

Retrăgându-se, îi cuprinse faţa în mâini. O dorea, o dorea chiar atunci, mai mult decât îşi dorise oricare altă femeie. Dar aceea nu era oricare altă femeie, era Fiona, femeia care putea deveni stăpână pe sufletul lui, femeia care credea în fericirea până la adânci bătrâneţi şi angajamentele pe viaţă.

Şi, cu toate că gândul de a face dragoste cu ea toată viaţa îl ispitea înnebunitor de tare, Nick ştia că nimic nu durează o veşnicie.

Fiona îi privi chipul frământat de îndoieli – şi de încă ceva, o stare greu de definit. Făcuse o

gafă. Nick era genul de om care dorea să-i aparţină toate iniţiativele. Propunerea ei directă de a face dragoste îl inhibase.

Sau, poate, nu-l înţelegea bine. Poate că nu dorea decât o mică zbenguială nevinovată, nu să-şi împartă patul cu ea…

Se simţea ca o proastă, iar obrajii îi ardeau ca focul sub mâinile lui. Îl apucă de încheieturi, gata să rupă singurul contact fizic care-i ţinea uniţi.

— Nick, uită ce-am spus…

— Nu cred că pot uita, Fiona.

Nici într-o mie de ani n-ar fi putut să uite dulceaţa seducătoare a acelei cereri. În viaţa lui nu i se făcuse o propunere mai tentantă.

— Încearcă, îl rugă ea.

— Fiona, uită-te la mine.

— Nu… nu pot…

— Te doresc, continuă Nick, cu glasul gâtuit.

Fiona clătină din cap.

— Nu face pe cavalerul cu mine, Nick. Doamna a cerut, deci dorinţa doamnei trebuie să fie satisfăcută… N-am nevoie de chestii de-astea.

— Ştiu de ce ai nevoie şi află că şi eu am nevoie de acelaşi lucru.

Îi trase mâna spre el, aplicându-şi-o pe bărbăţia tare ca piatra.

— Găseşti ceva „cavaleresc” aici?

Nick se ruga să nu-şi piardă controlul. Simţind-o lipită de el, caldă, mai-mai că-şi luase zborul pe orbită. Făcu un efort să-şi limpezească minţile. Fiona avea nevoie de limpezime, de un

adevăr limpede…

— Am ezitat numai fiindcă ştiu că nu-ţi pot da ceea ce doreşti, Fiona.

Fiona îşi retrase mâna, ridicând faţa spre el. Chipul lui era atât de frumos, în lumina difuză a lampadarului… Atât de perfect, de încrezător…

— Nu-ţi pot dărui eternitatea, şi nu pentru că n-aş vrea…

Ar fi vrut să întindă mâna spre cer şi să-i culeagă Luna. Şi câteva zeci de stele.

— … ci pentru că nu cred în eternitate.

Ochii Fionei se umplură de lacrimi.

— O, Nick, ştiu, şi nu eternitatea ţi-am cerut-o. Nu mă gândeam decât la noaptea asta, la momentul ăsta.

— Dar eu mă gândesc la mai mult. Şi nu vreau să suferi.

Nick n-o putea face să sufere; numai ea singură îşi putea face acest lucru. Dacă-l lăsa să-i mângâie obrazul aşa ca acum, dacă-i lăsa privirea blândă s-o mângâie, dacă nu se ridica şi nu pleca în fugă din vilă, chiar în acel moment.

— Ar trebui să te alung, pentru binele tău, şopti el, dar să mă bată Dumnezeu dacă pot…

— O, Nick…

Nick nu mai scoase o vorbă, o sărută doar, prelung, adânc, însetat. Apoi, o luă în braţe şi porni cu ea spre dormitor.

* * *

Se treziră din somn de mai multe ori în timpul nopţii, se regăsiră şi făcură dragoste din nou – repede şi pătimaş, încet şi drăgăstos. Ultima dată când Fiona se trezi, lumina lunii pălise. Aruncă o privire spre Nick, care dormea adânc alături. Oare ce visa? se întrebă Fiona. Pe ea? Cele întâmplate între ei? O străbătu un fior de emoţie, făcând-o să-l dorească din nou.

Cu un oftat, privi în jur, prin dormitorul pe care înainte nu apucase să-l observe. Era mare şi degajat, cu mobilă din lemn de cireş. Patul, întins şi moale, nici n-ar fi putut să fie mai bun pentru dragoste.

Când se trezi şi el, Nick o găsi pe Fiona aşezată în fotoliu, cu grupul învăluit în cămaşa lui albastră şi o expresie visătoare în ochi. Miracolul nopţii trecute îl cuprinse din nou, senzaţia trupului ei superb, atât de ispititor, atât de gingaş, atât de docil. Fusese o amantă desăvârşită.

— Îmi place cum îţi stă în cămaşa mea, murmură Nick.

Fiona nu şi-o încheiase, iar marginea unui sân tumefiat se sărutări se iţea afară. Trupul lui Nick se întări din nou de dorinţă.

— În legătură cu lenjeria… continuă el. Trebuie să mărturisesc că chiloţii fistichii nu sunt de obicei stilul meu. I-am primit ca premiu la o licitaţie a burlacilor. Ideea unei oficialităţi feminine de… onorariu pentru participare.

Fiona nu era sigură dacă să-l creadă sau nu.

— Rămâi cu mine azi, îi ceru Nick,

nesuportând gândul de a petrece un singur moment fără ea.

— Toată ziua? Nu trebuie să te duci la birou?

— E sâmbătă.

Aşa era. De când venise în Nevada, Fiona pierduse complet noţiunea timpului. Dar dorea foarte mult să-şi petreacă ziua aceea cu Nick.

Făcură dragoste din nou – dragoste înceată şi languroasă. Nick o prelungi până când din mintea Fionei se risipi orice gând, orice raţiune, şi abia atunci îi dărui împlinirea la care râvnea.

— Dacă stau cu tine peste zi, voi avea nevoie de haine curate, anunţă Fiona, după ce făcură duş împreună, spălându-se unul pe altul şi ştergându-se cu două prosoape groase, care absorbeau apa ca nişte sugative.

— Cred că te prefer în prosopul ăsta… murmură Nick, sărutând-o pe umăr, apoi pe sân.

— Deci, vrei să stăm în casă toată ziua?

Ştia că trebuia să facă act de prezenţă la Winnie. Iar Nick spusese ceva despre un restaurant unde se făceau nişte clătite delicioase.

Nick gemu.

— E tentant, foarte tentant, dar nu sunt sigur că trupul meu ar mai rezista, iubito.

Fiona râse încetişor.

După o scurtă trecere pe la hotel, ca să-şi schimbe hainele, apoi un mic dejun cu clătite şi sirop de ananas în localul favorit al lui Nick, ajunseră în sfârşit la Winnie.

Le deschise Camille.

— A, aţi venit tocmai la timp pentru gustare. O servesc pe terasă, peste cinci minute.

Nick şi Fiona se uitară unul la altul, apoi din nou la Winnie.

— Ăă, noi, ştii, tocmai am mâncat, spuse el.

Camille zâmbi complice, ca o pisică.

— Împreună, nu mă îndoiesc. Bine, atunci beţi oricum un suc de guava cu noi.

— De ce-a trebuit să venim aici? îl întrebă încet Fiona pe Nick, după ce Camille se retrase în bucătărie.

— Ca să vedem cum se mai simte mătuşa.

— A, da… mătuşa…

Fiona spera numai ca Winnie să nu fie la fel de perspicace ca fiica ei. Totuşi, bănuia că purtau întipărite pe feţe toate cele întâmplate în timpul nopţii.

Glezna lui Winnie se dezumflase considerabil, fără îndoială datorită îngrijirilor iubitoare ale lui Walter.

— Cât ai bate din palme am să fiu din nou pe picioare, gata pentru nuntă! anunţă ea, când li se alăturară pe terasă.

— Minunat, răspunse Fiona.

În clipa următoare, îl văzu pe Nick devenind cam ţeapăn. Părerea lui despre acea nuntă nu se schimbase. Refuza să accepte că cei doi se iubeau – se iubeau din toată inima.

De pe buzele Fionei se desprinse un mic oftat. Ştia că, atâta vreme cât punctul de vedere al lui Nick rămânea influenţat de cazurile lui avocăţeşti

– şi de trecutul lui – viitorul lor împreună nu avea nicio şansă.

După ce stătură cu ei atât cât le dicta politeţea, se retraseră, dar înainte de a se îndepărta o auziră pe Winnie comentând:

— O, Walter, dar e minunat! Fiona ta şi Nicholas al meu – o pereche!

Fiona oftă din nou. Winnie nu avea decât parţial dreptate.

— Scoate-mă mai repede de-aici! îl imploră ea pe Nick.

Acesta îi mângâie obrazul cu dosurile degetelor.

— Îmi pare rău că am o familie atât de intuitivă. N-am vrut să te simţi prost.

O dată ce ajunseră la loc sigur, în maşină, Nick se întoarse spre ea.

— Îţi plac bărcile? o întrebă.

Fiona se relaxă în fotoliu, zâmbind.

— Am crescut pe malul Atlanticului, ai uitat?

— Da, exact. Ei bine, am o bărcuţă pe Lake Mead. Eşti dispusă?

Părea soluţia ideală pentru a-şi alunga din minte diferenţele dintre ei. Fiona dădu din cap afirmativ.

Capitolul 9

În sfârşit, ziua nunţii sosise. Fiona le ajuta pe Winnie şi Camille cu ultimele finisări.

Tatăl ei nu le era de niciun folos. Nu făcea decât să se plimbe prin curte, derutat de toată agitaţia care se desfăşura în jur.

Fiona îl îmbrăţişă scurt.

— Nu eşti sigur dacă să te însori, tată?

— Cum să nu fiu sigur? replică el. Sper că n-ai de gând să-mi începi iar!

— Nu, tată, nu încep nimic. Numai că pari cam… în fine… cam nervos.

— Oricine e nervos în ziua propriei sale nunţi… Aşa se obişnuieşte…

Fiona îl privi lung, arcuind o sprânceană.

— Asta ce-i, vreo lege nescrisă a bărbaţilor?

Walter preferă să ocolească răspunsul.

— Fiona, mai bine du-te şi ajut-o pe Winnie la pregătirile ei, iar pe mine lasă-mă să mă agit în linişte.

Zâmbind, Fiona îl sărută pe obraz şi plecă să vadă ce treburi mai erau de făcut.

Nick promisese să treacă pe la Winnie în dimineaţa aceea, dar nu apăruse, iar Fiona ştia de ce. Avea aceeaşi părere în legătură cu nunta, aşa că păstra distanţa până în ultimul moment.

În ultimele câteva zile, Fiona şi Nick îşi petrecuseră împreună toate momentele libere. Fiona refuza să se gândească la apropiata plecare înapoi la Boston.

Antichităţile care erau viaţa ei, magazinul care îi era ca un adevărat copil, păleau în comparaţie cu gândul de a rămâne pe loc. Dar, foarte curând, urma să aibă nevoie de magazin şi de activităţile

de acolo, pentru a-l uita pe Nick şi felul cum îi putea el face trupul să cânte doar cu o atingere, doar cu o sărutare.

— O, Fiona, iubito, aici erai! o strigă Winnie.

Era îmbrăcată într-o caftan multicolor, avea părul pe bigudiuri, dar zâmbea radios, ca orice mireasă în ziua nunţii.

— Vreau să stăm de vorbă.

— Să stăm de vorbă…?

— Da. Hai să găsim un colţişor liniştit.

Şi o conduse în dormitor – dormitorul pe care în curând urma să-l împartă cu noul ei mire.

Fiona încercă să nu privească prea atentă prin cameră. Winnie intrase în viaţa tatălui ei ca o mică tornadă din deşert. Fiona crezuse că se resemnase cu acest gând şi cu nunta care urma să aibă loc peste câteva ore.

Dar deodată nu mai ştiu ce să facă cu amintirile, cu acele imagini repezi şi fragile din trecut, care-i reprezentau pe părinţii ei împreună, râzând, ţinându-se de mână, sărutându-se înainte de culcare.

Unde le putea ascunde?

Winnie bătu cu palma într-un loc de pe pat.

— Stai jos, Fiona, spuse ea.

Fiona ezită un moment, apoi se aşeză în locul indicat, lângă Winnie.

— Mă gândisem să avem o mică discuţie, Fiona, începu Winnie. Numai noi două. Un fel de… convorbire ca între mamă şi fiică.

O conversaţie ca între mamă şi fiică? Fiona

spera ca Winnie să nu-i ceară s-o numească „mamă”. Ţinea foarte mult la ea, mama ei se prăpădise, iar viaţa mergea înainte, dar femeia care o adusese pe lume, care o încurajase cu ocazia primei proteze dentare, cu ocazia primei întâlniri, la toate balurile liceului, rămânea o fiinţă aparte. Fiona nu era sigură că putea împărţi cu altcineva titlul de „mamă”.

— Da, Winnie?

Ştia că accentuase intenţionat numele, ca pentru a preîntâmpina propunerea oricărui alt apelativ.

Winnie îi luă mâinile într-ale ei.

— Walter mi-a spus cât de apropiate aţi fost, tu şi mama ta, şi vreau să ştii, draga mea, că niciodată n-am să mă amestec în acele amintiri. Vă sunt nepreţuite, amândurora – şi ţie, şi lui.

Fiona simţi că ochii i se umpleau de lacrimi ameninţând să se reverse – dar nu pentru că fusese amintită mama ei, ci la adresa înţelegerii şi a marii sensibilităţi de care dădea dovadă Winnie.

— Şi eu am amintiri cu Gray, la fel cum are tatăl tău amintirile lui cu Elise, continuă ea, când Fiona nu putu spune nimic, înecată de nodul din gât. Walter şi cu mine am stabilit să ne respectăm unul altuia căsniciile trecute şi ne-am rugat ca şi copiii noştri să ne accepte noua relaţie.

Fiona era cât pe ce să clacheze de emoţie.

— Nu voi încerca s-o înlocuiesc pe mama ta, Fiona, dar sper că mă vei primi în inima ta – măcar într-un colţişor al ei.

— O, Winnie…!

Fiona nu putu spune mai mult; se mulţumi s-o îmbrăţişeze pe femeia aceea care aducea schimbări atât de mari în vieţile tuturor.

Şi ultimele îndoieli cu privire la fericirea viitoare a tatălui ei se risipiră. Winnie era exact femeia de care avea nevoie Walter la apusul vieţii. Poate că Fiona n-avea s-o poată numi niciodată mamă, dar nu se îndoia că avea în inimă un loc aparte pentru ea.

Când lacrimile i se potoliră, Fiona ridică privirea spre faţa blândă şi înţeleaptă a lui Winnie.

— Nu mi-e greu să înţeleg de ce te iubeşte tatăl meu, spuse ea. Şi, da, sunt întru totul de acord cu relaţia voastră şi cu nunta. Vă doresc la amândoi numai bine. Pentru toată viaţa.

Cele două femei se îmbrăţişară din nou.

Începuseră să sosească invitaţii, aşezându-se pe scaunele albe de lemn, pliante, aliniate pe gazon, în faţa pavilionului de grădină împodobit cu flori. Winnie îşi învăţase lecţia despre urcatul pe scări şi lăsase decoraţiunile în seama unui stol de florărese gureşe ca nişte păsări.

Camille o ajuta să se îmbrace. Fiona încerca să-şi calmeze tatăl frământat de inevitabila nervozitate a ginerelui. Iar Nick nu se zărea nicăieri.

Fiona simţi un junghi în stomac. Nu-i venea să creadă că Nick ar fi putut să fie atât de nerezonabil încât să nu vină la nuntă. Şi totuşi, nu

era acolo.

— Ce face Win? întrebă tatăl ei, pentru a treia oară în ultimul sfert de oră.

— Ţi-am spus că e bine, tată. Se îmbracă.

— Mă rog, nu ştiu cui i-o fi venit ideea cu regula asta tâmpită care-i interzice omului să-şi vadă mireasa în rochie de nuntă, înainte de ceremonie.

Fiona îşi ascunse un zâmbet.

— Probabil aceluiaşi care a hotărât şi că mirele trebuie să fie nervos.

— Mda, ştii…

Walter rămăsese fără replică. Schimbă vorba, devenind serios.

— Fiona, n-ai nicio problemă cu nunta asta? Vreau să spun, mama ta şi cu mine… mă rog, am avut o viaţă minunată împreună, şi…

Făcu o pauză, frământat vizibil.

— Of, Fiona, nu mă prea pricep să-mi exprim sentimentele… Vreau numai să spun că…

Fiona îl sărută pe obraz.

— N-am nicio problemă, tată. Winnie şi cu mine am avut o mică discuţie, adineaori. Cred că e o femeie cu totul deosebită. Ai mare noroc că ai găsit-o.

— Tu şi Winnie aţi stat de vorbă, deci…? zâmbi Walter. Voi, femeile, vă pricepeţi la aşa ceva, declară el, mulţumit că se putea retrage în comoda sa imagine de modă veche asupra îndatoririlor bărbatului în viaţă.

Chiar atunci, activităţile din jur se însufleţiră

brusc. Muzica începu, iar ultimii sosiţi se grăbiră să-şi ocupe locurile. Winnie stătea în uşa dinspre curte, pregătită să-şi facă intrarea.

Înnebunită, Fiona aruncă o ultimă privire prin jur, în căutarea lui Nick. Nici acum nu sosise. Winnie avea să fie distrusă.

Cu inima frântă de durere, Fiona îşi sărută încă o dată tatăl, îi ură fericire şi îl trimise la locul lui, în pavilion, pentru a-şi aştepta mireasa.

Se întoarse să-şi ocupe locul, în timp ce orchestra ataca „Marşul nupţial”. Îl căută din nou pe Nick, dorindu-şi ca acesta să se poată întrupa din senin, ca răspuns la chemarea ei.

Şi îl văzu.

Deşi ştia că în acel moment toată lumea ar fi trebuit să privească mireasa, Fiona nu-şi mai putu lua ochii de la Nick. Stătea la marginea curţii, înalt şi lat în umeri, în smokingul lui alb, elegant fermecător şi de o masculinitate frapantă.

I se opri respiraţia în gât.

Nick scrută câteva momente grupul, apoi, găsind-o pe Fiona, se opri. Privirile li se întâlniră şi se susţinură. Fiona încercă să-i descifreze expresia, dar aceasta era de nepătruns.

Volumul muzicii crescu, iar Nick se întoarse să-i ofere braţul lui Winnie, pentru a o conduce spre altar.

Inima Fionei bătea cu putere. Se aşeză, cu mişcări tremurătoare, pe scaunul ei.

Nu se înţeleseseră ca el s-o escorteze pe Winnie, dar Fiona ştia că, dacă mătuşa lui ea

hotărâtă să meargă până la capăt, Nick avea să facă el onorurile.

Winnie întoarse capul spre el, surprinsă, dar apoi îl luă de braţ. Când ajunseră la intrarea în chioşc, Nick îi puse mâna într-a lui Walter şi se retrase cu un pas.

Chipul îi rămase indescifrabil în timp ce se aşeza lângă Fiona şi Camille. Fiona, însă, ştia cât îl costa pe plan emoţional ceea ce făcuse.

* * *

Toată lumea declarase nunta un succes – poate doar cu excepţia lui Nick.

Fiona era fericită pentru cei doi, care de când spuseseră „Da” nu-şi mai luaseră o clipă ochii unul de la celălalt. Ea şi Camille îşi şterseseră lacrimile pe tot parcursul ceremoniei, în timp ce Nick stătea alături, serios şi tăcut.

Acum îl zări stând retras lângă un stâlp al umbrarului de pânză cu dungi, ca şi cum ar fi fost însărcinat personal să-l sprijine. Cu un oftat adânc, porni spre el.

Nick luă încă o înghiţitură de şampanie, dar băutura efervescentă nu reuşea să-l binedispună. Apoi, o văzu pe Fiona venind spre el prin mulţime.

Dorul de ea îl chinuia insuportabil. În tot timpul ceremoniei, voise s-o răpească de-acolo, să se înece în aroma ei ispititoare, cu mireasmă de flori.

Voia ca Fiona să-l facă să creadă că iubirea

exista. Undeva. Pentru unii oameni.

Pentru ei doi.

— Îmi faci cinste cu un pahar?

Ochii verzi ai Fionei îl priveau zâmbitori. Buzele îi erau rujate cu roz, sclipind umed. Iar Nick dorea să le sărute, să le savureze, să le simtă dansându-i pe trup, aşa cum făcuseră în ultimele câteva nopţi.

Dar îi ceruse doar un pahar – nu un drum până în dormitor.

— Pe-aici…

O luă de mână şi o conduse spre masa cu paharele şi sticlele de şampanie.

Degetele ei, atât de suple şi delicate, păreau să se piardă în mâna lui uriaşă. Le cuprinse mai strâns, în timp ce o trăgea după el prin mulţime.

Ajunseră la masă, unde Nick îi umplu o cupă, apoi şi pe a lui, care se golise.

— Hai să găsim un loc mai liniştit, propuse el.

Fiona acceptă şi îi îngădui s-o conducă pe peluză. Se înserase, iar aerul era răcoros şi parfumat. Nick, care continua să-i ţină mâna într-a lui, i-o ridică la buze. Genele ei negre fluturară.

— Eşti frumoasă, murmură el. Delicată ca o floare roz, gingaşă…

Fiona zâmbi, atingându-i cu degetul un nasture de perlă de pe pieptarul cămăşii, apoi încă unul, şi încă unul, coborând treptat…

— Nici tu nu arăţi prea rău, replică ea.

Nick îi prinse mâna înainte de a coborî şi mai mult. Nu ştia că-l punea pe jăratic?

Luă o înghiţitură de şampanie.

Fiona sorbi din paharul ei, apoi ridică privirea.

— Ai făcut un gest elegant, Nick. Când ai condus-o pe Winnie la altar.

Nick îşi coborî privirea.

— Mda, mă rog…

— Ce vrei să spui?

Întorcându-se, Nick făcu câţiva paşi pe gazon, strivind sub pantofi covorul gros de iarbă.

— Trebuie neapărat să vorbim despre asta? Faptul e consumat.

Fiona îi distinse durerea din glas. Crezuse – sperase – că după ceremonie Nick urma să accepte mai uşor realitatea. Era clar că se înşelase.

Făcu un pas spre el şi-l atinse pe braţ, nemulţumită de distanţa pe care o crea între ei momentul lui de meditaţie amară.

Nick se întoarse spre ea, privind-o lung. Ridică încet o mână şi o mângâie pe obraz.

— Am fost… am fost şi eu căsătorit cândva, Fiona, spuse el încet, cu vocea ca o şoaptă abia auzită în noapte. Toţi au închinat în cinstea noastră, mireasa era frumoasă, iar eu credeam că în sfârşit îmi întregisem viaţa. Dar, la fel ca în atâtea alte situaţii din viaţa mea, n-a fost aşa.

Fiona auzi tremurul de durere din glasul lui.

— Care alte situaţii din viaţa ta, Nick? Moartea mamei tale? Faptul că tatăl tău v-a abandonat?

Ochii lui Nick se dilatară un moment,

surprinşi.

— Cine ţi-a spus despre tatăl meu? Camille?

— Da.

Nick nu vorbea niciodată despre tatăl lui, încerca nici măcar să nu se gândească la el, dar acesta rămânea mereu prezent, ca o umbră pândind la hotarele memoriei, împreună cu toată suferinţa pe care o cauzase.

— E mult de-atunci, Fiona.

— Poate… dar încă te mai doare.

— Numai dacă îngădui eu asta.

Ridicând paharul de şampanie, Nick luă o înghiţitură. Abia îl coborâse la loc, când Fiona se apropie şi îl sărută uşor pe gură, abia atingându-l cu buzele. Gustul ei, însă, era ca al unei oaze în deşert.

Nick închise ochii şi, preţ de-un mirabil moment, fu cât pe ce să creadă că Fiona putea fi tocmai asta: oaza lui. Că îl putea face să creadă în veşnicie.

Că era cu putinţă.

Capitolul 10

Petrecerea se apropia de sfârşit, când proaspeţii căsătoriţi plecară, urcându-se în limuzină sub un bombardament cu boabe de orez. Îşi petreceau noaptea în apartamentul nupţial de la Cesar’s, pentru ca a doua zi dimineaţa să plece într-un voiaj de miere de două săptămâni, cu

vechiul sedan al lui Walter. Zile întregi şi-l lustruise.

Nick gemea doar gândindu-se, cu speranţa ca vechitura aia să nu-i lase mătuşa naufragiată la marginea drumului, prin cine ştie ce pustietăţi. Simplul fapt că acum era măritată cu Walter nu-l făcea să se simtă mai puţin răspunzător de soarta ei.

După plecarea ultimului oaspete, Nick, Fiona şi Camille oftară toţi trei într-un glas.

— Nu-i aşa că a fost cea mai frumoasă nuntă cu putinţă?! exclamă Camille, culegând o floare roz dintr-o ghirlandă, pentru a o mirosi delicat.

— Atât de frumoasă cât poate fi o nuntă, replică Nick.

Verişoara lui avea în ochi o expresie visătoare, ca şi cum ar fi fost furată de farmecul unei poveşti.

Pe faţa Fionei se citea aceeaşi stare de irealitate.

Ce-or fi avut femeile, de le emoţionau aşa nunţile? Oare ce anume le aducea zâmbetele alea tâmpe pe buze şi le făcea să dea apă la şoareci, de fericire pentru mire şi mireasă?

Nick ştia cât de repede puteau lua sfârşit nunţile de basm. El era cel care aduna cioburile din vieţile acelor oameni, mai târziu.

— Haideţi să facem ordine, propuse el privind în jur, la urmele lăsate de petrecere.

* * *

Fiona nu voia să se întoarcă la hotel. Era prea surescitată ca să adoarmă. Şi, în plus, nu voia ca ziua să se sfârşească.

A doua zi, Camille urma să plece înapoi în India. Iar ea se întorcea la magazinul ei din Boston. A doua zi avea să-şi ia rămas-bun de la Nick.

Era o zi la care prefera să nu se gândească.

— Am putea face o scurtă plimbare cu maşina? întrebă ea, în timp ce Porsche-ul lui Nick demara din faţa casei.

— O plimbare? întoarse el capul un moment s-o privească.

— Da. Ştiu că n-am să pot pune pleoapă pe pleoapă, după toate emoţiile din seara asta. Numai dacă nu eşti prea obosit, desigur, adăugă ea.

Nick muncise cel mai mult la făcutul ordinii, după nuntă, şi fusese o zi grea pentru toată lumea. Totuşi, Fiona sprea să-i accepte propunerea.

— Nici mie nu mi-e prea somn. Ai dreptate, hai să ne mai plimbăm. Vrei să mergem într-un anume loc?

— Nu.

Fiona se rezemă de spătar, lăsându-şi părul să fluture în vânt. Avea să se încâlcească îngrozitor, dar în seara aceea puţin îi păsa de pieptănătură.

Şi viaţa ei era la fel de încurcată, şi nici la asta nu voia să se gândească. Sau, cel puţin, prefera să mai amâne. Avea timp destul să reflecteze la

situaţia imposibilă dintre ea şi Nick, după întoarcerea la Boston.

Dacă aceea era ultima lor noapte împreună, nu voia s-o strice cu gânduri negre.

Îşi schimbaseră amândoi îmbrăcămintea, pentru curăţenie. Fiona îşi luase şortul şi un tricou. Nick renunţase şi el la smoking, în favoarea unor blugi strâmţi şi a unui polo negru tricotat.

Toată seara, Fiona nu-şi putuse lua ochii de la el. Smokingul alb îl făcea să arate elegant, distins şi… intangibil. La fel de intangibil arăta şi acum. Îi venea să-l sărute, să-i spună că totul avea să fie în regulă cu Winnie şi Walter. Voia să-i spună că viaţa nu era întotdeauna aşa ca în cazurile de divorţ cu care avea el de-a face.

Oamenii aveau uneori parte de iubire – solidă, profundă, neabătută. Iar atunci, trebuia s-o sărbătorească, nu s-o privească sceptic şi cu îndoială.

Şi Fiona avusese îndoielile ei când venise la Las Vegas, neputând crede că tatăl ei se îndrăgostise de Winnie atât de repede. Dar, după cum descoperise de-atunci, iubirea nu respecta calendarele şi orarele.

Se îndrăgostise de Nick într-un răstimp la fel de scurt. Ştia că era o nebunie, dar o nebunie adevărată – iremediabil de adevărată…

Lăsaseră oraşul în urmă. În faţa lor nu se mai întindea decât deşertul, cu frumuseţea lui golaşă şi întunecată străpunsă doar arareori de farurile

câte unei maşini. Niciunul dintre ei nu vorbea, stând amândoi cufundaţi în gânduri.

Chipul slab şi dur al lui Nick lucea în razele lunii ce-l luminau oblic. Îl stăpânea o tensiune vizibilă, pe care Fiona ar fi vrut să i-o risipească, poate cu sărutări… Voia să-şi plimbe mâinile peste umerii lui goi, musculoşi, şi în josul braţelor, până când acestea i se relaxau şi se întindeau s-o cuprindă. Voia să-şi apese gura peste a lui şi să alunge anii de durere şi suferinţă pe care Winnie şi Gray încercaseră să-i şteargă din amintire cu iubirea şi afecţiunea lor.

Voia să izgonească prin iubire toate deznădejdile pe care Nick le întâlnea zi de zi în vieţile altora, disperările pe care nu avea nicio putere să le îndrepte, necazurile care-l rodeau, ameninţându-i orice fericiri viitoare.

„Grea sarcină, Fiona”, îşi spuse ea.

Ce o făcea să creadă că ar fi reuşit acolo unde alţii dăduseră greş? Oftă, strângându-şi trupul cu braţele.

— Ţi-e frig? întrebă Nick, aruncându-i o privire. Am o cămaşă groasă în portbagaj.

— Nu, nicio problemă…

Căldura unei cămăşi nu i-ar fi folosit la nimic. Nu putea alunga înfrigurarea unui viitor fără Nick.

Drumul îi adusese la Lake Mead, unde navigaseră împreună cu câteva zile în urmă. Amintirile acelei zile o potopiră din nou, ale acelei zile şi ale celorlalte pe care le petrecuse cu el, de când venise în Nevada.

Îşi dorea şi alte zile cu Nick – şi alte nopţi. Îl dorea şi în noaptea aceea. Voia să facă dragoste din nou – pentru ultima oară. Şi voia să-şi imagineze că era pentru toată viaţa.

— Nick, ne-am putea petrece noaptea asta la bordul iahtului?

Nick întoarse capul spre ea, studiind-o în lumina palidă a lunii. Pe faţa ei se citea o dorinţă nedisimulată, sfâşietoare. Chiar şi o mie de ani de-ar fi trăit, niciodată n-ar fi uitat cum îl putea chema la ea femeia aceea…

Era sigur că nimic din trecutul – şi nici din viitorul – lui nu se putea compara cu ea. Fiona era o îmbătătoare combinaţie de reticenţă şi îndrăzneală. Părea la fel de conservatoare pe cât sugera numele ei, crezând în feciriea veşnică şi plânsetele la nunţi, iar în clipa următoare îi cerea să-i facă cele mai delicios de neruşinate lucruri.

— Noaptea asta…?

Niciun bărbat în toate minţile n-ar fi putut refuza o asemenea ofertă, deşi Nick ştia că ar fi fost mai bine s-o facă – în propriul lui interes.

— Ştiu un golf plăcut, retras…

* * *

— Vii… des aici? întrebă Fiona, după ce Nick aruncă ancora.

Gloful era mai mult decât retras. Nu aveau alţi vecini decât luna şi stelele. Şi tăcerea, o tăcere risipită numai de foşnetul valurilor pe lângă bordaj

şi pe plajă, la vreo trei metri distanţă. Un loc intim, un loc ideal pentru a face dragoste.

Nick se apropie de ea şi îi luă faţa între mâini.

— În caz că te întrebi dacă aduc des femei aici, răspunsul este nu. Tu eşti prima.

Un fior o străbătu pe şira spinării. Răspunsul lui o bucura nespus.

— Îmi… îmi pare bine că l-ai ales în noaptea asta.

Mai degrabă ar fi murit decât să recunoască adevărul – că avusese în minte tocmai acea întrebare.

— A, dar a fost numai ideea ta, zâmbi el răutăcios, mângâindu-i sfârcul.

Atingerea mâinii lui îi trimise un junghi primar până în adâncurile fiinţei.

— Ce galant din partea ta, că-mi aminteşti…

Surâsul lui Nick se lăţi şi mai mult. Era extrem de mulţumit de sine. Cărui bărbat nu i-ar fi plăcut un asemenea avans din partea unei femei?

— S-ar putea să mai am la bord o sticlă de vin şi nişte brânză, murmură el, continuând să-i mângâie sfârcul prin tricou, cu nemărginită blândeţe.

Ceea ce-i făcea nici nu-i trezea pofta de mâncare… nici de băut vin cu el. În acel moment, apetiturile ei se îndreptau spre o necesitate mult mai vitală.

— Lasă-l încolo de vin.

Nick scoase un murmur de plăcere şi îi cuprinse fesele, trăgând-o cu putere spre el.

— Cred într-adevăr că domnişoara ştie mai bine decât mine ce doreşte.

Nu era niciun secret că şi el dorea acelaşi lucru. Ba chiar, era mai mult decât dornic – era fierbinte, gata să primească tot ceea ce avea ea de oferit. Fiona se frecă de trupul lui întărit, auzindu-i geamătul de extaz.

— Mai ţine-o mult aşa, şi-am să te duc în braţe sub punte, femeie… mârâi răguşit Nick.

— Nu, răspunse ea. Te vreau aici, ca să-ţi văd trupul gol în lumina lunii.

Voia să-l ţină minte astfel, viril şi scăldat în luciul argintiu al razelor.

— Vreau să simt noaptea în jur, vreau ca adierile să ne trezească toate terminaţiile nervoase.

— Lasă că mâinile tale o fac deja al naibii de bine…

Fiona îl dezbrăcase aproape complet, savurând senzaţia pielii lui sub atingerea ei. Îi memora textura, ici aspră, colo netedă, până la fierbinţeala catifelată a bărbăţiei lui…

Când îl atinse în acel loc, Nick inspiră scurt, scoţând un cuvânt care suna cam ca *witch* – cel puţin, aşa spera Fiona, că o numise „vrăjitoare”…

Sub ei, iahtul se legăna ritmic, dându-le impresia că dansau. Într-un fel, asta şi făceau, dansau pe o muzică auzită numai de ei doi, o melodie care avea s-o urmărească încontinuu, după ce Nick urma să dispară din viaţa ei, lăsând-o singură şi chinuită de dorul lui.

Nick îi scosese şi el hainele, aţâţând-o şi torturând-o cu gura, cu limba, în locuri pe care niciodată nu i le mai găsise, făcând-o să se rostogolească într-un dulce abis de voluptate.

Apoi, în timp ce noaptea şoptea împrejurul lor şi lumina lunii le mângâia goliciunea, se împreunară, mişcându-se laolaltă mai aprig ca oricând. Poate fiindcă era pentru ultima oară. Fiona înlătură acest gând, lăsându-se în voia nemărginitei plăceri care o înălţa până când simţi că se dezintegra într-un milion de mici cioburi delirante.

Îşi petrecură noaptea pe punte, înveliţi cu o pătură adusă de Nick şi sorbind din vin. Nick mai găsise doar o felie de brânză, pe care o împărţiseră pe din două, mâncând-o cu muşcături mărunte.

Nu dormiră, ţinându-se doar în braţe şi murmurându-şi toate minunăţiile pe care şi le spun îndrăgostiţii – toate, mai puţin una: te iubesc.

Cum i-ar fi putut spune Fiona acele cuvinte unui bărbat care nu credea în iubire?

Ridicându-se în capul oaselor, lăsă pătura să cadă şi întinse mâna să-şi ia hainele. Avea nevoie de timp. Şi de spaţiu. Avea nevoie să-şi limpezească mintea – şi inima. Să şi le degajeze de Nick.

Mâna lui se repezi din loc, apucând-o strâns.

— Unde vrei să te duci?

Îi cuprinse sânul, sâcâindu-i sfârcul alene, seducător, cu degetele.

Fiona ar fi vrut să se culce la loc sub pătură, lângă el, să-l lase să-i facă toate acele lucruri minunate dinainte, dar ştia că acela era sfârşitul, sfârşitul a tot ceea ce avuseseră împreună. Pentru ea şi Nick nu exista niciun viitor comun.

Ştiuse acest lucru încă de la început. Dar de ce, acum, când se confrunta cu realitatea lui, o durea atât de tare?

Îşi trase tricoul peste cap, acoperindu-şi goliciunea. Mâna lui Nick îi căzu pe coapsă, urcând apoi seducător spre şold.

Această atingere fu cât pe ce s-o înduplece. Făcu un efort de a-şi păstra hotărârea

— E aproape dimineaţă, spuse ea şi se retrase, trăgându-şi şortul în grabă.

— Da, e aproape dimineaţă, repetă Nick.

Glasul îi era întretăiat, iar Fiona îşi dădu seama că şi el înţelegea ce însemna acel lucru. Timpul pe care-l avuseseră de petrecut împreună luase sfârşit.

— Azi plec, adăugă ea încet.

Nu-l privi, dar simţi că vorbele ei îl făcuseră să se retragă.

Zi ceva, Nick! strigă ea în sinea ei. *Spune-mi să rămân! Spune-mi că mă iubeşti!*

Însă, chiar în timp ce creierul ei urla acele cuvinte, ştiu că nu avea să le audă – nu din gura lui Nick.

Se ridică şi făcu câţiva paşi pe punte. Pe cerul tot mai palid al nopţii de întindeau tentacule de lumină aurie. Dacă ar fi putut, Fiona ar fi ţinut în

loc răsăritul soarelui. Dimineaţa n-ar mai fi venit niciodată.

Nick aruncă în lături pătura şi-şi luă pe el jeanşii. Fiona părea atât de mică, atât de fragilă, atât de frumoasă, aşa cum stătea acolo, pe punte, cu privirea peste lac. Ar fi vrut să se ducă la ea, s-o implore să rămână – dar ştia că nu avea nimic ce să-i ofere.

Ajunsese la un pas de a se îndrăgosti de ea, atât de aproape încât fusese cât pe ce să creadă că era posibil. Îi ascultase pe Winnie şi Walter schimbându-şi jurămintele şi încercase din toată inima să creadă.

Închisese strâns ochii, încercând să se imagineze pe el însuşi pe Fiona rostind acele cuvinte, făgăduindu-şi unul altuia eternitatea, dar degeaba. Ceva îi lipsea. În sufletul lui, credinţa murise demult.

Voia să se poată apropia de ea, s-o strângă în braţe, să-i spună că îi aparţinea lui, să-i spună că o iubea, dar cuvintele ar fi sunat găunoase, străine…

Traversă puntea şi îşi încolăci pe deget o şuviţă mătăsoasă din părul ei. Altă parte nu îndrăzni să-i atingă.

— Când decolează avionul? o întrebă.

Îi simţi trupul încordându-se. Fusese o întrebare simplă – dar nu chiar atât de simplă. Rostind-o, condamnase la moarte relaţia dintre ei.

Ar fi vrut să-şi ia cuvintele înapoi. Numai de-ar fi avut mai mult timp, el şi Fiona, dar Nick ştia că asta n-ar fi rezolvat nimic între ei, nefăcând decât

să îngreuneze şi mai mult despărţirea.

— La unu şi jumătate, abia reuşi ea să răspundă.

În voce i se simţea un tremur, iar Fiona îşi dori ca Nick să i-l fi putut risipi cu o sărutare.

Nick ştia că o durea, dar dacă-i cerea să rămână ar fi lovit-o şi mai dureros. Nu putea fi bărbatul de care avea ea nevoie.

— Merg să văd ce se găseşte în cambuză pentru micul dejun…

— Nu, îl opri Fiona cu o mână pe braţ, după care şi-o retrase repede, ca şi cum atingerea ar fi ars-o. Nick, aş vrea să mă întorc la hotel. Trebuie… trebuie să-mi fac bagajele.

O privi lung câteva momente.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură.

În afară de asta, tot ceea ce mai era între ei rămase nerostit.

Capitolul 11

— Ce-aţi păţit, voi doi? Arătaţi, fiecare, de parcă tocmai v-aţi fi pierdut cel mai bun prieten, comentă Camille, privindu-i mai întâi pe Nick, apoi pe Fiona, cu o perspicacitate pătrunzătoare ca un tăiş de spadă.

În drum spre hotel se opriseră la Winnie, pentru ca Fiona să-şi ia rămas-bun de la Camille, dar nu se aşteptaseră ca emoţiile lor să fie atât de

vizibile.

— Cam aşa ceva… răspunse Nick.

Aruncă o privire spre Fiona, apoi se încruntă şi porni spre bucătărie, ca să caute ceva pentru micul dejun. Nici el şi nici Fiona nu mâncaseră – iar Fiona nu era sigură că avea să mai mănânce ceva vreodată.

Îi adresă un zâmbet vag Camillei, neştiind ce să spună. Simţea în gât un nod care ameninţa s-o înăbuşe.

— Păi, ăă, noi am…

— Aţi avut o ceartă între îndrgostiţi? completă Camille.

Fiona clătină din cap.

— Nu, nu o ceartă…

I-ar fi prins bine un umăr pe care să plângă – iar Camille, în ultimele câteva zile, îi devenise nu numai soră, ci şi prietenă – dar nu îndrăznea să-şi manifeste sentimentele. Nu îndrăznea s-o facă înainte de a ajunge înapoi acasă, singură cu amarul ei.

Ridică bărbia şi se strădui să afişeze un zâmbet curajos.

— Nick şi cu mine… mă rog, am ajuns la concluzia că nu avem şanse prea mari.

— Fiona!

În ciuda protestelor Camillei, Fiona continuă:

— E timpul să plec acasă. Şi-aşa mi-am lăsat prea mult timp magazinul nesupravegheat.

Elaine îi spusese despre clienţi că erau înţelegători, când îi telefonase, dar Fiona trebuia

să fie acolo. Avea nevoie de siguranţa şi căldura familiară a magazinului de antichităţi.

— Plec… plec în după-amiaza asta, Camille.

Camille o privi lung câteva momente, ca şi cum n-ar fi putut accepta realitatea celor ce se întâmplau.

— Mama şi Walter vor fi dezamăgiţi, spuse ea. Au fost în extaz când tu şi Nick…

— Au fost în extaz şi cu asta basta! o întrerupse Fiona. Se iubesc şi vor ca toată lumea să se iubească.

Şi nu toată lumea se putea iubi; o ştia prea bine.

Camille oftă.

— Şi eu îmi făcusem speranţe că avea să se lege ceva între tine şi burlacul de văru-meu. Sperasem că vin la încă o nuntă, cât de curând…

— Ei bine, te-ai înşelat.

— Poate că da, poate că nu. Indiferent dacă e conştient sau nu de asta, Nick are nevoie de tine. Are nevoie să ştie că iubirea, genul de iubire care poate să apară între voi doi, există. S-a îngropat atât de mult timp în toate cazurile alea oribile de divorţ, încât i-au deformat vederea faţă de tot ceea ce e frumos pe lumea asta. Tu eşti femeia de care are nevoie el, Fiona. Eşti perfectă pentru Nick.

— Nu, Camille, nu sunt perfectă. O femeie perfectă ar şti cum să-l lecuiască. Iar eu nu… nu ştiu ce să fac.

Camille întinse braţele şi o cuprinse într-o îmbrăţişare de adevărată soră.

— Eu mă întorc în India fiindcă asta vreau, asta e normal pentru mine. Eşti sigură că şi tu faci ceea ce e normal pentru tine, Fiona?

Fiona nu-i putu răspunde. Îşi înghiţi nodul din gât, care ajunsese mare cât un munte.

Aruncându-şi ultimul lucru în valiză, Fiona se uită în jur să vadă dacă nu mai rămăsese nimic. Numai inima ei, îşi spuse, cu amărăciune.

N-avea să plângă – îşi dăduse cuvântul.

Îşi stăpânise lacrimile în faţa Camillei. Şi le stăpânise şi în faţa lui Nick. Acesta voise s-o ducă la aeroport cu maşina, dar Fiona îi refuzase oferta. Nu era sigură că mai putea să suporte multe momente de rămas-bun.

Camille pleca şi ea în aceeaşi zi. Urma să ia un avion de seară până la New York, continuându-şi de-acolo zborul spre India. Fiona şi-ar fi dorit să stea mai mult timp împreună, ca să cimenteze noua relaţie dintre ele.

Îşi dorea să fi putut afla mai multe despre activităţile Camillei din străinătate, despre pasiunea ei pentru acea muncă. O invidia pentru tăria ei de caracter – Camille părând a şti perfect ce-şi dorea de la viaţă. Fiona era convinsă că, într-o bună zi, Camille urma să-şi găsească bărbatul ideal, omul alături de care să-şi trăiască viaţa nomadă.

Poate că, în timp, şi Nick urma să-şi găsească pe cineva, o femeie care să-l poată face să creadă în iubirea totală şi completă. Gândul la el în

braţele altei femei era dureros. Fiona închise strâns ochii, pentru a-şi stăpâni lacrimile.

Când simţi că-şi revenise, îşi luă geanta, îşi agăţă pe un umăr bareta poşetei şi porni spre holul hotelului, în faţa căruia o aştepta taxiul.

— Un taxi, domnişoară?

Nick stătea lângă Porsche, cu zâmbetul acela pe care Fiona n-avea să-l uite niciodată. Un moment, inima i se înălţă, în speranţa că venise s-o ia cu el, dar ştia că nu făcuse decât să se răzgândească în privinţa drumului până la aeroport, preferând s-o ducă el cu maşina.

Nu-şi dădea seama că aşa era mai greu pentru amândoi?

— Nu sunt sigură că-mi pot permite preţul… răspunse ea cu sinceritate.

Nu era sigură că ar fi suportat un asemenea preţ pe plan emoţional.

Nick o privi solemn câteva momente, în tăcere, apoi îi luă valizele şi începu să le facă loc în portbagajul maşinii.

— Nick, nu trebuie neapărat să faci asta, nu e nevoie să mă duci tu la aeroport. Sunt destul de mare…

— Ştiu.

Fiona voise să-i spună că putea face faţă singură, din toate punctele de vedere. Sau, poate, pe sine voise să se convingă. Oricum, Nick nu-i datora nimic.

Se angajase cu ochii deschişi în acea scurtă relaţie. Îi avea deschişi şi acum. Nu-şi făcea nicio

iluzie în legătură cu Nick – nici cu săptămânile fără el, atât de dificile, care o aşteptau.

Cale de câteva mile, rămaseră tăcuţi. Fiona se juca nervoasă cu cureaua poşetei, prefăcându-se foarte preocupată de semnele de circulaţie.

În sfârşit, Nick întoarse capul spre ea.

— Poate ar fi bine să mai stai câteva zile, spuse el. Vreau să zic, dacă Walter şi mătuşa nu se înţeleg bine? Dacă nu rezistă până la sfârşitul lunii de miere?

Fruntea îi era brăzdată de îngrijorare. Fiona îl cunoştea bine pe acel bărbat, îi cunoştea senzaţia pielii, gustul gurii, voluptatea mâinilor lui atingând-o, şi murise de o mie de ori pe dinăuntrul ei, conştientă fiind de faptul că niciodată n-avea să le mai simtă.

— Nick, Winnie şi Walter îşi vor încheia cu bine luna de miere şi, îndrăznesc să spun, o căsnicie fericită de cel puţin douăzeci de ani. N-ai de ce să-ţi faci griji pentru ei.

Numai dacă i-ar fi cerut să rămână din alte motive, numai de-ar fi crezut că şi ei puteai fi la fel de fericiţi împreună…

Acest gând îi ocupă mintea până când Nick parcă maşina şi intrară în terminalul aeroportului.

— Nu e nevoie să vii cu mine până la poartă, spuse Fiona, după ce-şi dădu valizele la ghişeul de bagaje şi-şi luă permisul de îmbarcare.

— Ştiu.

Luând-o de braţ, Nick o conduse spre scara rulantă.

Îşi promiseră să-şi telefoneze – în legătură cu cei dragi, desigur; conversară despre vremea de la Boston, iar Nick o întrebă dacă nu dorea să-şi ia nişte gustări pentru zbor. Dar niciunul nu scoase o vorbă despre ceea ce se petrecea în sufletele lor. Ar fi fost prea dureros.

În sfârşit, fu anunţată cursa Fionei.

— Ei, cred că asta a fost, spuse ea.

Îşi luă poşeta pe umăr şi întinse mâna.

— La revedere, Nick.

Însă lui Nick nu-i era de ajuns o simplă strângere de mână. O cuprinse în braţe şi o sărută pe păr, pe obraji, apoi îi găsi gura, acoperindu-i-o cu acel inconfundabil gust al regretului.

Pentru ultima oară, Fiona se lăsă pătrunsă de fierbinţeala lui masculină. Inima îi bătea atât de tare, încât se temea să nu i se spargă în bucăţi. O străbătea o durere aproape fizică, în amestec cu sfâşierea despărţirii, înjunghiindu-i toate măruntaiele. Îl iubea pe acel bărbat, dar iubirea nu era de ajuns.

Orbită de lacrimi, se smulse din braţele lui şi fugi prin poartă, spre tunelul de îmbarcare, fără o singură privire în urmă.

* * *

Nick privi încruntat contractul pe care-l revăzuse pentru un client, apoi împinse paginile în lături. Nu se putuse concentra asupra nici unui cuvânt. Mai mult, de-o săptămână şi jumătate nu

se mai putea concentra aproape deloc. De când Fiona plecase la Boston.

Refuzase trei cazuri grele de divorţ, fiindcă era sigur că, în starea în care se găsea, nu le-ar fi putut finaliza corect. Oare asta era de fapt? se întreba el. Grija pentru ilustrul lui şir de cazuri câştigate?

Sau, poate, era faptul că nu mai avea putere să vadă atâtea cupluri care cândva îşi declaraseră iubire veşnică sfâşiindu-se în instanţă?

Poate că avea nevoie de puţină odihnă. De când nu-şi mai luase o vacanţă? Nici nu mai ţinea minte.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât îl atrăgea mai mult ideea. Se rezemă de spătar, studiind o grindă de lemn din tavan. Poate n-ar fi stricat să-şi ia un scurt concediu la Nassau – sau în Atlantic City. Să schimbe puţin aerul din Las Vegas.

Puse picior peste picior, sprijinindu-şi gleznele de colţul biroului, şi se întrebă cât de departe era Atlantic City de Boston.

— Las-o baltă, Killian, îşi spuse. Ce-a fost între tine şi femeia aia s-a terminat. Nu vrea să te mai vadă.

— Ai început să vorbeşti singur?

Nick se îndreptă la loc, cu o mişcare smucită, în timp ce Jasmine intra pe neanunţate în birou. Trânti un teanc de hârtii lângă restul lucrărilor neterminate.

— Nu vorbeam singur. Gândeam… cu voce tare.

La asta, Jas nu făcu decât să înalţe o sprânceană.

— Tot aia e.

Nick se încruntă la ea, apoi înhăţă contractul pe care-l citise înainte, prefăcându-se că-i acorda tot interesul.

— Chestia aia e scrisă în sanscrită, sau în ce limbă? se interesă Jasmine, cu braţele încrucişate pe piept şi buzele strânse, ca o profesoară. Când am plecat eu la masă – acum o oră şi ceva – erai la aceeaşi pagină.

Nick se ridică de la birou, întrebându-se care cale de a o concedia i-ar fi plăcut mai mult.

— Vrei să ajungi undeva anume, sau ai venit aici numai ca să mă baţi la cap?

Jasmine se aşează în faţa lui, picior peste picior, zâmbind mulţumită de sine.

— Unde aş putea dori să ajung? Numai pentru că lucrezi ca melcul, de când a trecut prin oraşul ăsta Fiona Ames…

Poate că mai avea totuşi şanse să-i obţină Jasminei vechea ei slujbă, îşi spuse enervat Nick.

— Viteza mea de lucru nu are nicio legătură cu Fiona.

Ajungea doar să-i rostească numele, ca să-l doară îngrozitor. Când se gândea la ea, îi venea să moară. Iar când o visa noaptea…

— Tu n-ai nimic de făcut, acolo la secretariatul ăla al tău?

— Nu prea, de când şeful plânge şi suspină după singura femeie care a contat vreodată pentru

el, de când îl ştiu, replică ea pe un ton insuportabil de superior.

— Şi cine te-a făcut să devii o autoritate în privinţa femeilor din viaţa mea, poţi să-mi spui şi mie?

Jasmine atingea un punct mult prea dureros. La naiba, dansa step pe el cu tocurile ei cui, dar al dracului să fi fost dacă accepta s-o recunoască.

— Nu sunt decât o secretară conştiincioasă.

Se ridică, răsfoind teancul de hârtii pe care i le adusese, şi împinse spre el o broşură tipărită îngrijit.

— S-ar putea să te intereseze, spuse ea pe un ton misterios, bătând în copertă cu unghia.

Nick se încruntă, luând broşura. Un seminar de drept? Fugea de ele ca de ciumă. Dădu s-o pună în dosarul pentru circulare, apoi zări locul de desfşurare a seminarului: Boston, Massachusetts.

Privi lung coperta, după care aruncă broşura la coş. Dacă voia s-o vadă pe Fiona, n-avea să se folosească de pretextul jalnic al unui seminar. Începu să-i spună Jasminei acest lucru dar, când ridică privirea, abia mai apucă s-o vadă ieşind pe uşă, nemaiîncăpându-şi în piele de mulţumire.

Capitolul 12

Înăbuşitoare, luna iulie ajunsese şi la Boston. Dimineţile erau singurele răgazuri mai răcoroase – şi erau scurte. Astfel i se explica irascibilitatea, îşi

spunea Fiona, hotărâtă s-o şi creadă. Dar în fiecare seară recunoştea că nu făcea decât să se mintă pe sine.

Toată noaptea se sucea şi se învârtea în patul ei mare cu baldachin, chinuită de un dor pe care nu reuşea să şi-l alunge. Memoria o trăda, cu ascuţitul ei simţ al detaliilor, care reînvia fiecare amănunt din zilele însorite şi nopţile argintate pe care le trăise alături de Nick.

În acele momente, totul păruse atât de firesc, dar senzaţia de normalitate o împiedicase să vadă viitorul – mai bine zis, lipsa oricărui viitor alături de Nick.

Ştia prea bine ce părere avea el despre iubire, despre căsătorie. Nick fusese absolut cinstit în acest sens.

O durea să se gândească la el, să-şi amintească atingerile lui, sărutările lui, dar totuşi nu putea regreta vremurile pe care le petrecuseră unul în braţele celuilalt. Ceea ce se întâmplase între ei fusese un lucru deosebit, chiar dacă Nick nu reuşea să-şi dea seama.

Timpul avea să-i alunge durerea, să facă mai suportabile amintirile. Timpul îşi depunea patina pe antichităţile din magazin şi acelaşi timp avea să patineze şi iubirea ei pentru Nick. Într-o bună zi, avea să aşeze acea iubire pe un raft – frumoasă, nepreţuită, dar aparţinând trecutului.

Într-o bună zi, durerea avea să înceteze.

Cu mâinile pline de praf, despachetă încă un obiect de mare valoare pe care-l cumpărase în

aceeaşi zi la o licitaţie, ridicându-l cu grijă dintre ziarele care-l protejau. Era un caleidoscop vechi de alamă, cu suportul rupt, dar încă în stare de funcţionare. Îl ridică în lumină şi roti încet cilindrul, uimită de strălucitoarele explozii de culori care izbucniră în faţa ochilor ei.

În sfârşit, puse obiectul deoparte şi îl trecu pe lista de inventar. După ce adăugă preţul pe care îl plătise, luă pachetul următor. Dar, înainte de a apuca să-l desfacă, se auzi clinchetul vesel al clopoţelului de la uşă. Ridicând privirea, Fiona o văzu pe Elaine, de la studioul fotografic de alături, intrând veselă.

— Azi-dimineaţă, când tu erai la licitaţie, poştaşul ţi-a lăsat corespondenţa la mine, anunţă Elaine, apropiindu-se prin aglomeraţia de antichităţi.

— Mulţumesc, Elaine.

Fiona întinse mâna după teancul de plicuri, dar Elaine îl retrase, întârziind să i-l predea.

— Nu te repezi aşa, o temperă ea, cu un zâmbet larg. Cine-i Nick?

— Nick?

Inima Fionei făcu o tumbă rapidă. Îi scrisese Nick…?

Nu mai primise nicio veste de la el, de când ajunsese acasă. Fusese tentată de mai multe ori să-l sune – să vadă dacă avea ştiri de la proaspeţii căsătoriţi – dar de fiecare dată se răzgândise.

Glasul lui i-ar fi răsucit cuţitul în rană. Trebuia să aştepte până îşi mai revenea, până n-o mai

durea atât de tare.

Când Elaine începu să citească ilustrata pe care o ţinea în mână, Fiona înţelese că nu era de la Nick, ci de la tatăl ei şi Winnie – despre Nick.

Inima i se frânse, în timp ce Elaine citea cu voce tare:

Dragă Fiona,

Credem că până acum a trebuit să te întorci la magazin, dar sperăm ca nu înainte ca tu şi Nick să vă fi îndrăgostit ca doi nebuni. Nu vrem să ne amestecăm în treburile voastre, dar suntem atât de fericiţi, încât le dorim acelaşi lucru tuturor celor din jurul nostru.

Vom vorbi curând cu amândoi.

Cu drag,

Walter şi Winnie

Elaine ridică privirea dinspre ilustrată, cu o licărire speculativă în ochi.

— Îmi repet întrebarea. Cine e Nick?

Fiona se lăsă într-un vechi fotoliu Windsor pe care intenţiona să-l recondiţioneze, răsuflând prelung. Elaine era cea mai apropiată prietenă a ei din Boston, dar se îndoia că în acele momente i-ar fi putut destăuinui cele mai adânci secrete ale inimii ei.

Nu era nevoie de el.

Nick îşi termină scotch-ul, apoi luă cartea poştală pe care o primise de la mătuşa lui şi o mai

citi o dată de la cap la coadă.

Winnie şi Walter erau fericiţi. Din cuvintele ei răzbătea o strălucire pe care până şi un orb ar fi văzut-o. Nu avea nevoie de Nick, să-i vină în ajutor. Până şi vechiul sedan rezistase. Walter condusese prin munţi, până la Lacul Tahoe, fără nicio problemă.

Nick se ridică şi începu să se plimbe prin casa care în ultima vreme părea să-l apese din toate părţile. Plecase într-o vacanţă, dar după a doua zi la Nassau începuse să se simtă atât de neliniştit, încât luase următoarea cursă înapoi spre Las Vegas.

În timp ce se aflase acolo, dorul de Fiona îl chinuise insuportabil – ori de câte ori se uita la un apus de soare, seara când se vâra în pat, şi în toate celelalte momente.

La întoarcere, trecuse pe la birou, numai pentru ca Jasmine să-i spună că părţile dintr-un caz de divorţ de care se ocupa el se împăcaseră în lipsa lui.

Nick le recomandase întotdeauna clienţilor săi o perioadă de calmare, deopotrivă cu puţină consultanţă matrimonială serioasă, dar aceste măsuri rareori dădeau rezultate.

Până acum.

Nu-l deranja deloc că pierduse onorariul gras, dar neaşteptata întorsătură a evenimentelor îl cam descumpănise.

Iar acum, ilustrata mătuşii avea acelaşi efect catastrofic asupra lui. Iubirea părea să fie vie şi

înfloritoare în lume, cel puţin pentru câţiva.

Oare ar fi fost posibil să se întâmple la fel şi cu el şi Fiona? I-ar fi putut Nick oferi căsnicia pe care o merita, fericirea veşnică?

Îşi mai turnă un pahar, aruncă în el două cuburi de gheaţă şi începu să studieze lichidul chihlimbariu, în căutarea unui răspuns.

Avionul de la miezul nopţii era plin. Nick stătea înghesuit într-un fotoliu de la mijloc, singurul loc rămas în cursa aglomerată. Se foi stânjenit, încercând să se aşeze mai comod între ceilalţi doi pasageri. Cel de lângă fereastră dormea, iar celălalt avea chef de vorbă.

Lui Nick nu-i ardea de conversaţii. Voia să numere milele, să calculeze la secundă timpul rămas până la aterizarea pe aeroportul din Boston.

Pălăvrăgi câteva momente cu bărbatul dinspre culoar, răspunzând scurt, aproape nepoliticos, deşi tovarăşul lui de drum nu părea să observe. Era mult prea preocupat să-i descrie lui Nick detaliile unui şir de câştiguri la cazinou care fusese lovit dintr-o dată de ghinion.

Nick mai auzise aceeaşi poveste în sute de variante, dar finalul era mereu acelaşi. Oamenii credeau că puteau învinge sorţii. Şi n-aveau nicio şansă.

Şi cum rămânea cu propriile lui şanse? Miza era mult mai mare decât nişte bieţi dolari aruncaţi pe masa de joc. Îşi pusese la bătaie întreaga viaţă.

Când avionul atinse pista aeroportului Logan International, Nick era cu nervii în pioneze. După ce făcu repede un duş şi-şi schimbă hainele, în camera de hotel, porni spre magazinul „Antiques ’n Such”.

Nu-i fu greu deloc să recunoască magazinul Fionei. Arăta exact aşa cum i-l descrisese ea, până la elegantul ibric de cupru plin cu flori viu colorate, agăţat deasupra uşii.

Vitrina magazinului era plină cu comori, de toate pentru toţi, de la o pendulă veche până la un căluţ de lemn pentru copiii din alte vremuri. Se simţea personalitatea unică a Fionei, stilul şi farmecul ei, eleganţa şi căldura ei. Nick se opri pe trotuarul de vizavi al străzii mărginite cu copaci, observând în tăcere magazinul.

Nu era sigur că Fiona ar fi fost de acord să-l primească. Iar dacă îl respingea, n-ar fi acuzat-o. Nu discutaseră despre iubire. Însă Nick o simţise, la fiecare atingere, la fiecare mângâiere, deşi în acele momente îl speriase îngrozitor. Şi încă îl mai speria – îl speria destul pentru a-l face să se gândească serios să ia următorul avion înapoi spre casă.

Fiona avea aici, la Boston, o viaţă a ei, o viaţă pe care o iubea, judecând după grija şi eforturile cu care îşi ţinea micul magazin. Ce avea Nick de oferit? Avea dreptul să-i ofere ceva? Poate că se hotărâse să-l uite, să uite de nopţile pe care le petrecuseră împreună în deşert.

Tot ce ştia era că trebuia s-o vadă din nou,

trebuia să afle dacă ceea ce se întâmplase între ei fusese adevărat. Dacă aveau cea mai mică şansă.

Traversă strada, dorindu-şi să-i fi adus vreun mic cadou. Îşi aminea cum i se luminaseră ochii la vederea micii casete pentru bijuterii pe care i-o cumpărase în ziua aceea când vizitaseră împreună oraşul-fantomă. Îşi amintea cât îl bucurase surprinderea şi fericirea ei.

Îşi dorea să fi avut şi acum ceva, un lucru pe care să i-l poată dărui, ceva ce să-i aducă iarăşi în ochi măcar o parte din lumina de-atunci. Dar venise la Boston complet nepregătit. Luase primul avion, fără să se gândească la altceva decât la nevoia de a o revedea.

Apoi, zări la colţul străzii o florăreasă cu un cărucior. Care femeie ar fi putut rezista în faţa unui buchet de flori? Spera ca în niciun caz Fiona, spera să-i înmoaie inima măcar puţin, destul pentru a asculta tot ceea ce avea să-i spună, tot ce adunase în inima lui. O luă la fugă spre colţ.

— Avem nişte bucheţele de vară drăguţe de tot, îl întâmpină florăreasa, văzând cât de hotărât se apropia. Boboci proaspăt culeşi.

— Foarte frumos… comentă Nick, privind ofertele; oare ce i-ar fi plăcut Fionei…? Albastru, se decise el, după un moment de ezitare. Am să iau un buchet din-ăştia albaştri.

— Astea-s margarete colorate artificial în albastru, îl informă femeia, ca şi cum ar fi ştiut că nu era în stare să deosebească o narcisă de o păpădie.

Înfăşură florile într-un cornet de hârtie de mătase albă şi-i întinse buchetul.

— Mulţumesc.

Spunându-i să păstreze restul, Nick se grăbi să pornească înapoi pe strada cu case din cărămidă roase de vremuri.

S-ar fi simţit mult mai bine înarmat şi cu o cutie de ciocolată Godiva, îşi spuse el, în timp ce număra vitrinele până la magazinul Fionei.

În apropierea acestuia, paşii îi şovăiră. Ce i-ar fi putut spune? Strânse mai tare buchetul de flori, cu mâinile transpirate peste hârtia subţire.

Înghiţindu-şi nodul de teamă din gât, privi prin sticla ondulată. N-o vedea pe Fiona, dar în uşă era pusă inscripţia „deschis”. Trebuia să fie înăuntru.

Îndreptându-şi umerii, Nick ascunse buchetul la spate şi răsuci mânerul de alamă al uşii. Aceasta se deschise, într-un clinchet cristalin de clopoţel.

Îl întâmpinară mirosurile aromate de lac şi ceară de albine, aţâţându-i simţurile. Antichităţi de tot felul se înghesuiau în aglomeraţia de bun-gust din magazin. Nick se opri în mijloc, nemişcat, absorbind lumea Fionei, inspirându-i parfumul.

Fiecare comoară aleasă şi restaurată de ea o definea pe Fiona, femeia. Frumoasă. Caldă. Iubitoare.

— Vin imediat! se auzi, ca o melodie, acea voce care îi bântuia visurile.

Fiona nu ridică privirea dinspre vechiul ceainic de argint pe care-l lustruia. Astfel, Nick

avu la dispoziţie câteva momente ca s-o observe – şi, în acele momente, se convinse că nu greşise venind la Boston.

— Nick?

Ochii ei se luminară surprinşi când îl văzu, dar imediat în ei se citi un alt sentiment – îngrijorare. Adâncurile lor verzi erau tulburate de teamă, iar Nick înţelese că o rănise dureros, deşi nu avusese niciun moment această intenţie.

Şi mai ştia şi că niciodată n-ar mai fi putut-o răni.

— S-a… s-a întâmplat ceva? întrebă ea. S-a-ntâmplat ceva cu tata… sau cu Winnie?

Credea că din acest motiv venise, nu pentru că-i fusese dor de ea…

— Nu, toţi sunt bine, se grăbi Nick s-o liniştească.

Totuşi, nu era sigur că aceste cuvinte erau valabile şi pentru el însuşi. Simplul fapt de a o vedea făcea să-l chinuiască nevoia de a o atinge din nou, de a o cuprinde în braţe, fără a-i mai da drumul niciodată.

Fiona lăsă să se reverse aerul pe care-l ţinuse în piept, iar Nick abia rezistă imboldului de a se repezi spre ea. Niciodată nu păruse mai frumoasă decât în acel moment. Sau mai fragilă.

O rochie de vară verde ca menta, subţire, îi cuprindea silueta feminină, iar părul ei lung şi strălucitor i se ondula în jurul feţei, încadrând-o în văpaia lui roşiatică. Numai pata negricioasă din vârful nasului, de la ceainicul pe care-l ştersese, o

împiedica să arate de parcă tocmai ar fi apărut în grădină, la o petrecere în aer liber.

În clipa aceea, Nick îşi aminti de florile pe care le ascunsese la spate, cu tulpinile torturate în strânsoarea nervoasă a mâinii.

— Ţi-am adus ceva… spuse el, întinzându-i-le.

Ochii Fionei se dilatară, iar gura i se arcui într-un zâmbet încântat. Puse jos ceainicul de argint şi-şi şterse palmele pe un prosop.

— O, Nick, sunt pentru mine…?

— Pentru tine.

În momentul când Fiona luă buchetul, mâinile li se atinseră scurt. Contactul involuntar provocă un şoc electric de o mie de waţi, care aproape că-l doborî pe Nick de pe picioare.

— Le pun în apă, spuse ea încet.

Cu gâtul uscat, Nick înghiţi în sec, pe când Fiona se apleca să caute o vază potrivită într-un dulap cu uşi de sticlă. După ce găsi una care o mulţumea, se întoarse spre o chiuvetă mică şi umplu vaza cu apă.

— De ce ai venit la Boston? Ai vreun caz?

Aruncase întrebarea peste umăr, în timp ce aranja florile.

— Un caz…?

Nick ar fi preferat să mintă, să spună că da. Ar fi vrut să se strecoare afară înainte de a apuca s-o rănească din nou. Îi văzuse cearcănele vagi de oboseală de sub ochi şi bănuia că şi pe ea o chinuiseră aceleaşi nopţi nedormite, lucru care îl înnebunea. Şi totuşi, ştia că orice minciună i s-ar fi

oprit în gât.

— Nu, nu am niciun caz, Fiona. Am… a trebuit să vin.

Fiona se răsuci în loc, scăldându-l în verdele ochilor ei.

— Îmi era dor de tine, continuă Nick, cu un tremur perceptibil în glas.

Nu era sigură că auzise bine. Voise ca Nick să vină; voise să se ducă la el. Voise ca tot acel chin să se sfârşească odată.

După cum arăta, Nick suferise şi el. Albastrul ochilor lui pălise ca al cerului în asfinţit, iar zâmbetul acela pe care Fiona şi-l amintea atât de bine se schimbase şi el. Nu-i venea să creadă că Nick era acolo. În magazinul ei. În toiul dimineţii.

Un moment, în prima clipă când îl văzuse, crezuse că era o plăsmuire a deznădejdii ei, a visurilor care i se înşirau noaptea prin minte.

Nu îndrăznise să se întrebe de ce venise. Pentru moment, cel puţin, îi era de ajuns că Nick se afla acolo. N-avea de gând să se întrebe de ce.

— Şi… şi mie mi-a fost dor de tine, Nick.

Cuvintele i se rostogoliseră de pe buze fără voia ei. Era prea târziu ca să şi le mai ia înapoi.

— Deşi n-ar fi trebuit… Ştiu ce părere ai despre noi… despre…

Nick îi luă vaza din mâini, punând-o pe masa de lucru mică şi dezordonată. Fiona se înfioră când degetul lui mare îi atinse obrazul. Îl dorea atât de mult, încât părea o adevărată tortură fizică.

— Nu ştii ce părere am despre noi, Fiona. Nu ţi-am spus niciodată, fiindcă n-am vrut să rostesc acele cuvinte şi cu acelaşi prilej să te rănesc. N-am vrut să sufăr durerea şi dezamăgirea, când ceea ce era între noi s-ar fi făcut praf la picioarele noastre.

Fiona închise strâns ochii. Aşadar, nimic nu se schimbase. Nick nu credea că iubirea avea şanse de supravieţuire în lumea imperfectă pe care o vedea în jurul lui.

O, de ce venise? De ce voia să-i spună iar toate acele lucruri? Era sigură că n-ar fi putut îndura, nu pentru a doua oară…

— Fiona, avem de vorbit. Poţi pune inscripţia „închis” în uşă? Vrei să tragi chiulul azi, cu mine?

Fiona înghiţi un nod. O parte din ea ar fi dorit-o, iar alta ştia că iar avea să sufere. Dar trebuia să mai petreacă un moment cu Nick, numai unul… Şi, în timp ce ochii lui îi mângâiau faţa, ştiu că n-ar fi avut putere să-l refuze.

— Bine. Stai numai să pun robotul şi să încui.

Niciodată Nick nu simţise timpul târându-se atât de încet, dar în cele din urmă Fiona întoarse inscripţia din uşa magazinului şi ieşiră, închizând-o în urma lor.

Luară din faţa hotelului maşina închiriată, iar Nick ieşi din oraş, pornind pe un drum în serpentine, paralel cu coasta. Se opriră să mănânce la un motel, devorând scoicile proaspete ca doi copii flămânzi.

După masă, se plimbară pe o plajă liniştită,

Fiona ţinându-şi mâna într-a lui, la căldură, la adăpost. Se simţea atât de bine, de firesc, de perfect – ca şi cum n-ar mai fi existat nicio problemă, niciun obstacol. Şi poate că nici nu existau – decât cele de ei înşişi ridicate. De el ridicate. Ca să-şi protejeze inima.

O iubea pe Fiona. Dacă mai încăpuse vreo îndoială în mintea lui, revederea o risipise. Şi mai ştia şi că n-ar fi putut să trăiască fără ea.

— Despre ce voiai să-mi vorbeşti, Nick?

Vocea îi era blândă şi scăzută, parţial acoperită de freamătul oceanului. Nick ar fi vrut s-o audă toată viaţa, ca un murmur gutural dimineaţa, sau un mârâit senzual noaptea, când făceau dragoste.

Se întoarse spre ea şi o strânse la piept. O simţea atât de gingaşă, de fragilăâ…

— Te doresc, Fiona, îi şopti el în păr. Am nevoie de tine în viaţa mea. Acum o ştiu; ştiu că n-ar fi trebuit să te las să pleci pentru nimic în lume.

Fiona se retrase, privindu-l în ochi. Acolo scânteia o lucire pe care ea ar fi vrut s-o creadă dragoste, dar nu îndrăznea să spere. Trebuia să-şi apere inima. Nick i-o furase; nu-l putea lăsa să i-o zdrobească.

Apoi, însă, Nick îşi coborî gura spre a ei şi o sărută. Un sărut fierbinte, plin de dorinţă, aceeaşi dorinţă care o străbătea şi pe ea. Se pierdea în căldura iubirii lui – se pierdea fără nicio speranţă de a se mai regăsi.

În sfârşit, Nick întrerupse sărutarea şi o privi

cum stătea în faţa lui, dornică şi vulnerabilă.

— Te iubesc, murmură el. Crezi că m-ai putea iubi şi tu?

— O, Nick, dar şi eu te iubesc!

Nick îi studie faţa, ca şi cum ar fi căutat o undă de îndoială în răspunsul ei. Aşa să-i ajute Dumnezeu, nu exista niciuna – în ciuda riscului pe care Fiona era conştientă că şi-l asuma.

— Te-am rănit, Fiona. Tu credeai în iubirea şi în viaţa fericită împreună până la adânci bătrâneţi, iar eu… eu nu puteam…

— Nick…

Avea să-l înveţe, numai dacă o lăsa. Avea să-l înveţe chiar şi dacă pentru asta trebuia să rămână cu el toată viaţa.

Nick o conduse spre o stâncă de lângă apă, unde o sărută din nou, mângâind-o pe faţă.

— Am atât de multe să-ţi spun, şi nici nu ştiu de unde să încep…

Fiona nu voia să vorbească; nu voia decât să-i simtă din nou gustul, tot focul şi pasiunea, tot ceea ce-i lipsise în ultimele două săptămâni. Dar Nick avea dreptate – între ei erau prea multe lucruri nerostite.

— Începe şi atât, murmură ea într-o şoaptă abia auzită.

Nick se ridică şi începu să se plimbe încoace şi-ncolo pe nisip, prin faţa ei.

— În practica mea avocăţească am avut de-a face cu partea întunecată a dragostei, Fiona, acea faţă denaturată de egoism şi neîncredere… şi

toate celelalte lucruri care pot strica o căsnicie.

— Ştiu, Nick.

— Alaltăieri, mi s-a împăcat un cuplu, continuă el. S-au răzgândit în privinţa divorţului. Au fost dispuşi să mai acorde o şansă căsniciei lor.

— Iar asta nu se întâmplă prea des în cazurile de divorţ?

— Nu destul de des. Dar acum, când s-a întâmplat, când cei doi s-au hotărât să mai încerce, mi-am dat seama că mă concentrasem numai asupra laturii negative, în loc de a vedea şi frumuseţea căsniciilor care reuşesc să reziste. Mă gândeam la felul cum se destrămase propria mea căsnicie şi eram sigur că iubirea nu era decât o fantasmagorie, o plăsmuire a imaginaţiei, ceva ireal. Am refuzat să privesc dincolo de asta – până când am venit aici, Fiona. Până când m-am uitat în ochii tăi şi am văzut la ce renunţam.

Fiona sări în picioare şi alergă spre el, aruncându-şi braţele pe după gâtul lui. Îl sărută prelung, profund, apăsat.

— O, Nick…!

O strânse la piept, ca şi cum s-ar fi temut să n-o piardă.

— După plecarea ta, am fost îngrozitor de nefericit, Fiona. Dădeam vina pe toate, numai pe adevăratul motiv nu: că plecaseşi. Am încercat să-mi iau o vacanţă, ca să scap. A durat două zile. Mătuşa îmi pomenea despre tine în fiecare carte poştală – de parcă aş mai fi avut nevoie să-mi aducă aminte că nu mai erai acolo, că nu puteam

să întind braţele, să te îmbrăţişez şi să te sărut, aşa ca acum.

Fiona zâmbi, printre lacrimile care-i împăienjeneau ochii.

— Şi eu am fost întru totul la fel de nefericită, Nick. Am încercat să lucrez, am încercat să te uit, dar nu puteam face niciuna, nici alta. Nu puteam decât să-ţi simt lipsa, să-mi fie dor de tine…

Nick o sărută din nou, mai încet de astă dată, absorbind-o cu sete. Fiona avea un gust uşor sărat, de aer şi apă din ocean.

Avea gustul eternităţii – iar eternitatea era ceea ce-şi dorea Nick alături de ea.

— Mărită-te cu mine, Fiona, şopti el. Hai să ne căsătorim cât mai curând.

— Cât de curând vrei tu, Nick.

Fiona abia aştepta să-nceapă să-i arate că iubirea era o bucurie permanentă.

Şi ştia care ar fi fost locul ideal pentru a începe – patul antic din lemn de trandafir, cu baldachin, din dormitorul ei.

Voia să facă dragoste cu el acolo toată după-amiaza. Şi apoi, toată noaptea. Voia ca a doua zi dimineaţa să se trezească alături de el, ştiind că era prima zi a veşniciei lor împreună.

Îl sărută, pe obraz, spre ureche, iar când ajunse acolo începu să-i şoptească toate lucrurile pe care dorea să i le facă în patul acela mare.

În drum spre magazinul Fionei, Nick înălcă toate limitele legale ale vitezei. Asigurându-se că inscripţia „închis” era la locul ei, o duse pe Fiona

în braţe, pe scară, până în apartament.

Nu-i fu greu deloc să găsească patul cel mare despre care îi spusese ea, şi nici să-i scoată toate hainele de pe trup. Dar păru să treacă interminabil de mult până când Fiona i le scoase pe ale lui… şi îi văzu chiloţii cocheţi şi sexy.

Îi privi îndelung, meditativ.

— Blană de tigru… murmură ea, zâmbindu-i cu o lucire poznaşă în ochi.

Şi începu să-i scoată, cu atingeri uşoare şi periculoase. Apoi, îl luă de mână şi îl conduse spre pat.

EPILOG

— Asta-i ultima valiză, spuse Fiona punând-o lângă uşă, pentru ca Nick s-o ducă jos, unde-i aştepta maşina pentru a pleca la aeroport.

Nu-i venea să creadă că aveau nevoie de atâtea bagaje, numai pentru un soţ şi doi copii mici.

— Eşti sigură că am împachetat totul? întrebă Nick, numărând cele cinci geamantane şi genţi.

— Dacă ceva nu e în bagaje, înseamnă că nu ne e de niciun folos. Şi-apoi, dacă nu ne grăbim, o să pierdem avionul.

Fiona era gata să scape de acea perioadă din iarna grea a oraşului Boston, pentru a petrece câteva săptămâni în deşertul Nevada. Tatăl ei şi Winnie ardeau de nerăbdare să-i revadă pe

gemeni. Avea să fie o reuniune de familie. Până şi Camille urma să sosească. Se întorcea din India şi spusese că avea o veste minunată pentru toată lumea.

Fiona spera că aceasta însemna o nouă nuntă în pavilionul din grădină, cât de curând, o nuntă asemenea celei pe care o avuseseră Winnie şi Walter, precum şi a celei dintre Fiona şi Nick, cu câteva luni mai târziu.

Încă mai zâmbea când se gândea la ziua – şi la noaptea – nunţii ei. Nick îi putea face trupul să cânte la cea mai mică atingere.

Iubirea lor crescuse, devenise mai profundă, fără a mai lăsa în mintea soţului ei nicio îndoială cu privire la fericirea veşnică. Fiona şi Nick şi-o făuriseră cu mâinile lor.

Şi mai aduseseră pe lume doi copilaşi fermecători care le umpleau zilele – şi, uneori, nopţile, când colicii sau creşterea dinţilor îi împiedicau să doarmă.

Micul apartament de deasupra magazinului nu mai era de mult încăpător, dar Fiona nu voia să se mute, renunţând la confortul şi căldura vieţii lor în patru, acolo.

Acum avea un ajutor şi în magazin – Peggy, noua ei asistentă, care se ocupa de „Antiques ’n Such” cât timp Fiona şi Nick erau plecaţi. Nick renunţase la practica legală din Las Vegas. Cu talentele lui, fusese primit imediat într-una dintre cele mai prestigioase firme de avocatură din Boston. Nu mai accepta decât ocazional cazuri de

divorţ, preferând să se îndrepte spre alte arene legislative.

— Maşina e plină, anunţă el. Eşti gata? Probabil că Walter a şi sosit la aeroport, în Las Vegas, atât de nerăbdător e să-i vadă pe Matt şi Mark.

Îi sărută pe gemeni, apoi îi săltă câte unul pe fiecare braţ.

— Sper numai să nu fi venit iar cu sedanul ăla vechi al lui.

Fiona zâmbi, apoi se apropie şi îl sărută pe buze.

— Ştii cât de mult îi place tatei maşina aia veche. Îi dă un sentiment de siguranţă.

Expresia disperată a lui Nick o făcu să râdă, dar nu putu să nu se desfete cu propriul ei sentiment de siguranţă, când Nick îşi conduse mica familie pe uşă afară. Lumea ei era plină de bogăţii, plină de pasiune şi iubire ca să-i ajungă toată viaţa. O viaţă în care îl iubea pe Nick şi era iubită de el.

— Sfârşit –